ISSN 1977-1002

Dziennik Urzędowy C 165 E
Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56

11 czerwca 2013

Powiadomienie nr — Spis treści — Strona

I *Rezolucje, zalecenia i opinie*

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2011–2012

Posiedzenia od dnia 1 grudnia 2012 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 77 E z 16.3.2012.

TEKSTY PRZYJĘTE

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

2013/C 165 E/01 Raport roczny EBC za rok 2010

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie raportu rocznego EBC za rok 2010 (2011/2156(INI)) 1

2013/C 165 E/02 Przeciwdziałanie zjawisku przedwczesnego kończenia nauki

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie przeciwdziałania zjawisku przedwczesnego kończenia nauki (2011/2088(INI)) 7

2013/C 165 E/03 Wniosek Chorwacji o członkostwo w Unii Europejskiej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku Chorwacji o przystąpienie do Unii Europejskiej (2011/2191(INI)) 19

2013/C 165 E/04 Europejski okres oceny na potrzeby koordynacji polityki gospodarczej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego okresu oceny koordynacji polityki gospodarczej (2011/2071(INI)) 24

2013/C 165 E/05 Forum jednolitego rynku

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wyników Forum Jednolitego Rynku 40

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Powiadomienie nr | Spis treści (ciąg dalszy) | Strona

2013/C 165 E/06 Globalne zwalczanie wirusa HIV/AIDS przez UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie reakcji UE na problem HIV/AIDS w UE i krajach sąsiadujących, śródokresowa ocena komunikatu Komisji 43

2013/C 165 E/07 Negocjacje układu o stowarzyszeniu UE-Ukraina

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. zawierające zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu między UE a Ukrainą (2011/2132(INI)) 48

2013/C 165 E/08 Modernizacja służby celnej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie modernizacji służby celnej (2011/2083(INI)) 56

II *Komunikaty*

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

2013/C 165 E/09 Wniosek o uchylenie immunitetu poselskiego Georgiosa Toussasa

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Georgiosa Toussasa (2011/2057(IMM)) 68

2013/C 165 E/10 Wniosek o skorzystanie z immunitetu poselskiego przez Luigiego de Magistrisa

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku Luigiego de Magistrisa o skorzystanie z immunitetu i przywilejów (2011/2076(IMM)) 69

2013/C 165 E/11 Zmiany Regulaminu dotyczące kodeksu postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego w zakresie interesów finansowych i konfliktu interesów

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wprowadzenia zmian w Regulaminie dotyczących kodeksu postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego w zakresie interesów finansowych i konfliktu interesów (2011/2174(REG)) 70

2013/C 165 E/12 Wnioski o skorzystanie z immunitetu i przywilejów przez Viktora Uspaskicha

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosków Viktora Uspaskicha o skorzystanie z immunitetu i przywilejów (2011/2162(IMM) i 2011/2099(IMM)) 80

PL

(Ciąg dalszy na stronie 116)

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Raport roczny EBC za rok 2010

P7_TA(2011)0530

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie raportu rocznego EBC za rok 2010 (2011/2156(INI))

(2013/C 165 E/01)

Parlament Europejski,

— uwzględniając sprawozdanie roczne EBC za 2010 r.,

— uwzględniając art. 284 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),

— uwzględniając art. 15 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego,

— uwzględniając rezolucję z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie odpowiedzialności demokratycznej na trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej ([1]),

— mając na uwadze rezolucję z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie raportu rocznego Europejskiego Banku Centralnego za rok 2009 ([2]),

— uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0361/2011),

A. mając na uwadze, że po gwałtownym spadku wynoszącym -4,2 proc. w 2009 r. w 2010 r. strefa euro ożywiła się, odnotowując wzrost PKB rzędu 1,7 proc. i spodziewając się wzrostu rzędu 1,6 proc. w 2011 r., choć niektóre instytucje międzynarodowe ostrzegają przed możliwym światowym spowolnieniem gospodarczym,

B. mając na uwadze, że średni deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych w strefie euro wzrósł do 6 proc. PKB w 2010 r. a średni poziom zadłużenia wynosił 85,1 proc. PKB, co odpowiednio stanowi skok z 0,7 proc. i 66,2 proc. w 2007 r., przy czym dla porównania poziom zadłużenia w Stanach Zjednoczonych wynosi 101,1 proc. PKB, a w Japonii 212,7 proc.;

C. mając na uwadze, że średnia roczna stopa inflacji zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych (HICP) w strefie euro wyniosła 1,6 proc. w 2010 r., a wzrost agregatu M3 pozostał na niskim poziomie i wynosił średnio 0,6 proc. w 2010 r.;

([1]) Dz.U. C 138 z 4.5.1998, s. 177.
([2]) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0418.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

D. mając na uwadze, że w dniu 10 maja 2010 r. EBC ogłosił, że Eurosystem dokona przejściowej interwencji na rynkach wtórnych dłużnych papierów wartościowych strefy euro za pośrednictwem programu dotyczącego rynków papierów wartościowych, którego wartość księgowa rozliczonych zakupów opiewała na kwotę 129 mld EUR na początku września 2011 r., mając na uwadze, że te papiery wartościowe zostały kupione po obniżonej cenie;

E. mając na uwadze, że w dniu 4 czerwca 2009 r. EBC postanowił zainicjować program skupu zabezpieczonych obligacji na rynkach pierwotnych i wtórnych za kwotę 60 mld EUR, a jego pełnej realizacji spodziewano się do końca czerwca 2010 r.;

F. mając na uwadze, że na koniec 2010 r. EBC posiadał 480 mld EUR w papierach wartościowych zabezpieczonych aktywami oraz 360 mld EUR w niezbywalnych instrumentach finansowych, zaś obie kategorie stanowiły w sumie 44 proc. wszystkich jego aktywów;

G. mając na uwadze, że utrzymujące się pogłoski o restrukturyzacji zadłużenia oraz ich wpływ na rynki finansowe, a także szeroko rozumianą gospodarkę, mogą znów opóźnić odejście przez EBC od niestandardowych środków; uważa jednak, że w przypadku zarządzania długiem państwowym należy poszukiwać wszechstronnego, trwałego rozwiązania poza EBC,

H. mając na uwadze, że stopy procentowe w strefie euro pozostawały na poziomie 1 proc. przez cały rok 2010, jednak od tamtej pory zostały podniesione o 25 punktów bazowych w kwietniu 2011 r. i ponownie o 25 punktów bazowych w lipcu 2011 r., co daje w rezultacie 1,5 proc.;

I. mając na uwadze, że art. 282 TFUE stanowi, że głównym celem EBC jest utrzymywanie stabilności cen oraz że EBC powinien wspierać ogólne polityki gospodarcze w celu jej osiągnięcia, odnotowuje także działalność ERRS pod auspicjami EBC w zakresie stabilności finansowej,

Wprowadzenie

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że EBC jak dotąd udawało się wyjątkowo pomyślnie utrzymywać stopę inflacji HICP na poziomie ok. 2 proc. mimo licznych wstrząsów makrofinansowych i niestabilnych cen towarów oraz w sytuacji gdy średni wzrost PKB był niski w całej Unii;

2. wyraża zaniepokojenie w związku z wpływem wzrostu stóp procentowych na wzrost gospodarczy w strefie euro; dodaje, że mogłoby to ograniczyć już i tak powolne ożywienie w strefie euro, szczególnie w przypadku najsłabszych gospodarek;

3. podkreśla, że chociaż od początku 2010 r. w ujęciu miesięcznym stopa inflacji HICP znajdowała się przeważnie na poziomie powyżej 2 proc., tym co ma największe znaczenie dla polityki pieniężnej są prognozy inflacyjne na przyszłość, a ponieważ są one niskie, świadczy to o wysokiej wiarygodności i niezależności EBC;

4. podkreśla, że przed nastaniem kryzysu finansowego zadłużenie sektora prywatnego, a także bańki kredytowe, a w niektórych przypadkach także dług publiczny, wzrastały w sposób niezrównoważony, a zagrożenia powstawały z powodu baniek zadłużenia prywatnego; zauważa ponadto, że wzrost długu publicznego był spowodowany koniecznością ratowania sektora prywatnego, w szczególności sektora finansowego;

5. uważa, że oprócz inflacji HIPC ewolucja cen aktywów oraz wzrost akcji kredytowej w UE oraz w państwach członkowskich to kluczowe wskaźniki skutecznego monitorowania stabilności finansowej w ramach UGW, a także szerzej, w UE;

6. odnotowuje, że wskaźnik długu publicznego do PKB w strefie euro jest znacznie niższy niż w USA czy w Japonii;

7. wierzy w siłę gospodarki strefy euro oraz w znaczenie euro jako waluty międzynarodowej;

8. przypomina, że zgodnie z art. 282 TFUE głównym celem EBC jest utrzymywania stabilności cen co przyczynia się do stabilności finansowej i odpowiedniej płynności na rynkach finansowych; odnotowuje, że niestabilność finansowa powoduje w średnim okresie poważne zagrożenie dla stabilności cen, jako że uniemożliwia sprawne funkcjonowanie mechanizmów transmisji polityki pieniężnej; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie w dniu 1 stycznia 2011 r. ERRS pod auspicjami EBC; gratuluje EBC w związku z decydującą rolą, jaką odgrywa on dzięki przedsięwzięciu środków interwencyjnych w celu utrzymania stabilności rynkowej;

9. podkreśla, że zgodnie z art. 127 ust. 6 TFUE Rada, stanowiąc w drodze rozporządzeń zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą, jednomyślnie i po konsultacji z Parlamentem Europejskim oraz Europejskim Bankiem Centralnym, może powierzyć Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania dotyczące polityk w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i innymi instytucjami finansowymi, z wyjątkiem instytucji ubezpieczeniowych;

10. podkreśla, że wykup obligacji na rynkach wtórnych to działanie uzasadnione naprawą polityki pieniężnej, które sprawdza się w tym okresie wyjątkowej dysfunkcji niektórych sektorów rynku; zauważa, że te programy wykupu uzupełniane są programami neutralizacji płynności;

11. jest głęboko zaniepokojony utrzymującymi się kolejnymi zawirowaniami finansowymi w UE, a także istotnymi zakłóceniami równowagi makrofinansowej między gospodarkami w strefie euro, jak również presją deflacyjną w wielu państwach członkowskich strefy euro;

12. przypomina, że utrzymujący się, a nawet coraz większy, brak konwergencji gospodarczej nadal stanowi problem strukturalny dla wspólnej polityki pieniężnej w strefie euro; podkreśla, że wpływ polityki pieniężnej jest różny w różnych państwach członkowskich strefy euro; uważa, że ten asymetryczny wpływ polityki pieniężnej stanie się prawdopodobnie jeszcze bardziej widoczny, jeśli EBC nadal będzie podnosił stopy, zważywszy na przewagę pożyczek indeksowanych w zależności od krótkoterminowych stóp procentowych w niektórych państwach członkowskich; jest zatem przekonany o potrzebie wspólnego unijnego zarządzania budżetem;

13. wzywa Komisję do powołania europejskiej fundacji ratingów kredytowych i do oceny zalet i wad przejściowego zawieszenia ratingów kredytowych dla krajów wprowadzających program dostosowawczy UE/MFW; ubolewa ponadto nad obecnym oligopolem agencji ratingowych i apeluje o działania na rzecz pobudzenia rywalizacji między agencjami ratingowymi i o zwiększenie liczby takich agencji;

14. wzywa Komisję do podjęcia kroków na rzecz utworzenia Europejskiego Funduszu Walutowego, tak aby dopilnować, by MFW nie musiał być w przyszłości angażowany w politykę kredytową Europy, co zmniejszy tym samym zależność państw członkowskich od innych międzynarodowych instytucji i rynków;

15. z zadowoleniem przyjmuje przystąpienie Estonii do strefy euro, co stanowi dowód siły wspólnej waluty;

16. jest zaniepokojony wydarzeniami w dziedzinie polityki pieniężnej na świecie oraz wartością zewnętrzną euro, jako że nadzwyczajne zasilenia w płynność w większości krajów OECD mają istotne skutki uboczne; uważa, że w celu uzyskania stabilniejszego światowego systemu monetarnego niezbędna jest znacznie ściślejsza koordynacja międzynarodowa;

Zarządzanie kryzysowe

17. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowaną i proaktywną postawę EBC w czasie kryzysu od 2007 r., zwłaszcza podczas zawirowań na rynkach finansowych w 2007, 2008 i 2010 r. oraz nie tak dawno latem 2011 r. kiedy to niektóre z największych unijnych gospodarek znajdowały się w kłopotach z powodu ciągłego niezdecydowania części państw członkowskich, co zmusiło EBC do przyjęcia jawnie politycznej roli w odpowiedzi na obecny kryzys zadłużenia;

18. zauważa, że polityka pieniężna musi przejąć część odpowiedzialności za powstanie baniek aktywów, zważywszy na niemożliwy do utrzymania wzrost akcji kredytowej w latach poprzedzających kryzys;

19. odnotowuje propozycje EBC dotyczące zarządzania kryzysowego zarówno pod kątem zarządzania gospodarczego, jak i mechanizmu upadłościowego dotyczącego banków;

20. ubolewa nad brakiem odpowiednich ram polityki gospodarczej w UE w przypadku zarządzania kryzysowego oraz nad niezdecydowanymi działaniami Komisji i państw członkowskich w dziedzinie zarządzania kryzysowego, zwłaszcza tych państw, które wymagają reform, oraz wzywa Radę i Komisję do pilnego przedłożenia propozycji kompleksowych i dalekosiężnych środków niezbędnych dla zabezpieczenia stabilności euro;

21. jest zaniepokojony ciągłymi napięciami na rynkach obligacji państwowych strefy euro, co znajduje odzwierciedlenie w zwiększających się w ciągu ostatnich dwóch lat spreadach; podkreśla, że ucieczka w instrumenty bezpieczne, spowodowana falami paniki w czasie obecnego kryzysu finansowego, przyniosła wiele negatywnych skutków i doprowadziła do kosztownych konsekwencji zewnętrznych; pochwala wysiłki EBC podejmowane w oparciu o program dotyczący rynków papierów wartościowych w celu zmniejszenia spreadów w państwach członkowskich;

22. odnotowuje restrukturyzację długu greckiego w oparciu o skoordynowaną ofertę dobrowolnej wymiany UE; uważa, że uzgodniona na szczycie w dniu 21 lipca 2011 r. redukcja greckiego zadłużenia nie przywraca równowagi w zakresie długu publicznego;

23. zauważa, że podczas gdy delewarowanie jest kontynuowane w części sektora prywatnego i większości państw członkowskich, nadmierny poziom zadłużenia jest wciąż bardzo rozpowszechniony w sektorze publicznym, zwłaszcza na skutek działań podjętych w celu niwelowania skutków kryzysu finansowego;

24. przypomina, że przed wybuchem kryzysu finansowego wskaźnik długu publicznego do PKB w strefie euro spadł z 72 proc. PKB w 1999 r. do 67 proc. PKB w 2007 r., natomiast poziom zadłużenia gospodarstw domowych i firm znacząco zwiększył się w tym samym okresie, podobnie jak dźwignia sektora finansowego; podkreśla w szczególności, że zadłużenie gospodarstw domowych w strefie euro wzrosło z 52 proc. do 70 proc. PKB w tym samym okresie, zaś poziom zadłużenia instytucji finansowych wzrósł z mniej niż 200 proc. PKB do ponad 250 proc.; przyznaje, że niektóre państwa członkowskie, takie jak Grecja i Włochy, stanowiły ważne wyjątki od tej reguły;

25. zauważa szybki wzrost wskaźnika dźwigni EBC mierzonego stosunkiem kapitału i rezerw do aktywów, nawet jeśli wskaźnik dźwigni nie może być stosowany do banków centralnych w ten sam sposób jak w przypadku banków komercyjnych; odnotowuje jednak, że do połowy sierpnia 2011 r. bilans EBC skurczył się o około 10 % w porównaniu do wielkości szczytowej, choć od tamtego momentu wciąż szybko wzrasta; zauważa, że choć bilanse innych banków centralnych także znacznie wzrastają, wskaźnik dźwigni EBC jest wyższy niż wskaźnik jakiegokolwiek innego porównywalnego banku centralnego, za wyjątkiem tych, które wprowadziły programy zwiększania podaży pieniądza, jak na przykład Rezerwa Federalna lub Bank Anglii;

26. podkreśla i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rozszerzenie bilansu EBC nie spowodowało inflacji; podkreśla jego rosnącą rolę jako partnera centralnego między bankami strefy euro, co odzwierciedla czasowe przesunięcie pośrednictwa z rynku międzybankowego do Eurosystemu, jak również zwiększenie liczby aktywów w strefie euro ustanowionych na rzecz Eurosystemu, które z czasem staną się wymagalne; wskazuje ponadto, że zapewnianie płynności wypłacalnym bankom niekoniecznie wiąże się ze wzrostem podaży pieniądza i odnotowuje, że środki niestandardowe mają charakter przejściowy; jest przekonany, że wszystkie te posunięcia, jak i czynniki zewnętrzne, spowodowały że inflacja zawsze pozostawała na poziomie około 2 proc.;

27. ponownie zwraca uwagę na fakt, że niepokojąco wiele banków strefy euro zbytnio polegało na płynności oferowanej przez EBC w sytuacji braku sprawnie funkcjonującego rynku międzybankowego; odnotowuje, że choć w 2010 r. Eurosystem przyjął 488 mld EUR jako zabezpieczenie papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, kryteria kwalifikowalności dla papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami w ramach operacji kredytowych Eurosystemu uległy znacznemu zaostrzeniu, co z czasem powinno prowadzić do zmniejszenia się tej kwoty;

28. podkreśla, że Eurosystem odmówił ujawnienia metody stosowanej przy ustalaniu „teoretycznej ceny" aktywów o obniżonej jakości kwalifikujących się do operacji zapewniania płynności w ramach programu zwiększonego wsparcia kredytowego; podkreśla, że w związku z tym nie można zweryfikować, czy EBC odgrywa niemal fiskalną rolę; apeluje w związku z tym do EBC o ujawnienie metod wyceny stosowanych w czasie kryzysu;

29. podkreśla, że mając na uwadze brak odpowiednich ram w przypadku kryzysu w strefie euro, EBC został zmuszony do podjęcia ryzyka wykraczającego poza jego mandat;

30. zwraca się do EBC o większą otwartość w odniesieniu do jakości oraz ilości posiadanych papierów wartościowych, w tym przyjmowanych jako zabezpieczenie papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, jak również innych zbywalnych i niezbywalnych papierów wartościowych, trzymanych w celach monetarnych lub innych niż monetarne;

31. dostrzega konieczność stosowania niestandardowych środków w polityce pieniężnej i odnotowuje ich przejściowy charakter, ale wzywa do odchodzenia od takich programów,jak tylko sytuacja na rynkach się ustabilizuje a kryzys długu państwowego zostanie zażegnany oraz pod warunkiem ustanowienia ram wspólnotowych dla odpowiedniego radzenia sobie z niestabilnością finansową; apeluje o ustanowienie bardziej zintegrowanego zarządzania gospodarczego;

32. wzywa EBC do umieszczenia w programie dotyczącym rynków papierów wartościowych mechanizmu stopy dyskontowej, który może być dostosowywany, jeśli ocena danego papieru wartościowego jest po raz kolejny obniżana przez większość agencji ratingowych, z myślą o dopilnowaniu, aby EBC nie znalazł się w posiadaniu zbyt wielu ryzykownych aktywów; uważa ponadto, że EBC powinien rozważyć możliwość szerszego stosowania wymogu przedstawiania co najmniej dwóch ocen ratingowych, zanim zaakceptuje dany papier wartościowy jako zabezpieczenie papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami na wszystkie pozostałe rodzaje zabezpieczeń, w odniesieniu do których wymagana jest obecnie tylko jedna ocena ratingowa, oraz wzywa EBC do opracowania własnych ram oceny ryzyka;

33. podkreśla, że warunki stawiane bankom korzystającym z nadzwyczajnych środków związanych z systemem rozliczeń TARGET-2 i ogólniej z instrumentami EBC w zakresie zapewniania płynności są przedmiotem obaw, jeżeli chodzi o ryzyko kredytowe dla samego EBC; w związku z tym apeluje do EBC o więcej jawnych i regularnie przekazywanych informacji o przepływach pomiędzy bankami centralnymi strefy euro mierzonych według systemu rozliczeń TARGET-2, dla większej przejrzystości i lepszego zrozumienia ostatnich wydarzeń oraz aby przepływy te nie były błędnie interpretowane jako stałe transfery z krajów z nadwyżką na rachunku obrotów bieżących do krajów deficytowych;

34. jest zaniepokojony późnymi terminami zapadalności zadłużenia oraz niedopasowaniem walutowym kilku ważnych lub nieważnych systemowo instytucji bankowych strefy euro;

35. uważa, że w obecnej sytuacji kryzysowej należy pilnie zdefiniować i ujawnić dodatkowe rygorystyczne warunki zapewniania płynności przez EBC, w tym warunki ostrożnościowe wykraczające poza wewnętrzne i nieujawniane reguły, a także cięcia związane z zabezpieczeniami przyjmowanymi w ramach jego operacji refinansowania;

36. zwraca się do EBC o zbadanie, czy wymogi w zakresie rezerw obowiązkowych mogłyby stanowić obok stóp procentowych dodatkowy instrument ochrony stabilności finansowej bez utrudniania ożywienia gospodarczego;

37. odnotowuje, że w USA oraz w UE jednym ze skutków polityki pieniężnej prowadzonej przed kryzysem i po nim była inżynieria ostrego nachylenia krzywej rentowności, co pomaga w szybszej rekapitalizacji systemu bankowego przy wsparciu deponentów oraz krótkoterminowych pożyczkodawców;

38. podkreśla niezmienne i rygorystyczne stanowisko zajmowane od lat przez EBC w kwestii wzmocnienia zarządzania gospodarczego w interesie europejskim;

Ład gospodarczy i finansowy

39. apeluje o lepiej zintegrowany z polityką pieniężną nadzór makroostrożnościowy nad systemem finansowym celem uwzględnienia różnic między strefą euro i krajami spoza strefy euro; wzywa do dalszego rozwijania zintegrowanych ram analitycznych, tak aby dokonywać łącznej oceny skutków polityki makroostrożnościowej i polityki pieniężnej oraz zestawu narzędzi polityki makroostrożnościowej ERRS przy uwzględnieniu krajowych, prawnych i innych cech szczególnych systemu finansowego;

40. apeluje o znaczne zwiększenie dostępnych środków na nową finansową strukturę nadzorczą celu zwiększenia jej efektywności i apeluje ponadto o ciągłą analizę skuteczności nowej finansowej struktury nadzorczej przy pomocy oceny skutków oraz o ocenę długofalowych możliwości ustanowienia jednego europejskiego organu nadzoru finansowego, który łączyłby istniejące europejskie organy nadzoru i Europejską Radę ds. Ryzyka Systemowego;

41. podkreśla zapotrzebowanie na jednego europejskiego ministra finansów, w miarę możliwości wyłonionego z Komisji, w duchu propozycji przedstawionej przez Jeana-Claude'a Tricheta w Akwizgranie w dniu 2 czerwca 2011 r.; uważa, że należy odpowiednio rozwiązać kwestię demokratycznej prawomocności takiej propozycji; odnotowuje w związku z tym, że w unii walutowej polityka fiskalna dotyczy nie tylko państw członkowskich, lecz ma liczne transgraniczne skutki uboczne, oraz że obecny kryzys pokazał ograniczenia całkowicie zdecentralizowanej polityki fiskalnej; uważa, że jeden europejski minister finansów powinien ponosić demokratyczną odpowiedzialność przed Parlamentem Europejskim; podkreśla, że poczynienie kroku naprzód w kierunku unii fiskalnej w ramach metody wspólnotowej wymaga zwiększonej odpowiedzialności demokratycznej oraz prawdopodobnie w dłuższej perspektywie zmiany Traktatu, ale docenia, że obecne ramy pozwalają na ściślejszą współpracę gospodarczą w krótszej perspektywie;

42. podkreśla zapotrzebowanie na jedno europejskie ministerstwo skarbu, aby odciążyć EBC z jego niemal fiskalnych zadań; jest zdania, że europejskie ministerstwo skrbu może zostać utworzone dzięki zmianie traktatu UE;

43. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że europejski mechanizm stabilności uzyskał prawo zakupu obligacji skarbowych na rynku wtórnym, co może oznaczać odciążenie EBC w obecnej sytuacji;

44. ubolewa w związku z tym nad faktem, że europejski mechanizm stabilności został ustanowiony poza traktatami UE, i dlatego wzywa Komisję do zaproponowania stałego mechanizmu zarządzania kryzysowego bazującego na przepisach wspólnotowych (np. Europejskiego Funduszu Walutowego);

45. podkreśla absolutną konieczność szybkiego wdrożenia i zastosowania postanowień pakietu dotyczącego zarządzania gospodarczego; apeluje w związku z tym o konsekwentne i zrównoważone stosowanie europejskiego paktu stabilności i wzrostu oraz mechanizmu automatycznego nakładania sankcji na kraje w przypadku nadmiernego deficytu budżetowego;

46. oczekuje, że przed końcem 2011 r. Komisja przedłoży sprawozdanie w sprawie ustanowienia systemu wspólnej emisji europejskich obligacji państwowych lub europejskich papierów wartościowych w oparciu o odpowiedzialność solidarną, w razie potrzeby wraz z towarzyszącymi mu wnioskami ustawodawczymi;

Wymiar zewnętrzny

47. jako że EBC, MFW i Komisja współpracują w ramach przedstawicielstw w niektórych państwach członkowskich, wzywa Komisję do przedłożenia wniosków w sprawie jednolitej reprezentacji zewnętrznej strefy euro zgodnie z art. 138 TFUE, szczególnie przy MFW;

Przejrzystość i odpowiedzialność

48. zaleca, by EBC zwiększył przejrzystość swoich działań, tak aby zwiększyć prawomocność i przewidywalność; ponawia swój od dawna już powtarzany apel o podawanie do publicznej wiadomości streszczeń protokołów z posiedzeń Rady Prezesów;

49. zgodnie ze sprawozdaniami Trybunału Obrachunkowego nawołuje do większej przejrzystości i odpowiedzialności, jeżeli chodzi o dokumentowanie decyzji w sprawie procedur rekrutacyjnych, jak również wynagrodzeń i premii;

50. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie EBC do przyjęcia odpowiedzialności wobec Parlamentu Europejskiego i podkreśla bardzo konstruktywną rolę, jaką EBC odgrywa na najwyższym szczeblu oraz za pośrednictwem swojego personelu w procedurze współdecyzji;

*

* *

51. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, eurogrupie oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Przeciwdziałanie zjawisku przedwczesnego kończenia nauki

P7_TA(2011)0531

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie przeciwdziałania zjawisku przedwczesnego kończenia nauki (2011/2088(INI))

(2013/C 165 E/02)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 165 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 14 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,

— uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka ONZ, a w szczególności art. 23, 28 i 29 tej konwencji,

— uwzględniając decyzję nr 1720/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie [1],

— uwzględniając komunikat Komisji w sprawie skuteczności i równego dostępu do europejskich systemów kształcenia i szkolenia (COM(2006)0481),

— uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Mobilna młodzież: inicjatywa na rzecz uwolnienia potencjału młodzieży ku inteligentnemu, trwałemu i sprzyjającemu włączeniu społecznemu wzrostowi gospodarczemu w Unii Europejskiej" (COM(2010)0477),

— uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Przeciwdziałanie zjawisku przedwczesnego kończenia nauki: kluczowy wkład w realizację strategii „Europa 2020" (COM(2011)0018),

[1] Dz.U. L 327 z 24.11.2006, s. 45.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

— uwzględniając wniosek Komisji dotyczący zalecenia Rady w sprawie polityki na rzecz ograniczenia zjawiska przedwczesnego kończenia nauki (COM(2011)0019),

— uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wczesna edukacja i opieka nad dzieckiem: zagwarantujmy wszystkim dzieciom w UE dobry start w przyszłość" (COM(2011)0066),

— uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Unijne ramy dotyczące krajowych strategii integracji Romów do 2020 r." (COM(2011)0173),

— uwzględniając konkluzje Rady oraz przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie przygotowania młodzieży na wyzwania XXI wieku: program europejskiej współpracy w dziedzinie szkolnictwa ([1]),

— uwzględniając konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020") ([2]),

— uwzględniając konkluzje Rady z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie kształcenia dzieci ze środowisk migracyjnych ([3]),

— uwzględniając konkluzje Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie społecznego wymiaru kształcenia i szkolenia ([4]),

— uwzględniając rezolucję z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie dyskryminacji młodych kobiet i dziewcząt w edukacji ([5]),

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. zatytułowaną „W kierunku strategii UE na rzecz praw dziecka" ([6]),

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 września 2008 r. w sprawie poprawy jakości kształcenia nauczycieli ([7]),

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie kompetencji kluczowych w zmieniającym się świecie: realizacja programu prac „Edukacja i szkolenia 2010" ([8]),

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie dokumentu „Inwestowanie w młodzież i mobilizowanie jej do działania – strategia UE na rzecz młodzieży" ([9]),

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie strategii UE w dziedzinie integracji Romów ([10]),

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2011 r. w sprawie wczesnego kształcenia w Unii Europejskiej ([11]),

— uwzględniając art. 48 Regulaminu,

([1]) Dz.U. C 319 z 13.12.2008, s. 20.
([2]) Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.
([3]) Dz.U. C 301 z 11.12.2009, s. 5.
([4]) Dz.U. C 135 z 26.5.2010, s. 2.
([5]) Dz.U. C 250E z 25.10.2007, s. 102.
([6]) Dz.U. C 41E z 19.2.2009, s. 24.
([7]) Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 12.
([8]) Dz.U. C 161E z 31.5.2011, s. 8.
([9]) Dz.U. C 161E z 31.5.2011, s. 21.
([10]) Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0092.
([11]) Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0231.

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0363/2011),

A. mając na uwadze, że aby w pełni uczestniczyć w życiu społeczeństwa i zrealizować się w sposób zadowalający w życiu prywatnym i jako obywatel, młodzi ludzie muszą posiadać szeroką wiedzę i umiejętności niezbędne do ich rozwoju intelektualnego i społecznego, w tym umiejętności w zakresie skutecznej komunikacji, pracy zespołowej, rozwiązywania problemów i krytycznej oceny informacji;

B. mając na uwadze, że kształcenie młodych ludzi przyczynia się m.in. do ich osobistego rozwoju i lepszej integracji społecznej oraz do rozwijania poczucia odpowiedzialności i umiejętności podejmowania inicjatyw;

C. mając na uwadze, że przedwczesne kończenie nauki jest zjawiskiem, które kształtuje się inaczej w każdym państwie członkowskim UE, a także w każdym mieście i regionie oraz społeczno-gospodarczych kategoriach ludności oraz że mają na nie wpływ różnorodne złożone czynniki;

D. mając na uwadze, że jednym z pięciu głównych celów strategii „Europa 2020" jest zmniejszenie liczby osób przedwcześnie kończących naukę do poziomu poniżej 10 % i zwiększenie liczby osób młodych ze stopniem naukowym lub dyplomem lub po równoważnym cyklu kształcenia do poziomu co najmniej 40 %;

E. mając na uwadze, że wspomniany dziesięcioprocentowy cel został uzgodniony przez państwa członkowskie w 2003 r., jednak tylko siedem państw zdołało go osiągnąć, a w 2009 r. średni odsetek osób przedwcześnie kończących naukę wynosił 14,4 %;

F. mając na uwadze, że mimo stałego spadku odsetka osób przedwcześnie kończących naukę w ostatnim dziesięcioleciu, podejście większości państw członkowskich do sposobu zaradzenia temu problemowi pozostaje fragmentaryczne i wykazuje brak odpowiedniej koordynacji;

G. mając na uwadze, że 24,1 % piętnastolatków w państwach członkowskich osiąga słabe wyniki w czytaniu,

H. mając na uwadze, że czytanie jest podstawowym narzędziem, którego potrzebuje każda młoda osoba, aby dokonywać postępów we wszystkich przedmiotach szkolnych, lecz również aby wejść w środowisko pracy, rozumieć i analizować informacje, prawidłowo komunikować się i uczestniczyć w działalności kulturalnej,oraz mając na uwadze, że w związku z tym należy podjąć szczególne środki, aby zaradzić brakom w zakresie umiejętności czytania;

I. mając na uwadze, że przedwczesne kończenie nauki ma poważne konsekwencje dla spójności społecznej w UE, a nie tylko dla wzrostu gospodarczego, europejskiego zasobu umiejętności i stabilności społecznej, ponieważ pozbawia młodych ludzi perspektyw na karierę, zdrowie i dobrobyt, gdyż niskie wykształcenie jest również istotną przyczyną ubóstwa i złego stanu zdrowia,

J. mając na uwadze, że przedwczesne kończenie nauki jest podstawowym czynnikiem przyczyniającym się do bezrobocia, ubóstwa i wykluczenia społecznego,

Charakterystyka zjawiska przedwczesngoe kończenia nauki

1. podkreśla, że podstawy przyszłej edukacji i dobrobytu powstają we wczesnym dzieciństwie i mogą pomóc we wpojeniu idei uczenia się przez całe życie, oraz że wczesne dzieciństwo jest okresem, w którym należy wspierać otwartość umysłu, uczenie się języków i tworzenie więzi społecznych – bagażu o zasadniczym znaczeniu dla społeczeństwa przyszłości – aby od najmłodszych lat ułatwić dziecku integrację zarówno w środowisku szkolnym, jak i społecznym i w ten sposób zwalczać zjawisko przedwczesnego kończenia nauki; przypomina o zawartym w swojej rezolucji w sprawie wczesnego kształcenia w Unii Europejskiej wezwaniu do stworzenia europejskiej sieci usług w zakresie wczesnego kształcenia dzieci i opieki nad nimi od najmłodszych lat, zwłaszcza poprzez rozwijanie publicznych bezpłatnych usług takich jak żłobki i przedszkola;

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

2. zauważa, że przedwczesne kończenie nauki jest szczególnie widoczne wśród dzieci z ubogich i znajdujących się w niekorzystnej sytuacji środowisk oraz wśród dzieci z rodzin migrantów, a ponadto często występuje w powiązaniu z ubóstwem i wykluczeniem społecznym;

3. proponuje wsparcie językowe dla uczniów pochodzących ze środowisk migracyjnych;

4. podkreśla w związku z tym, że należy podjąc kroki zmierzające do umożliwienia dostępu do szkół dzieciom romskim i dzieciom nieposiadającym dokumentów;

5. zauważa, że 20 % dzieci romskich w ogóle nie uczęszcza do szkoły, a 30 % przedwcześnie kończy naukę; podkreśla, że mimo iż zjawisko przedwczesnego kończenia nauki występuje częściej wśród chłopców niż dziewcząt, tradycyjne społeczności romskie stanowią szczególny przypadek, w którym ze względu na zwyczaj wczesnego zawierania małżeństw przedwczesne kończenie nauki przez dziewczęta zdarza się częściej i we wcześniejszym wieku (około 12-13 roku życia) niż ma to miejsce w przypadku chłopców (około 14-15 roku życia); zwraca uwagę, że w przypadku tradycyjnych społeczności romskich istnieje potrzeba przedsięwzięcia uzupełniających pozytywnych środków, aby przeciwdziałać zjawisku przedwczesnego kończenia nauki wynikającemu ze wspomnianych krzywdzących tradycyjnych zwyczajów;

6. zauważa, że nieskuteczne strategie polityczne dotyczące utrzymania równowagi między życiem zawodowym a prywatnym powodują wzrost liczby przypadków przedwczesnego kończenia nauki i wskaźnika niepowodzenia szkolnego w ogóle, w związku z czym konieczne są bardziej intensywne działania służące poprawie wspomnianych strategii;

7. zauważa, że istnieje międzypokoleniowe błędne koło, tj. silna tendencja do przedwczesnego kończenia nauki przez dzieci, których rodzice również przedwcześnie zakończyli naukę; podkreśla, że struktura rodziny ma znaczący wpływ na dobre wyniki w nauce i motywację dzieci;

8. zauważa, że w odniesieniu do opieki nad małymi dziećmi rodzina i bliskie relacje dziecka z rodzicami we wczesnych latach życia mają podstawowe znaczenie dla zapewnienia prawidłowej integracji w szkole;

9. zwraca uwagę na konsekwencje trudności i w uczeniu się i powiązanych z tym problemów jako czynnika, który podnosi ryzyko przedwczesnego zakończenia nauki wśród dzieci cierpiących na te zaburzenia;

10. zachęca państwa członkowskie do zapewnienia uczniom mającym trudności w nauce zajęć pozalekcyjnych i pozaszkolnych, aby umożliwić tym uczniom rozwój kompetencji kluczowych, na które istnieje wyraźne zapotrzebowanie na rynku pracy;

11. zwraca uwagę, że przedwczesne kończenie nauki może mieć niekorzystny wpływ na dostęp do wysokiej jakości uczenia się przez całe życie;

12. w związku z tym zwraca uwagę na badania PISA prowadzone przez OECD, które pokazują, że w systemach edukacji o niższym poziomie zróżnicowania pionowego i poziomego uczniowie rzadziej powtarzają klasę i rzadziej są wydalani ze szkoły; podkreśla spostrzeżenie OECD, że powtarzanie klasy i wydalanie ze szkoły najbardziej szkodzą uczniom z trudnych środowisk społecznych;

13. zwraca uwagę na ustalenia OECD, zgodnie z którymi wczesny podział na różne ścieżki kształcenia wzmacnia nierówności społeczno-ekonomiczne w dostępie do edukacji i nie idzie w parze z podwyższeniem przeciętnych wyników w danych systemach edukacji;

14. wskazuje na spostrzeżenia OECD, że zmiana szkoły z powodu słabych wyników w nauce, problemów z dyscypliną lub specjalnych potrzeb edukacyjnych oraz podział uczniów według ich umiejętności w ramach wszystkich przedmiotów mają negatywny wpływ na wyniki systemu edukacji w badaniu PISA;

15. w związku z tym wskazuje, że według OECD uczniowie znajdujący się w trudnej sytuacji społeczno-ekonomicznej bardzo często są podwójnie poszkodowani, ponieważ wielokrotnie uczęszczają do szkół z podobnych środowisk, w których jest mniej dobrych nauczycieli;

Potrzeba zindywidualizowanego podejścia

16. stwierdza, że równość szans i wyboru w zakresie edukacji, a także dostęp do wysokiej jakości kształcenia dla osób ze wszystkich środowisk społecznych, etnicznych i wyznaniowych – niezależnie od płci czy niepełnosprawności – jest niezwykle ważna dla budowania bardziej sprawiedliwego, opartego na zasadzie równości i sprzyjającego włączeniu społecznemu społeczeństwa, które będzie jednocześnie spójne, innowacyjne i prężne; podkreśla rolę usług publicznych w tym zakresie;

17. podkreśla, że edukacja szkolna jest jednym z najlepszych sposobów zapewnienia każdemu równych szans na powodzenie, możliwości zdobycia wiedzy i umiejętności umożliwiających integrację w środowisku zawodowym, przerywając tym samym cykl międzypokoleniowy; domaga się lepszej koordynacji oferty pomocy edukacyjnej, poprawy jej dostępności oraz zwiększenia zakresu świadczeń socjalnych i pomocy rodzinie;

18. wzywa do przyjęcia zindywidualizowanego i integracyjnego podejścia do kształcenia, począwszy od edukacji i opieki wczesnoszkolnej, które w stosownych przypadkach będzie obejmować ukierunkowane wsparcie osób, co do których istnieje ryzyko przedwczesnego zakończenia nauki, zwłaszcza dzieci i młodzieży z niepełnosprawnością;

19. wzywa do wzmożenia wysiłków, aby w ramach zindywidualizowanego podejścia koncentrowano się w szczególności na tych uczniach, którzy mają trudności w nauce, takie jak dysleksja, dyspraksja, dyskalkulia oraz zespół deficytu uwagi i nadruchliwość;

20. zauważa, że problemy prowadzące do przedwczesnego kończenia nauki mają często źródła pozaszkolne, które należy zidentyfikować i którym należy zaradzić;

21. proponuje, aby szkoły ponadpodstawowe i zawodowe stworzyły poradnie, niezależne od kadry nauczycielskiej, w których uczniowie z problemami osobistymi będą mogli odbyć poufną rozmowę; podkreśla, że personel takiej poradni musi przejść odpowiednie szkolenie i aby było to możliwe musi mieć warunki do kształcenia ustawicznego w zakresie konkretnych umiejętności;

22. zachęca do reagowania na pojawiające się trudności na wczesnym etapie procesu uczenia się i proponuje zastosowanie skutecznych mechanizmów wczesnego ostrzegania i działań następczych, aby zapobiec nasilaniu się problemu; zauważa, że aby to osiągnąć, niezbędna jest wielostronna komunikacja i ściślejsza współpraca między szkołami a rodzicami oraz osobami stojącymi na czele społeczności, a także lokalne sieci wsparcia, w razie konieczności z udziałem szkolnych mediatorów;

23. uznaje, że należy zapewnić rodzicom usługi w zakresie doradztwa, biorąc pod uwagę wpływ, jaki wywiera rodzina na edukację i życie społeczne uczniów;

24. podkreśla, że przyczyną niepowodzeń dzieci i młodzieży jest często niedostosowanie treści nauczania do potrzeb życia i społecznie uwarunkowanych zainteresowań dzieci; zwraca uwagę, że zbyt sztywny i jednolity system nauczania utrudnia indywidualizację pracy z uczniem i uniemożliwia łączenie nauki szkolnej z bieżącymi wymaganiami;

25. zaleca wprowadzanie w szkołach lepszych usług doradztwa zawodowego i programów praktyki zawodowej, jak również wizyt i wymian kulturalno-edukacyjnej organizowanych przez szkołę, w tym styczności z przedsiębiorczością, aby przybliżyć uczniom rynek pracy i zwiększyć ich wiedzę na ten temat oraz umożliwić właściwe poprowadzenie swojej kariery zawodowej; podkreśla, że doradcy zawodowi muszą być odpowiednio i nieustannie szkoleni, by umieli proaktywnie postępować z osobami, co do których istnieje ryzyko, że przedwcześnie zakończą naukę;

26. uznaje potrzebę wprowadzenia zdecydowanych strategii politycznych na rzecz integracji uczniów niepełnosprawnych sensorycznie w zwykłych szkołach, a także wzywa państwa członkowskie do zniesienia strategii politycznych opierających się na specjalnych i oddzielnych programach kształcenia;

27. podkreśla kluczową rolę wolontariatu jako czynnika integracji społecznej i wzywa państwa członkowskie do powszechnego stosowania wolontariatu europejskiego jako czynnika rozwoju osobistego, edukacyjnego i zawodowego;

28. zaleca utworzenie w szkołach programów mentorskich, aby umożliwić uczniom spotkania w szczególności z byłymi uczniami, zwłaszcza w celu wymiany poglądów na temat ewentualnych możliwości kształcenia i perspektyw zawodowych;

29. dostrzega, że powtarzanie roku może naznaczyć piętnem osoby osiągające słabe wyniki i niekoniecznie prowadzi do poprawy wyników; podkreśla, że ograniczenie zjawiska powtarzania roku w państwach członkowskich, w których jest ono szeroko stosowane, i zastąpienie go indywidualnym, elastycznym wsparciem jest skuteczniejszym sposobem zaradzenia zjawisku przedwczesnego kończenia nauki;

30. zwraca uwagę, że technologie informacyjne i komunikacyjne (TIK) mogą mieć korzystne skutki w zaplanowanym kontekście pedagogicznym oraz zwiększyć motywację i ułatwić uczenie się; sugeruje, że państwa członkowskie powinny wspierać i zwiększać dostęp uczniów do technologii informacyjnych i komunikacyjnych od pierwszych lat nauki szkolnej oraz opracować programy szkoleniowe dla nauczycieli;

31. zauważa, że presja finansowa i społeczna wywierana na rodziny znajdujące się w niekorzystnej sytuacji może zmusić uczniów do wcześniejszego zakończenia nauki w celu wejścia na rynek pracy i uzupełnienia dochodów rodziny; wzywa państwa członkowskie, aby rozważyły wprowadzenie uzależnionego od wysokości dochodów systemu wsparcia finansowego dla osób, które go potrzebują, aby zwalczać ten problem; wzywa państwa członkowskie do finansowego wspierania rodziców, którzy w pierwszych latach życia swoich dzieci dają miłość i poświęcają czas oraz gwarantują społeczeństwu przyszłe korzyści, inwestując w ten sposób w kapitał ludzki, którego wartość zbyt często jest niedoceniana;

32. proponuje wprowadzenie innych środków redystrybucyjnych, takich jak zapewnienie darmowych posiłków szkolnych, książek i niezbędnego sprzętu sportowego w celu zmniejszenia skutków nierówności społecznej, zwalczając jednocześnie stygmatyzację, jaka zagraża tym uczniom;

33. zwraca uwagę, że należy udzielić dodatkowego wsparcia osobom niepełnosprawnym, aby zmniejszyć ryzyko przedwczesnego zakończenia nauki i zapewnić im odpowiednie wykształcenie;

34. podkreśla kluczowe znaczenie najwyższej jakości państwowych systemów kształcenia, w których nauka jest bezpłatna i dostępna dla wszystkich i odbywa się w bezpiecznym środowisku pozwalającym rozwinąć umiejętności;

35. apeluje o podejmowanie starań w celu zapobiegania zastraszaniu i przemocy w szkole oraz zaradzenia tym zjawiskom;

36. przypomina o znaczeniu zwiększenia liczby uczniów kończących pierwszy etap nauki w szkole średniej, co sprzyja osiągnięciu podstawowych kompetencji;

Wspólna odpowiedzialność

37. podkreśla, że jest wiele podmiotów, które mogą podjąć działania zapobiegające przedwczesnemu kończeniu nauki przez dzieci; zwraca uwagę, że są to nie tylko rodzice i wszystkie podmioty działające w dziedzinie edukacji, lecz również władze publiczne, zarówno na poziomie krajowym, jak i lokalnym, i wzywa do ściślejszej współpracy między tymi podmiotami oraz z lokalnymi służbami opieki zdrowotnej i socjalnej; zauważa, że zintegrowane podejście może pomóc zainteresowanym jednostkom w przezwyciężaniu licznych przeszkód w zakresie wykształcenia i zatrudnienia; w związku z tym podkreśla znaczenie stypendiów, dzięki którym dzieci pochodzące ze środowisk znajdujących się w niekorzystnej sytuacji mają takie same możliwości jak inni;

38. zachęca państwa do podjęcia działań mających na celu zwalczanie stereotypów w środowiskach społeczno-kulturowych znajdujących się w najbardziej niekorzystnej sytuacji, które sprawiają, że w tych środowiskach zbyt wcześnie wybiera się krótko trwające kształcenie zawodowe, pomimo dobrych wyników, jakie osiągają w szkole dzieci pochodzące z tych środowisk;

39. proponuje, aby w strategiach dotyczących zjawiska przedwczesnego kończenia nauki za punkt wyjścia przyjęto analizę głównych przyczyn stojących za tym zjawiskiem, prowadzoną przez właściwe organy na szczeblu lokalnym i regionalnym, obejmującą różne grupy uczniów, szkoły, regiony i samorządy;

40. podkreśla konieczność wzmocnienia specjalnej więzi, która łączy rodziców i dziecko, ponieważ ma ona podstawowe znaczenie dla rozwoju i przyszłej równowagi dziecka oraz dla prawidłowego przebiegu nauki; podkreśla, że zajmowanie się dzieckiem w pierwszych latach jego rozwoju stanowi wartość dodaną dla społeczeństwa i pozwala zmniejszyć koszty związane z przestępczością nieletnich, przestępczością, depresją i innymi problemami wynikającymi z utraty równowagi przez dziecko, co prowadzi do przerwania nauki;

41. podkreśla konieczność zaangażowania młodych ludzi, w tym osób przedwcześnie kończących naukę, w dyskusje na temat opracowania i wdrożenia polityki i programów dotyczących zjawiska przedwczesnego kończenia nauki; zauważa, że czynny udział uczniów, na przykład za pośrednictwem samorządów szkolnych, może ich zmotywować dzięki wzmocnieniu poczucia uczestnictwa w debatach dotyczących kwestii powodzenia ich edukacji;

42. podkreśla znaczenie przeprowadzenia szczegółowej analizy skuteczności obecnych strategii krajowych, by powstało źródło informacji, które można by wykorzystywać do wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk między państwami członkowskimi;

43. sugeruje, że państwa członkowskie powinny nakłonić rodziców, by byli odpowiedzialni za kształcenie swoich dzieci do ukończenia przez nie 18 roku życia, by tym samym obowiązek szkolny został wydłużony o dwa lata (z wieku 16 do wieku 18 lat) lub by obowiązkowo zamykało go ukończenie szkoły średniej;

44. przyznaje, że stworzenie mapy działań podejmowanych w państwach członkowskich przez różne podmioty może okazać się trudne, lecz należy je wspierać w celu wymiany dobrych praktyk; podkreśla potrzebę lepszej ogólnounijnej koordynacji między różnymi usługami, jak również lepszej koordynacji między organami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi wewnątrz poszczególnych państw członkowskich;

45. wzywa Komisję i państwa członkowskie do stworzenia i rozwoju strategii pozwalających na wczesną identyfikację osób, w przypadku których istnieje duże prawdopodobieństwo, że zostaną dotknięte zjawiskiem przedwczesnego kończenia nauki;

46. zauważa, że ukierunkowane zapewnianie wysokiej jakości wczesnej edukacji i opieki nad dziećmi przez dobrze wyszkolonych specjalistów prowadzi do ograniczenia zjawiska przedwczesnego kończenia nauki;

47. zachęca państwa członkowskie, aby zainwestowały w kształcenie nauczycieli i dobrze przeszkolonych pracowników zatrudnionych w sektorze edukacji przedszkolnej i kształcenia obowiązkowego oraz by systematycznie dokonywały przeglądu i dostosowywały do potrzeb systemy nauczania i programy doskonalenia kwalifikacji skierowane do nauczycieli; podkreśla jak ważne jest, by dzieci wcześnie zaczynały naukę i proponuje, aby w szkołach zatrudniać asystentów nauczycieli, którzy pracowaliby z uczniami mającymi trudności w nauce, a także wspieraliby nauczycieli w ich pracy, a także szkolny personel pomocniczy, który pomagałby dzieciom niepełnosprawnym uczęszczającym do zwykłych szkół lub do ośrodków szkolnych dostosowanych do ich niepełnosprawności;

48. podkreśla znaczenie oferowania w szkole dodatkowej pomocy pedagogicznej jako podstawowego warunku wspierania uczniów mających trudności w nauce, a także wskazuje, że należy zachęcać i wspierać uczniów mających poczucie, że środowisko szkolne i rodzinne ich zawiodło i pozostawiło samym sobie; zachęca państwa członkowskie do inwestowania w szkolenia i pomoc socjalną dla rodziców, którzy decydują się na pozostanie w domu, żeby opiekować się dziećmi w pierwszych latach ich życia;

49. przypomina państwom członkowskim o spoczywającym na nich obowiązku sporządzenia krajowych planów działania i wzywa Komisję, aby w ciągu roku przedłożyła Parlamentowi przegląd, ocenę i ewaluację tych planów działania;

50. podkreśla, że dobre stosunki między nauczycielami i uczniami mają podstawowe znaczenie dla zaangażowania młodych ludzi w proces uczenia się; w związku z tym zachęca państwa członkowskie do inwestowania w odpowiednie szkolenia dla nauczycieli w celu zadbania o to, by posiadali oni umiejętność angażowania i motywowania swoich uczniów;

51. zachęca instytuty kształcenia nauczycieli do opracowania programów doskonalenia kwalifikacji zawodowych, włączając do działalności pedagogicznej, psychologicznej i metodologicznej pracę z grupą ryzyka obejmującą uczniów nagminnie opuszczających zajęcia i pozbawionych motywacji do nauki, a także do upowszechniania wśród nauczycieli i rodziców literatury poświęconej tej problematyce;

52. zwraca uwagę na potrzebę zastosowania terapii pedagogicznej – oddziaływania za pomocą środków wychowawczych i dydaktycznych na przyczyny i przejawy trudności dzieci w uczeniu, które miałyby na celu eliminowanie niepowodzeń szkolnych i ich konsekwencji;

53. dostrzega, że nauczyciele potrzebują umiejętności społecznych i czasu potrzebnego do rozpoznania i wspierania różnych stylów uczenia się, jak również swobody i przestrzeni w celu zastosowania różnych metod nauczania i uczenia się w porozumieniu z uczniami;

54. zauważa, że należy jak najwcześniej uświadomić uczniom różnorodność otwierających się przed nimi ścieżek kariery i proponuje, aby szkoły i uniwersytety nawiązywały partnerstwa z lokalnymi władzami, organizacjami i stowarzyszeniami, co da uczniom szansę na poznanie specjalistów z różnych dziedzin, a także na dowiedzenie się czegoś więcej o przedsiębiorczości;

55. podkreśla znaczenie odpowiedniej wielkości klas i grup oraz warunków nauki, które będą stymulujące dla młodych ludzi i będą sprzyjały włączeniu społecznemu;

56. zwraca również uwagę na fakt, że częste zmiany nauczycieli pracujących w danej klasie, dwuzmianowość pracy szkoły i wadliwe ułożenie planu zajęć mają również zły wpływ na efektywność przyswajania wiedzy przez uczniów, a w konsekwencji negatywnie wpływają na stosunek do obowiązku szkolnego;

Różnorodne strategie uczenia się

57. uznaje przysługujące wszystkim prawo do uczenia się przez całe życie, które poza kształceniem formalnym obejmuje również uczenie się nieformalne i nieoficjalne;

58. wzywa państwa członkowskie i rządy regionalne posiadające kompetencje w zakresie edukacji do uznania i zatwierdzenia wiedzy zdobytej w sposób nieformalny i nieoficjalny, ułatwiając jednostkom powrót do systemu edukacji;

59. dostrzega korzyści płynące z uprawiania sportu, prowadzenia działalności kulturalnej, wolontariatu i aktywnej postawy obywatelskiej dla stworzenia forum kształcenia nieformalnego i uczenia się przez całe życie;

60. podkreśla znaczenie zróżnicowanych ścieżek edukacyjnych dla uczniów, które łączyłyby kształcenie ogólne i zawodowe oraz jest przekonany, że właściwe połączenie tych dwóch rodzajów kształcenia, w zależności od wieku uczniów i ich mocnych stron, daje uczniom największe szanse na wysokiej jakości pracę; w związku z tym przypomina, że ważne jest promowanie przejść między systemem edukacji a pracą zawodową oraz między różnymi systemami kształcenia; ponadto podkreśla znaczenie możliwości nauki drugiego języka europejskiego w celu ułatwienia mobilności młodzieży i zwiększenia motywacji młodych ludzi do rozwijania zainteresowań i zwiększania perspektyw poza swoim wąskim środowiskiem;

61. podkreśla wartość dodaną inicjatyw i programów przeznaczonych dla rodziców, które pozwalają im na uczenie się przez całe życie w celu uzupełnienia wykształcenia i tym samym skuteczniejszej nauki i uczenia się w domu z dziećmi;

62. wzywa do modernizacji zasobów jednostek oświatowych w celu wykorzystaniaewentualnych korzyści, jakie przynosi cyfryzacja metod nauczania; zwraca się również o uwzględnienie w programach nauczania kwalifikacji potrzebnych w zawodach przyszłości, takich jak nauka języków obcych czy wiedza z zakresu informatyki;

63. wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia wymogów rynku pracy i podjęcia kroków mających na celu podniesienie statusu kwalifikacji zawodowych, przy jednoczesnym zacieśnieniu współpracy między instytucjami szkolenia zawodowego i przedsiębiorstwami, aby instytucje szkolenia zawodowego były postrzegane jako realna możliwość dla wszystkich uczniów niezależnie od posiadanych przez nich umiejętności;

64. podkreśla, że zasada umiejętności uczenia się powinna być w centrum wszystkich szkolnych programów nauczania; zauważa, że aktywna pedagogika ma zasadnicze znaczenie dla zaangażowania większej liczby młodych ludzi w proces uczenia się i poszerzenia ich wiedzy, a ponadto zaleca włączenie nowych rozwiązań technologicznych, takich jak te, które oferuje internet przedmiotów, w celu zwiększenia motywacji młodych ludzi i poprawy osiąganych przez nich wyników;

65. podkreśla znaczenie prowadzenia i wspierania zajęć poza systemem edukacyjnym; uważa, że dostęp do wszelkiego rodzaju zajęć pozaszkolnych – sportowych, kulturalnych czy po prostu rozrywkowych – może zmniejszyć skalę zjawiska wagarowania i przedwczesnego kończenia nauki i ma szczególne znacznie dla rozwoju dziecka;

66. podkreśla, że zajęcia pozalekcyjne powinny być organizowane w szkołach, gdyż wpływa to na pozytywny wizerunek środowiska szkolnego; uznaje, że zapewnienie uczniom większej liczby zachęt do uczęszczania do szkoły jest sposobem zapobiegania zjawisku przedwczesnego kończenia nauki;

67. dostrzega rolę, jaką organizacje młodzieżowe odgrywają w przeciwdziałaniu zjawisku przedwczesnego kończenia nauki, oferując molziwość kształcenia nieformalnego, które pomaga młodym ludziom zdobyć ważne kompetencje, poczucie odpowiedzialności i większe poczucie własnej wartości;

68. dostrzega, że we wszystkich państwach członkowskich odpowiedni poziom umiejętności czytania, pisania i liczenia rzadko osiągają wszyscy uczniowie, co przyczynia się do przedwczesnego kończenia nauki; podkreśla, że państwa członkowskie powinny w trybie pilnym określić założenia w celu zadbania o to, by wszyscy uczniowie opuszczali szkołę podstawową z umiejętnością czytania i pisania oraz ze znajomością matematyki na poziomie odpowiadającym ich wiekowi; ponadto uważa, że państwa członkowskie powinny również opracować programy dotyczące umiejętności czytania, pisania i liczenia, aby uczniowie, którzy nie zdobyli tych podstawowych umiejętności w toku formalnej edukacji, mogli możliwie szybko nadrobić zaległości;

Rozwiązania drugiej szansy

69. wzywa państwa członkowskie do opracowania sposobów ponownego włączenia osób przedwcześnie kończących naukę do systemu szkolnego poprzez realizację odpowiednich programów, takich jak szkoły drugiej szansy, które oferują otoczenie dostosowane do nauki umożliwiające młodym ludziom odzyskanie wiary we własne siły i w zdolność do uczenia się;

70. zauważa, że w celu zadbania, aby środki służące reintegracji trafiły do osób najbardziej ich potrzebujących, należy wprowadzić odpowiednie systemy identyfikacji i monitorowania odnośnych uczniów, a także zwiększania świadomości i mierzenia wyników;

71. podkreśla, że najwyższe wskaźniki reintegracji osiągają programy zaspokajające indywidualne potrzeby uczniów przedwcześnie kończących naukę; wzywa instytucje oświatowe do poszanowania potrzeb i praw jednostek podczas opracowywania skierowanych do nich programów;

72. podkreśla potrzebę organizowania na szczeblu lokalnym działań zachęcających do powrotu do szkoły oraz potrzebę promowania pozytywnego kontekstu w odniesieniu do osób, które przedwcześnie zakończyły naukę i zamierzają podjąć ją na nowo;

73. zauważa, że przeprowadzono bardzo niewiele ocen dotyczących różnorodnych środków służących reintegracji w państwach członkowskich; dlatego też wzywa państwa członkowskie do monitorowania i oceny realizowanych przez siebie programów reintegracji oraz do określenia celów wymagających poprawy;

74. podkreśla potrzebę dokonania analizy zjawiska drugoroczności i jego wpływu na przedwczesne kończenie nauki, wskazując na znaczenie indywidualnych programów dla poszczególnych uczniów;

75. apeluje do państw członkowskich o stworzenie większej liczby szkół drugiej szansy zarówno poprzez ulepszanie ich programów nauczania oraz ich wyposażenia materiałowego i technicznego, jak również poprzez zwiększanie możliwości dostępnej kadry nauczycielskiej, z uwagi na fakt, że szkoły te powstają w charakterze ważnych instrumentów umożliwiających ponowną integrację osób, którym nie powiodło się w ramach systemu edukacji formalnej;

System edukacyjny i zatrudnienie

76. zwraca uwagę, że zmniejszenie skali zjawiska przedwczesnego kończenia nauki do nie więcej niż 10 % – zgodnie z głównymi celami strategii „Europa 2020" – miałoby wpływ na obniżenie stopy bezrobocia wśród osób młodych oraz podniesienie poziomu zatrudnienia, ponieważ obecnie 52 % osób kończących naukę nie ma pracy, a według szacunków środowisk akademickich w nadchodzących latach liczba ofert pracy dla nisko- lub niewykwalifikowanej siły roboczej będzie jeszcze mniejsza; zwraca uwagę, że wraz z obniżeniem wskaźnika przedwczesnego kończenia nauki o zaledwie 1 % mogłoby przybyć 500 tysięcy wykwalifikowanych, potencjalnych pracowników;

77. jest zdania, że przedwczesne kończenie nauki oznacza marnowanie możliwości życiowych młodych ludzi, a także potencjału społecznego i gospodarczego całej Unii Europejskiej; podkreśla fakt, że w świetle obecnych zmian demograficznych państwa europejskie nie mogą sobie pozwolić na marnowanie tak wielu talentów, oraz podkreśla, że trend ten należy postrzegać w kontekście rynku pracy i poziomu współzawodnictwa w UE, które będą faworyzować posiadaczy dyplomów studiów wyższych; uważa, że poprawa osiągnięć w nauce pomoże odwrócić wspomniany trend, gdyż dzięki wyższemu poziomowi umiejętności możliwe będzie osiągnięcie „inteligentnego wzrostu gospodarczego", a uporanie się z jednym z głównych czynników ryzyka związanych z bezrobociem i ubóstwem umożliwi „wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu";

78. podkreśla związek między przedwczesnym kończeniem nauki a bezrobociem wśród młodych ludzi; zauważa, że w 2009 r. w UE bezrobotna była ponad połowa osób przedwcześnie kończących naukę oraz że przedwczesne kończenie nauki może prowadzić do nadmiernej zależności od pracy na niepewnych warunkach, jak również do nasilenia się problemu bezrobocia strukturalnego w szeroko pojętym społeczeństwie;

79. zwraca uwagę, że osoby przedwcześnie kończące naukę rzadziej wykazują czynne zaangażowanie w przedsiębiorczość społeczną i gospodarczą, co negatywnie wpływa na gospodarkę i społeczeństwo;

80. podkreśla znacznie zwalczania zjawiska przedwczesnego kończenia nauki zwłaszcza w obliczu sytuacji demograficznej w UE;

81. podkreśla, że długoterminowe gospodarcze i społeczne skutki przedwczesnego kończenia nauki wiążą się z dużym ryzykiem ubóstwa, a walka z przedwczesnym kończeniem nauki jest sposobem na zapobieganie wykluczeniu społecznemu ludzi młodych; uznaje zatem zmniejszenie liczby osób przedwcześnie kończących naukę za kluczowy środek, zarówno w strategiach krajowych, jak i europejskich, na drodze do zmniejszenia ryzyka ubóstwa wśród co najmniej 20 mln ludzi i apeluje do państw członkowskich, by nie obniżały ustawowego wieku zakończenia obowiązku szkolnego;

82. wzywa pracodawców, aby w miarę możliwości poprzez wewnętrzną politykę godzenia nauki z pracą zachęcali młodych pracowników, którzy nie posiadają kwalifikacji, jakie zdobywa się po ukończeniu szkoły ponadgimnazjalnej, do zdobywania kwalifikacji; w związku z tym przypomina o konieczności promowania udziału uczących się w programie Leonardo da Vinci;

83. wzywa zatem państwa członkowskie do jak najszybszego opracowania polityki zachęcającej do tworzenia nowych miejsc pracy wykorzystujących nowe umiejętności;

84. podkreśla potrzebę dostosowania systemów nauczania, aby odpowiadały na potrzeby rynku pracy; zwraca uwagę, że w sytuacji gdy w przyszłości rzadkością będzie pozostawanie przez całe życie zawodowe w jednym sektorze, uczniowie muszą posiadać szeroki wachlarz umiejętności takich jak kreatywność, zdolność do twórczego myślenia, umiejętności o charakterze ogólnym i umiejętność szybkiego i elastycznego dostosowywania się do zmieniających się warunków i potrzeb;

85. apeluje do państw członkowskich, aby przy wsparciu Komisji prowadziły skuteczne działania mające na celu rejestrowanie tzw. zjawiska NEET (osoby nieuczące się, niepracujące i nieszkolące się) i przeciwdziałanie temu zjawisku;

86. proponuje upowszechnić możliwość odbywania stażu w przedsiębiorstwie przy jednoczesnym kontynuowaniu nauki w szkole;

87. podkreśla, że państwa członkowskie powinny dalej usprawniać swoje systemy kształcenia i szkoleń, aby lepiej dopasować je do potrzeb jednostki i rynku pracy, również poprzez rozwiązanie problemu podstawowych umiejętności (czytania, pisania i liczenia), propagowanie kształcenia zawodowego i szkoleń zawodowych oraz poprzez podejmowanie środków ułatwiających wejście na rynek pracy po zakończeniu kształcenia;

88. wskazuje na to, że chłopcy częściej przedwcześnie kończą naukę i istnieje ryzyko powstania niższej klasy społecznej złożonej z młodych bezrobotnych mężczyzn, niewykształconych lub słabo wykształconych i mających niewielkie szanse na to, by stać się częścią rynku pracy i społeczeństwa jako całości; apeluje do państw członkowskich o poświęcenie szczególnej uwagi chłopcom, którzy mają trudności z dostosowaniem się do środowiska szkolnego, i wzywa państwa członkowskie, by nie obniżały wieku zakończenia obowiązku szkolnego;

89. przypomina, że przypadki krótkotrwałego i niepewnego zatrudnienia występują częściej wśród osób z niskim wykształceniem; wzywa Komisję do dopilnowania, aby wysiłkom na rzecz umożliwiania powrotu na rynek pracy osobom przedwcześnie kończącym naukę zawsze towarzyszyły dodatkowe programy szkoleniowe mające na celu zwiększenie ich perspektyw zatrudnienia w przyszłości;

90. wskazuje, że inwestycje dotyczące przekwalifikowania i aktualizowania kursów w ramach szkolenia zawodowego mają podstawowe znaczenie w zakresie ułatwiania osobom przedwcześnie kończącym naukę integracji na rynku pracy;

91. podkreśla potrzebę doskonalenia umiejętności nabywanych w ramach technicznych szkoleń zawodowych oraz skuteczniejszego dostosowywania oferowanych specjalizacji do wymogów rynku pracy, ponieważ połączenie kształcenia z zatrudnieniem jest nierozerwalnie powiązane z przeciwdziałaniem zjawisku przedwczesnego kończenia nauki;

92. uważa, że w celu przeciwdziałania zjawisku przedwczesnego kończenia nauki strategie polityczne w dziedzinie edukacji muszą być powiązane ze strategiami politycznymi ukierunkowanymi na wspieranie ożywienia gospodarczego, a zatem na tworzenie stałych miejsc pracy i zapobieganie przedwczesnemu kończeniu nauki, krótkotrwałemu i niepewnemu zatrudnieniu oraz przyspieszaniu drenażu mózgów;

93. zaleca wczesne rozpoczynanie nauczania nowych technologii informacyjnych i komunikacyjnych oraz nauczania języków, gdyż są to szczególnie przydatne środki komunikacji, które młodzi ludzie bardzo szybko opanowują;

Obszary polityki UE

94. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący zalecenia Rady w sprawie polityki na rzecz ograniczenia zjawiska przedwczesnego kończenia nauki, który proponuje ramy kompleksowej polityki w tym zakresie, analizę przyczyn powodujących przedwczesne kończenie nauki na szczeblu krajowym i lokalnym w każdym państwie członkowskim, ocenę skuteczności istniejących środków oraz włączenie polityki zapobiegania, reagowania i kompensacji do zwalczania tego zjawiska;

95. jest przekonany, że zgodnie z zasadą pomocniczości europejskie ramy kompleksowych strategii zwalczania zjawiska przedwczesnego kończenia nauki mogłyby stanowić cenną wskazówkę umożliwiającą państwom członkowskim określenie właściwego podejścia do kwestii usprawniania istniejących strategii politycznych i opracowania krajowych programów reform;

96. ostrzega, że ewentualne cięcia wydatków publicznych w sektorze oświaty dokonywane z uwagi na kryzys gospodarczy oraz aktualne zaostrzenie strategii budżetowych przez państwa członkowskie będą miały negatywne skutki, ponieważ doprowadzą do dalszego zwiększenia liczby osób przedwcześnie kończących naukę w UE;

97. podkreśla, że większe nakłady finansowe na przeciwdziałanie zjawisku przedwczesnego kończenia nauki mogą w perspektywie długoterminowej spowodować, że młodzież nie będzie uzależniona od systemów zabezpieczeń społecznych;

98. popiera realizację w ramach budżetu UE na rok 2012 proponowanego projektu pilotażowego dla młodzieży mającego na celu zapewnienie integracji młodych ludzi, a zwłaszcza osób przedwcześnie kończących naukę, na rynku pracy;

99. opowiada się za ukierunkowanym, skutecznym i konsekwentnym wykorzystywaniem funduszy strukturalnych, w szczególności Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), do pełnej realizacji strategii na rzecz młodzieży, zwłaszcza osób przedwcześnie kończących naukę, co będzie sprzyjać ich włączeniu społecznemu dzięki zastosowaniu specjalnych programów w każdym państwie członkowskim, zapewni wszystkim wysokiej jakości kształcenie oraz będzie zapobiegać zjawiskom przedwczesnego kończenia nauki i wagarowania;

100. podkreśla, że problem przedwczesnego kończenia nauki ma zróżnicowany charakter w poszczególnych państwach i regionach i że w związku z tym nie ma uniwersalnego rozwiązania;

101. z zadowoleniem przyjmuje i popiera wyrażony przez Radę zamiar sporządzenia „mapy" sytuacji społecznej osób przedwcześnie kończących naukę, czemu posłużyć ma zebranie danych ze wszystkich państw członkowskich; wzywa Komisję, by poparła tę inicjatywę;

102. wzywa państwa członkowskie, aby dokonały dogłębnej analizy problemu przedwczesnego kończenia nauki, uwzględniając w odpowiednim stopniu kwestię ochrony danych, w celu zidentyfikowania podstawowych przyczyn na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym;

103. zauważa jednak, że w celu przeanalizowania podstawowych przyczyn przedwczesnego kończenia nauki niezbędne są bardziej kompleksowe, jednolite i spójne dane zgromadzone przez państwa członkowskie;

104. wzywa do przeznaczenia większej ilości funduszy na rzecz unijnego programu uczenia się przez całe życie, który zwiększa mobilność uczniów i nauczycieli, poprawia wymianę najlepszych praktyk i przyczynia się do ulepszenia metod nauczania i uczenia się, a także do zwiększenia jego dostępności; wzywa do skuteczniejszego korzystania z możliwości finansowania, jakie dają fundusze strukturalne Unii w zakresie wdrażania środków zapobiegania absencji w szkołach;

105. podkreśla znaczenie unijnego programu uczenia się przez całe życie oraz wchodzących w jego skład czterech programów szczegółowych: Comenius, Erasmus, Leonardo da Vinci i Grundtvig, ze wskazaniem na program Comenius, który odgrywa istotną rolę w walce ze zjawiskiem przedwczesnego kończenia nauki;

106. wzywa Komisję, aby promowała widoczność programu działań Comenius na rzecz indywuidualnej mobilności uczniów, który może przyczynić się do zmniejszenia zjawiska przedwczesnego kończenia nauki;

*

* *

107. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządom i parlamentom państw członkowskich.

Wniosek Chorwacji o członkostwo w Unii Europejskiej

P7_TA(2011)0539

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku Chorwacji o przystąpienie do Unii Europejskiej (2011/2191(INI))

(2013/C 165 E/03)

Parlament Europejski,

— uwzględniając projekt traktatu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej, a także protokół i akt końcowy,

— uwzględniając wniosek o przystąpienie do Unii Europejskiej, złożony przez Republikę Chorwacji w dniu 21 lutego 2003 r.,

— uwzględniając opinię Komisji z dnia 20 kwietnia 2004 r. dotyczącą wniosku Republiki Chorwacji o przystąpienie do Unii Europejskiej,

— uwzględniając decyzję Rady z dnia 3 października 2005 r. o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych z Republiką Chorwacji,

— uwzględniając regularne sprawozdania Komisji w sprawie postępów Chorwacji na drodze do przystąpienia, obejmujące lata 2005-2011,

— uwzględniając sprawozdanie okresowe Komisji z dnia 2 marca 2011 r. dotyczące reform przeprowadzanych w Chorwacji w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i praw podstawowych,

— uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Salonikach w dniach 19–20 czerwca 2003 r., dotyczące państw Bałkanów Zachodnich,

— uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 23 i 24 czerwca 2011 r.,

— uwzględniając wszystkie swoje poprzednie rezolucje i sprawozdania dotyczące postępów Chorwacji oraz procesu rozszerzenia,

— uwzględniając wszystkie wcześniejsze zalecenia wspólnej komisji parlamentarnej UE-Chorwacja,

— uwzględniając art. 48 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych, a także opinie Komisji Budżetowej oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7–0389/2011),

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

A. mając na uwadze, że dwadzieścia lat po deklaracji niepodległości i około ośmiu lat po złożeniu wniosku o członkostwo w UE Chorwacja przekroczyła historyczny kamień milowy w procesie swej integracji z UE, z powodzeniem kończąc negocjacje akcesyjne; mając na uwadze, że osiągnięcia Chorwacji zasługują na bezwarunkowe uznanie;

B. mając na uwadze, że proces akcesji znacząco przyczynił się do przekształcenia Chorwacji w trwałą i dojrzałą demokrację opartą na wartościach europejskich; mając na uwadze, że perspektywa przystąpienia działa jak potężny katalizator reform mobilizujący poszczególne podmioty życia politycznego, gospodarczego, społecznego i kulturalnego; mając na uwadze, że proces reform należy kontynuować również po zakończeniu negocjacji i akcesji, tak aby kraj ten i jego obywatele mogli w pełni czerpać z korzyści płynących z członkostwa w UE,

C. mając na uwadze, że przystąpienie Chorwacji wzmocni Unię Europejską, wzbogaci jej europejską kulturę i dziedzictwo oraz wniesie ważny wkład w utrzymanie wiarygodności procesu rozszerzenia, a jednocześnie będzie dobrym przykładem tego, jak skrupulatne wypełnianie wszystkich podjętych zobowiązań może prowadzić do osiągnięcia wszystkich wcześniej wyznaczonych celów;

D. mając na uwadze, iż podstawowe znaczenie w procesie akcesji ma to, aby każdy kraj był oceniany według swoich zasług i aby tempo negocjacji w sprawie przystąpienia opierało się na rzeczywistym przestrzeganiu kryteriów kopenhaskich, a stopień zgodności z tymi kryteriami decydował też o ostatecznym terminie przystąpienia;

E. mając na uwadze, że dalsze reformy oraz ich pełna realizacja – m.in. w dziedzinie sądownictwa i praw podstawowych oraz walki z korupcją – są nadal koniecznym warunkiem wzmocnienia praworządności z korzyścią dla wszystkich obywateli Chorwacji;

F. mając na uwadze, że prawdziwe pojednanie pomiędzy poszczególnymi narodami i ustanowienie dobrosąsiedzkich stosunków znacznie przyczyniają się do prawdziwego procesu integracji europejskiej; mając na uwadze, że zasadnicze elementy procesu pojednania to ściganie zbrodni wojennych oraz reintegracja uchodźców i przesiedleńców;

G. mając na uwadze, że powodzenie akcesji Chorwacji będzie mieć szerszy wpływ o zasięgu europejskim i regionalnym oraz da pozytywny bodziec procesowi integracji europejskiej zarówno w UE, jak i w regionie Bałkanów Zachodnich; mając na uwadze, że perspektywa członkostwa w UE stanowi silną zachętę dla krajów kandydujących oraz potencjalnych krajów kandydujących w regionie, zachęcając te kraje na drodze ku integracji europejskiej do niezbędnych reform politycznych, gospodarczych i legislacyjnych oraz do umacniania pokoju, stabilności i pojednania w oparciu o stosunki dobrosąsiedzkie; mając na uwadze, że UE powinna wzmocnić europejską perspektywę w odniesieniu do krajów sąsiadujących z Chorwacją, a także nieustannie zachęcać te kraje do wypełniania zobowiązań na ich własnej drodze do pełnego członkostwa w UE;

1. z zadowoleniem przyjmuje zamknięcie negocjacji akcesyjnych z Chorwacją po prawie sześcioletnich negocjacjach i wieloletnich przygotowaniach, które w znacznym stopniu zmieniły sytuację społeczno-polityczną, gospodarczą i kulturową w kraju; podkreśla potrzebę utrzymania tempa reform i uważa, że proces ten nie jest ukończony, lecz należy go kontynuować z tą samą energią i zaangażowaniem po zakończeniu negocjacji i po przystąpieniu; jest przekonany, że pozytywne rezultaty tego procesu zwiększą poparcie dla członkostwa w UE wśród obywateli Chorwacji i ich zaufanie w tym zakresie oraz zachęcą ich do udziału w referendum unijnym i do wsparcia traktatu o przystąpieniu; popiera podpisanie traktatu o przystąpieniu oraz wzywa państwa członkowskie UE do terminowego zakończenia procesu jego ratyfikacji; oczekuje na przyjęcie obserwatorów parlamentarnych z Chorwacji;

2. zwraca uwagę, że tymczasowe postanowienia traktatu o przystąpieniu wprowadzają odstępstwo od maksymalnej liczby miejsc w Parlamencie Europejskim określonej w Traktatach, które to odstępstwo będzie obowiązywać do końca kadencji Parlamentu 2009-2014; jest zdecydowany przedstawić – odpowiednio wcześnie przed wyborami w 2014 r. – wniosek dotyczący decyzji określającej nowy skład Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 14 ust. 2 TUE; zwraca uwagę, że należy rozważyć wszystkie właściwe instytucjonalne aspekty przystąpienia w ich wymiarze całościowym;

3. podkreśla, że procedury przyjmowania traktatu o przystąpieniu Republiki Chorwacji oraz protokołów, o które wnioskowały Irlandia i Republika Czeska, mają różną podstawę traktatową – odpowiednio art. 49 TUE oraz art. 48 TUE – i w związku z tym nie mogły zostać ujęte w tym samym akcie prawnym;

4. jest przekonany, że zakończenie negocjacji akcesyjnych stanowi dowód na wiarygodność procesu rozszerzenia UE; podkreśla, iż postępy osiągnięte na drodze do członkostwa odzwierciedlają fakt, że perspektywa przystąpienia nadal sprzyja reformom politycznym i gospodarczym oraz że integracja europejska jest sposobem na pogodzenie krajów nawet poza granicami UE;

5. wzywa Komisję, aby obiektywnie monitorowała dalsze przygotowania do przystąpienia i aby pomagała władzom Chorwacji w wypełnianiu zobowiązań podjętych przez nie podczas negocjacji; z zadowoleniem przyjmuje zawarte w traktacie o przystąpieniu odniesienie do angażowania społeczeństwa obywatelskiego w całym procesie monitorowania oraz wzywa Komisję do wykorzystania w pełni tej klauzuli i do przeprowadzenia szczegółowych konsultacji z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego; jest zdania, że przedakcesyjny mechanizm monitorowania stanowi sposób na zapewnienie Chorwacji dodatkowego wsparcia w jej dalszych działaniach na rzecz reform; wzywa Komisję do dopilnowania, aby wsparcie udzielane za pośrednictwem Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej w dalszym ciągu było jak najbardziej odpowiednie i jak najskuteczniejsze;

6. podkreśla potrzebę położenia szczególnego nacisku na zobowiązania podjęte w dziedzinie sądownictwa, spraw wewnętrznych i praw podstawowych – w tym ochrony wolności mediów, będących jednym z najważniejszych instrumentów demokracji, a także kontynuowania reformy sądownictwa i zwiększania wydajności wymiaru sprawiedliwości, bezstronnego rozpatrywania spraw dotyczących zbrodni wojennych, walki z korupcją, ochrony mniejszości, zarządzania granicami, współpracy policyjnej, walki z przestępczością zorganizowaną, współpracy sądowej w sprawach cywilnych i karnych – a także na zobowiązania w dziedzinie polityki konkurencji w celu odpowiedniej i skutecznej restrukturyzacji przemysłu stoczniowego i stalowego; uważa, że ważne jest, aby przed przystąpieniem Chorwacja miała pozytywne osiągnięcia w tych dziedzinach;

7. będzie śledzić proces monitorowania i wzywa Komisję do regularnego informowania go o zakresie, w jakim chorwackie władze przestrzegają zobowiązań podjętych w traktacie o przystąpieniu, aby w pełni przyjęły na siebie zobowiązania wynikające z członkostwa po przystąpieniu do UE w dniu 1 lipca 2013 r.; wzywa chorwackie władze do wypełniania zobowiązań w sposób przejrzysty i integracyjny, przy udziale chorwackiego parlamentu i społeczeństwa obywatelskiego, a także do przeprowadzania regularnej oceny procesu reform; zastrzega sobie prawo do ustosunkowywania się do zaleceń kierowanych do Komisji i chorwackich władz w trakcie całego procesu monitorowania;

8. doceniając postępy osiągnięte w zakresie reformy sądownictwa, zachęca Chorwację do dalszego realizowania reformy sądownictwa zgodnie z zaleceniami Komisji, ponieważ skuteczny, niezależny i bezstronny wymiar sprawiedliwości jest istotny dla rozwoju gospodarczego i zwiększa zaufanie obywateli do państwa prawa; zachęca Chorwację do sprostania pozostałym wyzwaniom w tej dziedzinie, zwłaszcza w odniesieniu do zwiększania skuteczności wymiaru sprawiedliwości oraz wdrażania przepisów dotyczących niezależności, bezstronności i odpowiedzialności wymiaru sprawiedliwości oraz dotyczących obiektywnych i uwzględniających zasługi kryteriów mianowania i awansowania sędziów;

9. z zadowoleniem przyjmuje determinację Chorwacji w zakresie zwalczania korupcji, uważa jednak, że jednym z najwyższych priorytetów jest dalsze zwalczanie w szczególności korupcji na wysokim szczeblu – w sądownictwie, organach ścigania, administracji publicznej i spółkach będących własnością państwa – które to działania należy zdecydowanie kontynuować, w odpowiedzi na wszelkie przejawy korupcji, przez rygorystyczne egzekwowanie prawa i postępy w zakresie skutecznego ścigania przestępstw; podkreśla potrzebę dalszej poprawy przejrzystości i etyki działania w administracji publicznej i policji; uważa, że niezbędne jest skuteczne wdrożenie przepisów dotyczących zamówień publicznych, aby zapewnić przejrzystość w sektorze publicznym, umożliwić obywatelom dostęp do informacji na temat wydatków publicznych oraz zwiększyć przejrzystość finansowania partii politycznych;

10. wzywa władze Chorwacji do dalszego wzmacniania administracyjnych zdolności organów zwalczających korupcję, w tym poprzez stosowanie sprawdzonych rozwiązań unijnych, oraz do rozwijania kultury odpowiedzialności politycznej, odpowiedzialności sektora publicznego i odpowiedzialności wymiaru sprawiedliwości jako warunku wstępnego budowania i wzmacniania państwa prawa; podkreśla, że konieczne jest podejmowanie ciągłych wysiłków na rzecz osiągania dalszych postępów w zakresie skutecznego zwalczania przestępczości zorganizowanej i przypadków korupcji oraz na rzecz wzmocnienia ustawodawstwa, na mocy którego spółkom posiadającym powiązania z organizacjami przestępczymi zabrania się udziału w zamówieniach publicznych; uważa, że należy kontynuować reformowanie organów ścigania w celu zapewnienia ich skuteczności, wydajności i odpolitycznienia oraz przestrzegania przez nie praw i wolności obywatelskich;

11. zachęca Chorwację do zwiększenia podejmowanych przez nią wysiłków na rzecz ścigania zbrodni wojennych, do wdrożenia nowej strategii dotyczącej bezkarności, która ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia sprawiedliwości i osiągnięcia trwałego pojednania w regionie, oraz do zajęcia się przypadkami bezkarności, zwłaszcza gdy ofiarami byli Serbowie lub gdy domniemani sprawcy byli członkami chorwackich sił bezpieczeństwa; wzywa rząd Chorwacji, aby jako ważny krok w walce z bezkarnością przeznaczył odpowiednie środki finansowe oraz udzielił pełnego poparcia chorwackiemu wymiarowi sprawiedliwości w celu przyspieszenia prowadzenia dochodzeń dotyczących zbrodni wojennych; ponadto zachęca chorwackie władze, aby kontynuowały aktywną współpracę z Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla Byłej Jugosławii i zastosowały się do wszystkich pozostałych zaleceń Prokuratury Międzynarodowego Trybunału Karnego dla Byłej Jugosławii; zwraca się do Chorwacji i Serbii o pełną współpracę w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości, szczególnie w zakresie ścigania zbrodni wojennych;

12. zachęca rząd do dalszego wspierania i skutecznego ułatwiania powrotu uchodźców i osób przesiedlonych, ze szczególnym uwzględnieniem sytuacji repatriantów serbskich, a także do poprawy ich warunków życia i pracy; wzywa władze chorwackie do wprowadzania kolejnych projektów z zakresu ożywienia społecznego i gospodarczego dla słabszych grup społecznych, zwłaszcza uchodźców, oraz do poszukiwania skutecznych i trwałych sposobów realizacji działań w zakresie mieszkalnictwa i zatrudnienia w sposób spójny z innymi programami dotyczącymi spraw społecznych i zatrudnienia; oczekuje od wszystkich krajów regionu prowadzenia otwartej polityki w kwestii powrotu uchodźców;

13. z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte w dziedzinie praw kobiet i równouprawnienia płci; wyraża jednak obawy związane z tym, że kobiety są wciąż niewystarczająco reprezentowane w organach odpowiedzialnych za podejmowanie decyzji gospodarczych i politycznych; wzywa chorwackie władze do sprawnego zakończenia wdrażania ustawy o równouprawnieniu płci, do bardziej czynnego wspierania udziału kobiet w polityce, do wzmacniania pozycji kobiet na rynku pracy oraz do wprowadzenia zasady równości wynagrodzeń;

14. popiera wysiłki sprzyjające tworzeniu w kraju atmosfery tolerancji; zachęca władze Chorwacji do kontynuowania działań na rzecz zwalczania wszelkich form dyskryminacji, do wdrażania przepisów antydyskryminacyjnych, a także do stanowczego zajmowania się przypadkami przestępstw motywowanych nienawiścią, nawoływania do nienawiści, gróźb na tle rasowym oraz nietolerancji kierowanych do mniejszości etnicznych i osób LGBT (lesbijek, gejów, biseksualistów i osób transgenderowych); ponadto wzywa Chorwację do dalszych działań w duchu tolerancji i do przyjmowania odpowiednich środków na rzecz ochrony osób, które wciąż mogą być obiektem gróźb lub zastraszania;

15. wyraża głębokie zaniepokojenie przypadkami przemocy skierowanej przeciwko uczestnikom parady równości osób LGBT, która odbyła się w Splicie w dniu 11 czerwca 2011 r., oraz niezdolnością chorwackich władz do zapewnienia ochrony uczestnikom tej parady; apeluje do władz Chorwacji o przeprowadzenie kompleksowych dochodzeń i wniesienie oskarżeń w związku z popełnionymi przestępstwami oraz o opracowanie strategii zapobiegania podobnym incydentom w przyszłości; wzywa chorwackie władze do szybkiego przyjęcia i wdrożenia planu działania przeciwko homofobii;

16. wzywa władze Chorwacji do kontynuowania działań skierowanych przeciwko handlowi ludźmi;

17. zachęca Chorwację do dalszego wzmacniania praw pracowniczych i praw związkowych, do promowania dialogu społecznego w ramach procesu podejmowania decyzji i kształtowania polityki oraz do wspierania budowy potencjału partnerów społecznych, także przez dalsze umacnianie Rady Gospodarczo-Społecznej;

18. uznaje, że chorwackie prawo gwarantuje wolność wypowiedzi i że wolność ta jest ogólnie przestrzegana; zachęca chorwackie władze do podejmowania dodatkowych działań na rzecz zapewniania niezależności i profesjonalizmu mediów; wzywa władze Chorwacji do dalszego wykazywania się zaangażowaniem w działania mające na celu dopilnowanie, aby sektor mediów funkcjonował bez wpływów politycznych oraz by zagwarantowana była niezależność organów regulacyjnych;

19. wzywa Chorwację, aby w świetle istniejących problemów gospodarczych kontynuowała reformy strukturalne swojej gospodarki, pobudzała zatrudnienie przez ożywienie rynku pracy i dążyła do konsolidacji fiskalnej w celu zwiększenia konkurencyjności, co umożliwi temu krajowi nadrobienie zaległości w stosunku do państw członkowskich UE i skorzystanie w pełni z przystąpienia do UE; uważa, że ożywieniu gospodarczemu musi towarzyszyć modernizacja ekologiczna, polegająca m.in. na zwiększeniu efektywności energetycznej, wzmocnieniu polityki w zakresie odnawialnych źródeł energii oraz harmonizacji strategii politycznych dotyczących zagospodarowania przestrzennego i energetyki; zachęca rząd do poprawy ogólnego otoczenia biznesowego, do zwrócenia szczególnej uwagi na małe i średnie przedsiębiorstwa oraz do podejmowania dalszych działań na rzecz zreformowania chorwackiego systemu socjalnego w celu zapewnienia zrównoważonego charakteru finansów publicznych; wzywa władze chorwackie do zwiększenia przejrzystości procesu zagospodarowania przestrzennego oraz do uwzględniania w pełni interesu publicznego i przestrzegania norm środowiskowych;

20. wzywa państwa członkowskie, aby stosowały decyzje w sprawie postanowień przejściowych dotyczących dostępu chorwackich pracowników do ich rynków pracy na podstawie informacji opartych na faktach i tylko w sytuacji poważnych zakłóceń na krajowym rynku pracy;

21. wzywa państwa członkowskie, które pragną zastosować okresy przejściowe ograniczające swobodny dostęp do ich rynków pracy, do poinformowania Komisji o liczbie pracowników spodziewanych na ich terytorium;

22. podkreśla, że podczas nadchodzących negocjacji w sprawie wieloletnich ram finansowych na lata 2014-2020 oraz w decyzjach dotyczących unijnego systemu środków własnych należy w pełni uwzględnić kwestię finansowych konsekwencji omawianego rozszerzenia;

23. wzywa wszystkie zaangażowane strony do włączania w jak najszerszym zakresie Chorwacji – jako kraju przystępującego – we wszystkie wymiany poglądów i negocjacje w sprawie wieloletnich ram finansowych 2014-2020; uważa, że chorwaccy obserwatorzy w Parlamencie Europejskim, przedstawiciele w Radzie i obserwatorzy w Komitecie Regionów powinni skorzystać z okazji do promowania własnej wizji Unii i wnieść wkład w kształtowanie budżetu i priorytetów UE na okres do 2020 r.;

24. odnotowuje stanowisko UE w sprawie postanowień finansowych i budżetowych, przyjęte na konferencji w sprawie przystąpienia Chorwacji do UE, przy założeniu terminu tej akcesji w dniu 1 lipca 2013 r.; odnotowuje, że wymagane koperty finansowe w związku z przystąpieniem Chorwacji do UE, według działów i poddziałów budżetu, za ostatni semestr ostatniego roku budżetowego obecnych wieloletnich ram finansowych znacznie zwiększyłyby wydatki z budżetu UE; odnotowuje, że dotacje dla Chorwacji, zarezerwowane w ramach Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej, zostaną zmniejszone w stosunku do kwot przewidywanych pierwotnie na 2013 r., co w pewnym stopniu zrekompensuje wpływ netto na budżet UE;

25. odnotowuje stanowisko Coreper, zgodnie z którym nie należy zmieniać ogólnego poziomu wydatków na rok budżetowy 2013, niemniej jednak przypomina, że obecne wieloletnie ramy finansowe – w chwili ich przedstawienia, negocjacji i przyjęcia w 2006 r. – nie uwzględniały potencjalnego przystąpienia Chorwacji do UE w trakcie obowiązywania tych wieloletnich ram finansowych;

26. w związku z tym wzywa Komisję do zaproponowania – zgodnie z planem, na początku 2012 r. po podpisaniu w grudniu 2011 r. traktatu o przystąpieniu, oraz zgodnie z pkt 29 porozumienia międzyinstytucjonalnego – przeglądu wieloletnich ram finansowych na rok budżetowy 2013, aby uniknąć finansowania przystąpienia Chorwacji do UE za pomocą przenoszenia środków;

27. zachęca władze Chorwacji – biorąc pod uwagę, że zdolności administracyjne odpowiednich instytucji chorwackich nadal wykazują słabe strony – do dalszego wzmacniania struktur administracyjnych i zdolności instytucjonalnych niezbędnych do prawidłowego wdrożenia wspólnotowego dorobku prawnego, tak aby po akcesji kraj ten mógł zmaksymalizować korzyści płynące z członkostwa w UE;

28. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia przez rząd Chorwacji w lipcu 2011 r. deklaracji dotyczącej propagowania europejskich wartości w Europie Południowo-Wschodniej; zwraca się do Chorwacji o ciągłe opowiadanie się za rozszerzeniem UE oraz o promowanie w regionie europejskich wartości, takich jak pokój, dobrobyt, wolność, praworządność, demokracja i społeczna gospodarka rynkowa; zachęca Chorwację do dalszej poprawy stosunków dobrosąsiedzkich, do pozostania ważnym i aktywnym propagatorem współpracy regionalnej na wszystkich poziomach i do utrzymania zaangażowania na rzecz przełożenia środków służących pojednaniu na praktyczne działania przynoszące wszystkim obywatelom regionu korzyści gospodarcze, społeczne i ludzkie;

29. wzywa do zwiększonego wykorzystywania instrumentów finansowych wspierających MŚP, rozwój infrastruktury oraz otoczenie biznesowe w ramach programów przeznaczonych dla licznych beneficjentów z całych Bałkanów Zachodnich; zwraca uwagę, że współpraca regionalna ma ogromne znaczenie dla rozwoju gospodarczego krajów sąsiadujących z Chorwacją i dla owocnej współpracy z tymi krajami;

30. wzywa do poczynienia postępów w rozwiązywaniu nierozstrzygniętych kwestii dwustronnych dotyczących krajów ościennych, w szczególności Serbii, głównie w sprawach takich jak demarkacja granic, osoby zaginione, zwrot mienia i uchodźcy, oraz jest głęboko przekonany, że choć otwarte kwestie o charakterze dwustronnym nie mogą powstrzymywać procesu przystąpienia do UE krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących z Bałkanów Zachodnich, kwestie te należy w ogólności rozstrzygnąć przed przystąpieniem, i dlatego z zadowoleniem przyjmuje odnośną deklarację chorwackiego parlamentu z dnia 21 października 2011 r.;

31. biorąc pod uwagę, że powodzenie przystąpienia zależy w dużej mierze od poparcia i zaangażowania obywateli, zachęca władze Chorwacji i jej społeczeństwo obywatelskie do przeprowadzenia z pomocą Komisji szeroko zakrojonej i obiektywnej kampanii informacyjnej na temat obowiązków, konsekwencji i korzyści wynikających z przystąpienia do UE, tak aby naród Chorwacji był w pełni świadomy swojego wyboru w referendum i postrzegał projekt europejski jako także swoją własność;

32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, jak również rządom i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Chorwacji.

Europejski okres oceny na potrzeby koordynacji polityki gospodarczej

P7_TA(2011)0542

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie europejskiego okresu oceny koordynacji polityki gospodarczej (2011/2071(INI))

(2013/C 165 E/04)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 121, 126 i 148 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz protokół nr 12, a także odpowiednie postanowienia protokołów 15 i 16 dotyczące procedury nadmiernego deficytu,

— uwzględniając Europejski kodeks praktyk statystycznych, ustanowiony w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej,

— uwzględniając art. 152 i 153 ust. 5 TFUE,

— uwzględniając art. 9 TFUE (horyzontalna klauzula społeczna),

— uwzględniając komunikaty Komisji z dnia 12 maja 2010 r. w sprawie zacieśnienia koordynacji polityki gospodarczej (COM(2010)0250) i z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie wzmocnienia koordynacji polityki gospodarczej w interesie stabilności, wzrostu gospodarczego i zatrudnienia – narzędzia na rzecz silniejszego zarządzania gospodarczego w UE COM(2010)0367,

— uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Europa 2020: Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu" (COM(2010)2020),

— uwzględniając konkluzje posiedzenia Rady ECOFIN z dnia 15 lutego 2011 r. i 7 września 2010 r.,

— uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 23 i 24 marca 2011 r.,

— uwzględniając art. 48 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Budżetowej, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Kultury i Edukacji, Komisji Spraw Konstytucyjnych, a także Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0384/2011),

A. mając na uwadze, że zwiększenie nierówności oraz mikrofinansowej nierównowagi i zróżnicowania od czasu wprowadzenia euro, a także funkcjonowanie systemu finansowego uwidoczniły, że Unia musi zająć się nierównościami makroekonomicznymi, stosując w razie potrzeby podejście symetryczne, które uwzględniałoby zarówno nadmierne deficyty, jak i nadmierne nadwyżki bardziej skoordynować politykę gospodarczą i wprowadzić lepszy nadzór budżetowy;

B. mając na uwadze, że poprawa ram zarządzania gospodarczego powinna opierać się na szeregu wzajemnie powiązanych i spójnych strategii politycznych na rzecz zrównoważonego wzrostu gospodarczego i zrównoważonych miejsc pracy, a w szczególności na unijnej strategii na rzecz wzrostu i zatrudnienia (strategii UE 2020), z położeniem szczególnego nacisku na rozwój i wzmocnienie rynku wewnętrznego, wspieranie handlu międzynarodowego i konkurencyjności, skuteczne ramy zapobiegania nadmiernym deficytom budżetowym i korygowania ich (pakt stabilności i wzrostu), solidne ramy zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania, minimalne wymogi dotyczące krajowych ram budżetowych, skuteczniejszy system regulacji rynku finansowego i nadzoru nad nim, w tym nadzór makroostrożnościowy ze strony Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego;

C. mając na uwadze, że doświadczenie zdobyte w pierwszym dziesięcioleciu funkcjonowania unii gospodarczej i walutowej oraz popełnione wówczas błędy wskazują na konieczność poprawy zarządzania gospodarczego w Unii, które powinno się opierać na głębszym przyswajaniu przez państwa wspólnie uzgodnionych zasad i strategii politycznych oraz na solidniejszych unijnych ramach nadzoru nad krajowymi politycznymi strategiami gospodarczymi;

D. mając na uwadze, że doświadczenie pokazało, że nadmierne zadłużenie i deficyty w niektórych państwach członkowskich mogą wywoływać istotne negatywne skutki uboczne na inne państwa członkowskie oraz na strefę euro jako całość;

E. mając na uwadze, że parlamenty krajowe są swobodnie wybierane przez obywateli i że w związku z tym są one przedstawicielami i gwarantami praw nabytych i przeniesionych przez obywateli; mając na uwadze, że ustanowienie europejskiego okresu oceny powinno w pełni respektować prerogatywy parlamentów krajowych;

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

F. mając na uwadze, że jednym z fundamentów demokracji jest zgoda parlamentu na budżet publiczny;

G. mając na uwadze, że parlamenty państw członkowskich Unii Europejskiej dzielą dziś swoje funkcje ustawodawcze z instytucjami UE i często sprawują jedynie ograniczoną kontrolę nad działaniami swoich rządów w ramach polityki europejskiej;

H. mając na uwadze, że większość obywateli UE nie orientuje się wystarczająco w zmienionych i skomplikowanych procesach legislacyjnych mających miejsce w UE; mając na uwadze, że brak przejrzystości w procesach decyzyjnych i opiniotwórczych, zwłaszcza w Radzie Europejskiej i w posiedzeniach na szczeblu ministrów, ogranicza zaufanie obywateli do integracji europejskiej i do demokracji w UE, utrudniając aktywne i konstruktywne sprawowanie kontroli przez obywateli;

I. mając na uwadze, że społeczne ruchy protestacyjne w różnych państwach członkowskich UE, wymierzone przeciwko oszczędnościom, są również wyrazem rosnącego niezadowolenia z jakości demokracji w ramach procesu integracji europejskiej; mając na uwadze, że demokratyczna wiarygodność europejskiej integracji niezmiernie ucierpiała z powodu dotychczasowego sposobu rozwiązywania kryzysu w strefie euro;

J. mając na uwadze, że skuteczność krajowej polityki gospodarczej oparta na wzmocnionej koordynacji jest uwarunkowana demokratyczną legitymacją udzieloną takiej polityce poprzez interwencję parlamentów i odpowiedzialnością za nią;

K. mając na uwadze, że potrzebna jest wzmocniona interakcja między strategiami politycznymi w zakresie zatrudnienia oraz strategiami społecznymi i gospodarczymi w kontekście europejskiego okresu oceny, mając też na uwadze, że należy to uczynić dla dobra wszystkich pokoleń oraz w sposób sprzyjający demokratycznej odpowiedzialności, zaangażowaniu i legalności działań wszystkich zaangażowanych stron; mając na uwadze, że pełne zaangażowanie Parlamentu Europejskiego jest w tym kontekście kluczowe;

L. mając na uwadze, że w dniu 24 marca 2011 r. państwa członkowskie należące do paktu euro plus uzgodniły przyjęcie „zdecydowanych działań na szczeblu UE w celu stymulowania wzrostu poprzez wzmocnienie jednolitego rynku, zmniejszenie ogólnego obciążenia regulacyjnego i promowanie handlu z państwami trzecimi";

M. mając na uwadze, że europejski okres oceny jest procesem instytucjonalnym – realizowanym pod przywództwem instytucji UE – polegającym na zwiększeniu w państwach członkowskich koordynacji na rzecz wdrożenia unijnej strategii, zwłaszcza w wymiarze makroekonomicznym;

N. mając na uwadze, że budżet jest uzgadniany wspólnie przez Parlament Europejski i Radę zgodnie z traktatami oraz że krajowe procedury budżetowe są określane w ramach porządku konstytucyjnego każdego z państw członkowskich; mając jednak na uwadze, że lepsza koordynacja budżetowa nie narusza zasady pomocniczości;

O. mając na uwadze, że wielkiemu osiągnięciu, jakim jest wspólny rynek łączący europejskie gospodarki, musi towarzyszyć stworzenie systemu koordynacji budżetowej, aby można było czerpać korzyści z uzyskania znacznej synergii;

P. mając na uwadze, że utworzenie na mocy traktatu lizbońskiego stałej prezydencji Rady Europejskiej zmieniło równowagę instytucjonalną Unii;

Q. mając na uwadze, że wyłącznie międzyrządowy system koordynacji byłby niewystarczający wobec wymogów art. 121 TFUE, który stanowi, że państwa członkowskie uznają swoje polityki gospodarcze za przedmiot wspólnego zainteresowania, oraz że nie zapewniłby potrzebnego działania Unii w dziedzinach podlegających metodzie wspólnotowej;

R. mając na uwadze, że ustanowienie europejskiego okresu oceny powinno doprowadzić zwiększenia i dookreślenia zaangażowania Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych oraz do zmian w ich pracach;

S. mając na uwadze, że w procedurze budżetowej Parlamentowi Europejskiemu przysługuje prawo współdecydowania;

T. mając na uwadze, że europejska strategia zatrudnienia oraz wytyczne w zakresie zatrudnienia w oparciu o art. 148 TFUE stanowią ramy polityczne dla działań, które mają zostać wdrożone w zakresie zatrudnienia i rynku pracy, aby osiągnąć cele strategii Europa 2020;

U. mając na uwadze, że Parlament Europejski przyczynił się do opracowania zintegrowanych wytycznych w sprawie zatrudnienia na 2010 r. na zasadach podobnych do współdecyzji;

V. mając na uwadze, że stopa bezrobocia w Europie jest wciąż zdecydowanie powyżej 9 %, a szczególnie dużym wyzwaniem pozostaje bezrobocie wśród młodych osób; mając na uwadze, że strategie polityczne w zakresie zatrudnienia, rynku pracy i społeczne są w związku z tym kluczową częścią składową reform, jakie należy przeprowadzić zarówno pod nadzorem makroekonomicznym, jak i koordynacją tematyczną przewidzianą w strategii Europa 2020;

W. mając na uwadze, że strategia Europa 2020 oraz nowa struktura zarządzania mająca swoje umocowanie w europejskim okresie oceny powinny pomóc UE w poradzeniu sobie z kryzysem i jego przyczynami; mając na uwadze, że wysoki poziom ochrony społecznej w UE zamortyzował najgorsze skutki kryzysu oraz mając na uwadze, że skutki kryzysu są dalekosiężne i prowadzą do znacznego ograniczenia działalności gospodarczej, istotnego wzrostu bezrobocia, ostrego spadku wydajności oraz poważnego osłabienia finansów publicznych;

X. mając na uwadze, że europejski okres oceny ma dwa cele: zweryfikowanie stosowania dyscypliny budżetowej przez państwa członkowskie oraz jednoczesne nadzorowanie właściwej realizacji strategii „Europa 2020" poprzez zapewnienie środków finansowych niezbędnych do osiągnięcia tego celu,

Y. mając na uwadze, że za przyczynę niepowodzenia strategii lizbońskiej można zasadniczo uznać brak jakiejkolwiek jasnej procedury dotyczącej działań następczych związanych z realizacją tej strategii przez wszystkie zainteresowane strony oraz mając na uwadze, że w związku z tym ważne jest, aby wyciągnąć właściwe wnioski, które zapewnią powodzenie strategii „Europa 2020";

Z. mając na uwadze, że z uwagi na doświadczenie zdobyte w dialogu, należy dać Parlamentowi Europejskiemu możliwość uczestnictwa w procesie zapewniania demokratycznej odpowiedzialności za politykę gospodarczą oraz w procesie nadzoru budżetowego;

AA. mając na uwadze, że Rada dokonała istotnych zmian w zaleceniach dla poszczególnych krajów, zaproponowanych przez Komisję w ramach pierwszego roku europejskiego okresu oceny;

AB. mając na uwadze, że należy ściśle przestrzegać autonomii partnerów społecznych w zakresie rokowań zbiorowych oraz autonomii systemów krajowych w zakresie ustalania płac;

AC. mając na uwadze doświadczenie zdobyte na międzyparlamentarnych posiedzeniach organizowanych corocznie przez Komisję Gospodarczą i Monetarną Parlamentu Europejskiego;

Przedstawienie wyzwań

1. uważa, że obecna faza kryzysu wymaga zdecydowanych i ambitnych reakcji;

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

2. zauważa, że poza przyjęciem pakietu legislacyjnego w sprawie zarządzania gospodarczego na szczycie strefy euro w dniu 26 października 2011 r. przyjęto zestaw środków zmieniających ten pakiet; uważa, że jeżeli w przyszłości dokonywana będzie jakakolwiek zmiana Traktatu, powinno to odbywać się przy pełnym poszanowaniu procedury przewidzianej w art. 48 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, zaś mandat konwentu powołanego w trybie tego artykułu powinien świadczyć, że UE musi działać na zasadach silnej legitymacji demokratycznej i solidarności;

3. uważa, że – aż do odwołania – europejski okres oceny stanowi ważne ramy wdrażania strategii unijnej oraz skutecznego zarządzania gospodarczego – zwłaszcza w przypadku państw członkowskich należących do strefy euro, które są powiązane wspólną odpowiedzialnością – a także że pojęcie to oznacza dla unijnych instytucji i państw członkowskich rozliczenie się z całorocznego procesu;

4. podkreśla, że sukces strategii „Europa 2020" zależy od zaangażowania całej UE oraz od wzięcia odpowiedzialności za tę strategię przez państwa członkowskie, parlamenty krajowe, władze lokalne i regionalne oraz partnerów społecznych; przypomina o znaczeniu silnej, konkurencyjnej i właściwie funkcjonującej społecznej gospodarki rynkowej i umów zbiorowych w ramach strategii „Europa 2020" oraz o propagowaniu prawdziwego europejskiego dialogu społecznego na temat polityki makroekonomicznej i związanych z nią środków;

5. powtarza, że państwa członkowskie powinny traktować swoją politykę gospodarczą i budżetową jako kwestię stanowiącą przedmiot wspólnego zainteresowania oraz że konieczne jest zatem wzmocnienie filaru gospodarczego unii gospodarczej i walutowej, w tym jego wymiaru budżetowego, poprzez zwiększenie koordynacji przy wprowadzaniu i wdrażaniu środków polityki budżetowej, a także skuteczną walkę z oszustwami podatkowymi, unikaniem opodatkowania oraz z przedłużaniem ważności istniejących szkodliwych środków;

6. jest zdania, że przy wprowadzaniu europejskiego okresu oceny i zacieśnianiu koordynacji polityki gospodarczej i budżetowej należy pozostawić państwom członkowskim UE wystarczające możliwości działania i elastyczność w prowadzeniu skutecznej strategii budżetowej, gospodarczej i społecznej, zgodnej ze strategią UE 2020, ukierunkowanej na dystrybucję i rozwój oraz zapewniającej obywatelom Unii odpowiedni poziom usług publicznych i infrastruktury; wzywa Komisję do uwzględnienia w jej rocznej wizji wzrostu gospodarczego kroków poczynionych przez państwa członkowskie w kierunku urzeczywistnienia jednolitego rynku;

7. zauważa, że rozwój i wzmocnienie jednolitego rynku oraz wspieranie międzynarodowych kontaktów handlowych mają zasadnicze znaczenie dla pobudzania wzrostu gospodarczego, zwiększania konkurencyjności i wyeliminowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej, a także wzywa Komisję do uwzględnienia w jej rocznej wizji wzrostu gospodarczego kroków poczynionych przez państwa członkowskie w kierunku urzeczywistnienia jednolitego rynku;

8. podkreśla, że wytyczne dotyczące polityk zatrudnienia państw członkowskich oraz ogólne polityczne wytyczne gospodarcze są integralną częścią europejskiego okresu oceny i są tak samo ważne dla osiągnięcia inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu; wzywa Radę i Komisję do zapewnienia spójności wszystkich zaleceń politycznych ze zintegrowanymi wytycznymi;

9. wyraża ubolewanie z powodu braku przejrzystości oraz z powodu wzajemnego nakładania się różnych instrumentów i pozycji budżetowych, które mają umożliwić zaplanowanie w budżecie UE realizacji celów strategii „Europa 2020"; przypomina, że europejski okres oceny stwarza dobrą sposobność do wypracowania większej synergii pomiędzy budżetami UE i państw członkowskich;

10. zwraca uwagę, że strategia Europa 2020 musi mieć bardziej wyraźny terytorialny wymiar; w związku z tym jest zdania, że uwzględniając specyfikę oraz różny poziom rozwoju regionów europejskich, bezpośrednie zaangażowanie regionalnych i lokalnych władz oraz partnerów w planowanie i realizację odpowiednich programów przyczyniłoby się do zwiększenia poczucia odpowiedzialności za osiągnięcie celów strategii na wszystkich szczeblach oraz zapewniłoby większą świadomość celów i wyników już na najniższym poziomie;

Rola Komisji

Wprowadzenie

11. stwierdza, że europejski okres oceny został ustanowiony w celu zapewnienia trwałej konwergencji dokonań gospodarczych i budżetowych państw członkowskich, ściślejszej koordynacji gospodarek i przezwyciężenia kryzysu zadłużenia państw; zauważa, że roczna wizja wzrostu gospodarczego (WWG) została ustanowiona jako początkowy, podstawowy dokument cyklu;

12. przypomina, że europejski okres oceny musi odbywać się bez uszczerbku dla prerogatyw nadanych Parlamentowi Europejskiemu przez TFUE; zwraca się do Komisji o opracowanie propozycji, które określą, jak te poszczególne instrumenty różnią się, w jaki sposób wywołują skutki uboczne w różnych obszarach polityki oraz łączą się ze sobą;

Wnioski z pierwszego cyklu

13. podkreśla, że kodyfikacja okresu oceny powinna pozostawić niezbędną elastyczność na ewentualne dostosowanie w zależności od nauk wyciągniętych z pierwszych doświadczeń; jest zdania, że w trakcie prac w ramach oceny i dostosowania Komisja Europejska powinna pochylić się w szczególności nad potrzebą większego dostosowania ram do strefy euro i jej wyzwań;

14. zauważa, że jakość krajowych programów reform w ramach pierwszego europejskiego okresu oceny znacznie różni się pod względem konkretności, przejrzystości, wykonalności i wszechstronności; wzywa Komisję, żeby nakłoniła państwa członkowskie do zwiększania jakości i przejrzystości ich udziału oraz do wykorzystania krajowych programów reform o najwyższej jakości do stworzenia standardowego formatu dla kolejnych europejskich okresów oceny;

15. wzywa Komisję do zapewnienia tego, by krajowe strategie polityczne i cele ogłoszone w krajowych programach reform wspólnie przyczyniły się do ustanowienia takiego poziomu, który będzie dostatecznie ambitny, aby osiągnąć główne cele strategii UE 2020; wyraża ubolewanie z powodu tego, że nie stało się tak w ramach pierwszego europejskiego okresu oceny; wzywa Komisję do dopilnowania tego, by wszystkie państwa członkowskie przyczyniały się do realizacji głównych celów odpowiednio do swoich możliwości, a także do przedstawienia precyzyjnego planu działania oraz odnośnych harmonogramów w odniesieniu do niezbędnych interwencji;

Roczna wizja wzrostu gospodarczego

16. uważa, że WWG powinna być zgodna z:

— strategią UE 2020,

— zintegrowanymi wytycznymi (ogólne wytyczne polityki gospodarczej i wytyczne w sprawie zatrudnienia),

— specjalnymi porozumieniami Rady w sprawie strefy euro lub Unii jako całości, takimi jak pakt euro plus;

17. stwierdza, że roczna wizja wzrostu gospodarczego (WWG) w formie zatwierdzonej przez Radę Europejską na szczycie wiosennym ukierunkowuje prace państw członkowskich nad:

— krajowymi programami reform (KPR);

— programami stabilności i konwergencji (PSK), na podstawie których Komisja opracowuje zalecenia dla poszczególnych krajów;

18. zauważa, że roczna wizja wzrostu gospodarczego jest przygotowywana na podstawie prognoz makroekonomicznych dla państw członkowskich i Unii Europejskiej; podkreśla, że działaniom, które należy podjąć w celu usprawnienia europejskiego zarządzania gospodarczego, powinny towarzyszyć podobne działania mające na celu wzmocnienie jego legitymacji i rozliczalności; z tego względu przestrzega przed obecną formą WWG jako dokumentu, który nie uwzględnia udziału Parlamentu Europejskiego;

19. wzywa Komisję do lepszego odzwierciedlenia wszechstronnego wielowymiarowego (inteligentnego, zrównoważonego i sprzyjającego włączeniu społecznemu) podejścia przyjętego w ramach strategii UE 2020 w poziomach odniesienia stosowanych do oceny postępów dokonanych przez państwa członkowskie i formułowania odpowiednich zaleceń dla każdego z tych państw;

20. wzywa Komisję do zwiększenia zbioru wskaźników używanych do monitorowania tendencji krajowych, ze szczególnym uwzględnieniem prac realizowanych w ramach działań następczych związanych z komunikatem zatytułowanym „Wyjść poza PKB. Pomiar postępu w zmieniającym się świecie" (COM(2009)0433 wersja ostateczna) oraz w ramach planu działania na rzecz zasobooszczędnej Europy;

21. domaga się przeformułowania WWG w „roczne wytyczne zrównoważonego wzrostu gospodarczego" (WZW), które supią się na zwiększaniu zrównoważonego rozwoju;

22. zwraca się do Komisji o przyjęcie do 10 stycznia każdego roku rocznych wytycznych dotyczących zrównoważonego wzrostu, zawierających odrębny rozdział poświęcony strefie euro;

23. zwraca się do Komisji, żeby przy opracowywaniu WZW w możliwie największym stopniu korzystała z różnorodnej wiedzy fachowej, a także uwzględniała odpowiednie zalecenia Parlamentu Europejskiego, państw członkowskich, władz lokalnych i regionalnych;

24. wzywa Komisję do jasnego określenia, w WZW, głównych problemów gospodarczych i budżetowych UE i poszczególnych państw członkowskich, zaproponowania działań priorytetowych w celu przezwyciężenia tych problemów oraz do określenia inicjatyw, które trzeba podjąć na szczeblu unijnym i państw członkowskich w celu zwiększenia konkurencyjności, wsparcia inwestycji długoterminowych, usunięcia barier dla zrównoważonego wzrostu gospodarczego, osiągnięcia celów określonych w traktatach i w aktualnej strategii gospodarczej, wdrożenia siedmiu inicjatyw przewodnich oraz ograniczenia zakłóceń równowagi makroekonomicznej;

25. wzywa Komisję i Radę do zapewnienia zgodności wytycznych politycznych dotyczących konsolidacji fiskalnej i reform strukturalnych ze strategią UE 2020 na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego; uważa, że przy opracowywaniu i wdrażaniu rocznych wytycznych dotyczących zrównoważonego wzrostu gospodarczego Unia musi uwzględniać wpływ zmian w prawodawstwie mikrofinansowym, zwłaszcza w regulacji ostrożnościowej, na inwestycje długoterminowe stymulujące trwałą konkurencyjność, zrównoważony wzrost gospodarczy i tworzenie miejsc pracy; uważa, że należy również dokonać oceny wpływu na ewentualne długoterminowe koszty zaniechania ze strony państw członkowskich w kwestii wdrożenia celów strategii UE 2020 i przewidzianych w niej reform strukturalnych;

26. uważa, że zaleceniom dla poszczególnych krajów powinny towarzyszyć oceny skutków socjalnych, przy uwzględnieniu wymogów związanych ze wspieraniem zatrudnienia, zapewnianiem odpowiedniej ochrony socjalnej, zwalczaniem wykluczenia społecznego, a także z wysokim poziomem kształcenia, szkolenia, przekwalifikowania oraz ochrony zdrowia ludzkiego;

27. wzywa Komisję, żeby w rocznych wytycznych dotyczących zrównoważonego wzrostu gospodarczego wyraźnie określiła możliwe transgraniczne efekty zewnętrzne głównych środków polityki gospodarczej wdrażanych na szczeblu unijnym i państw członkowskich;

28. po przyjęciu rocznych wytycznych dotyczących zrównoważonego wzrostu gospodarczego przez kolegium komisarzy zaprasza komisarzy właściwych dla europejskiego okresu oceny do przeprowadzenia debaty nad tymi wytycznymi we właściwych komisjach Parlamentu Europejskiego;

Zalecenia dla poszczególnych krajów

29. wzywa Komisję i Radę do zagwarantowania w formułowanych przez nie wskazówkach i zaleceniach skierowanych do poszczególnych państw członkowskich oraz do UE jako całości wdrożenia i równego traktowania celów strategii „Europa 2020" i przewodnich inicjatyw;

30. przypomina, że w dyrektywie Rady w sprawie wymogów dotyczących ram budżetowych w państwach członkowskich [1] stanowi się, że „Komisja upowszechnia metody, założenia i stosowne parametry, na których opiera się, sporządzając swoje prognozy makroekonomiczne i budżetowe";

31. zaleca państwom członkowskim jak najszybsze wdrożenie tej dyrektywy; wzywa Komisję do zapewnienia większej porównywalności krajowych programów reform oraz do ustanowienia wspólnych kryteriów oceny tych programów;

32. zwraca się do Komisji, żeby w odpowiednim terminie przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu swoje zalecenia sformułowane na podstawie analizy programów stabilności i konwergencji i krajowych programów reform, a także do wyszczególnienia potencjalnych transgranicznych efektów zewnętrznych, w szczególności dla strefy euro, w perspektywie planowanych forów międzyparlamentarnych oraz dyskusji w Radzie na temat zaleceń dla poszczególnych krajów;

33. zwraca się do Rady, żeby wyjaśniła w lipcu przed Parlamentem wszelką istotną zmianę, jaką wprowadziła do zaproponowanych przez Komisję zaleceń dla poszczególnych krajów; wzywa Komisję do wzięcia udziału w tym wysłuchaniu w celu przedstawienia swoich poglądów na tę sytuację;

34. wzywa Komisję do zorganizowania wysłuchania w celu powiadomienia o rocznych kontrolach zapowiedzianych w różnych inicjatywach przewodnich; apeluje o zaplanowanie tego przesłuchania między wiosennym a letnim szczytem Rady Europejskiej oraz o zaproszenie na nie wszystkich odnośnych organów unijnych, krajowych i regionalnych oraz innych zainteresowanych stron;

35. wzywa Komisję i Radę do zwiększenia roli dialogu makroekonomicznego wprowadzonego przez Radę Europejską na szczycie w Kolonii w czerwcu 1999 r. w celu poprawy interakcji między osobami odpowiedzialnymi za kształtowanie płac oraz politykę gospodarczą, budżetową i monetarną;

36. zaleca uwzględnienie skutków zewnętrznych zmian gospodarczych w UE dla krajów pozaeuropejskich, w ramach dążeń do ograniczenia globalnego zakłócenia równowagi ekonomicznej; wzywa Komisję do aktywnego udziału w dialogu gospodarczym w ramach właściwych instytucji Narodów Zjednoczonych; zauważa, że konieczne jest również uwzględnienie celów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym;

Rola Parlamentu Europejskiego

37. przypomina, że debata parlamentarna dotycząca wytycznych dla polityki gospodarczej stanowi zasadniczy element każdego systemu demokratycznego;

38. przyjmuje do wiadomości, że kryzys i tendencje panujące zwłaszcza w strefie euro wymagają poprawy europejskiego wymiaru strategii gospodarczych realizowanych w państwach członkowskich UE, zwłaszcza w strefie euro;

[1] Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym

39. będzie dalej dostosowywał swoją strukturę i metody pracy do najnowszych wydarzeń w Radzie i Komisji, dotyczących struktury strefy euro; przypomina, że dialog gospodarczy stanie się jednym z elementów odpowiedzi na takie wyzwanie; uważa, że jakakolwiek nowa lub unowocześniona organizacja i proces decyzyjny w Radzie lub Komisji muszą iść w parze ze zwiększoną legitymacją demokratyczną i odpowiednią odpowiedzialnością przed Parlamentem Europejskim;

40. podkreśla potrzebę wzmocnienia parlamentarnego wymiaru wraz z wymiarem Rady;

41. przed szczytem wiosennym przeprowadzi głosowanie w sprawie rocznych wytycznych dotyczących zrównoważonego wzrostu gospodarczego wraz z poprawkami, które przedstawi Rada Europejska; domaga się, żeby WZW podlegały procedurze współdecyzji, którą należy przewidzieć przy kolejnej zmianie Traktatu; zobowiązuje swojego przewodniczącego, żeby na wiosennym szczycie Rady Europejskiej przedstawił roczne wytyczne wzrostu wraz z poprawkami Parlamentu Europejskiego;

42. wyraża zaniepokojenie w związku z kwestią legitymacji demokratycznej wprowadzenia europejskiego okresu oceny; uważa, że Parlament Europejski i parlamenty narodowe odgrywają zasadniczą rolę dla osiągnięcia niezbędnej legitymacji demokratycznej i zaangażowania na szczeblu krajowym;

43. uważa, że Parlament Europejski to odpowiednie miejsce do prowadzenia dialogu na tematy gospodarcze i do współpracy między parlamentami narodowymi a instytucjami europejskimi;

44. wzywa państwa członkowskie i ich regiony do większego zaangażowania parlamentów krajowych i regionalnych, partnerów społecznych, władz publicznych oraz społeczeństwa obywatelskiego w kształtowanie krajowych programów reform, rozwoju i spójności oraz do regularnego zasięgania ich opinii; podkreśla pod tym względem zaangażowanie w odpowiednim czasie Komitetu Regionów jako platformy na rzecz koordynacji pomiędzy regionami w celu nakłonienia ich do raportowania na temat stanu prac związanych z regionalnym i lokalnym udziałem w europejskim okresie oceny;

45. wzywa do zorganizowania w 2012 r. konferencji międzyparlamentarnej z udziałem przedstawicieli komisji do spraw budżetowych, zatrudnienia i gospodarczych, działających w ramach Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych, w celu określenia zakresu, metod i środków realizacji wielopoziomowej i wielowymiarowej legitymacji demokratycznej polityki gospodarczej, w szczególności w celu zapewnienia tego, by krajowe strategie polityczne i cele ogłoszone w krajowych programach reform wspólnie przyczyniły się do ustanowienia takiego poziomu, który będzie dostatecznie ambitny, aby można było osiągnąć główne cele strategii UE 2020; uważa, że należy jednak podjąć starania, aby zapewnić wystarczająco dużo czasu na przyjęcie budżetów krajowych;

46. co roku, począwszy od roku 2013, przed wiosennym szczytem Rady Europejskiej zorganizuje międzyparlamentarne forum, które zgromadzi w Parlamencie Europejskim członków właściwych komisji w parlamentach krajowych i zaleca włączenie tego spotkania, jako integralnej części, do corocznego posiedzenia organizowanego przez Komisję Gospodarczą i Monetarną dla posłów do parlamentów krajowych; proponuje, aby forum to obejmowało posiedzenia grup politycznych oraz odpowiednich komisji, a także sesję plenarną i zachęca europejskich partnerów społecznych do udziału w tym posiedzeniu i do przedstawienia swojej opinii;

47. ma zamiar od roku 2013 r. po każdym wiosennym szczycie Rady Europejskiej organizować drugie międzyparlamentarne spotkanie w sprawie projektów zaleceń Komisji, w którym wezmą udział przewodniczący komisji właściwych dla europejskiego okresu oceny w parlamentach krajowych i w Parlamencie Europejskim (ECON, EMPL, BUDG, ENVI, ITRE);

48. ostrzega przed ustanawianiem praktyk na szczeblu europejskim lub krajowym, na które nie ma zgody Parlamentu Europejskiego lub parlamentów państw członkowskich; podkreśla, że zalecenia dla poszczególnych krajów powinny się opierać na procedurach demokratycznych;

49. podkreśla znaczenie roli dialogu gospodarczego z Parlamentem Europejskim – ustanowionego wraz z przyjęciem pakietu dotyczącego zarządzania gospodarczego – który polega na umożliwieniu dialogu między instytucjami europejskimi oraz z instytucjami krajowymi, aby rozpocząć publiczną debatę ponad granicami, podnieść poziom przejrzystości i umożliwić wywieranie wzajemnego nacisku; zauważa, że odpowiednia komisja PE może zaprosić do udziału przewodniczącego Komisji, Eurogrupy i Rady Europejskiej oraz umożliwić udział w wymianie poglądów państwu członkowskiemu, którego dotyczą decyzje wydane w ramach procedury nadmiernego deficytu lub procedury dotyczącej nadmiernego zakłócenia równowagi;

50. przed uruchomieniem europejskiego mechanizmu stabilności życzy sobie zorganizowania w Parlamencie dialogu gospodarczego z udziałem szefów państw i rządów państw tych państw członkowskich, które składają wniosek o skorzystanie z europejskiego instrumentu i mechanizmu stabilności finansowej oraz z europejskiego mechanizmu stabilności; podkreśla, w świetle roli przypisanej Europejskiemu Instrumentowi Stabilności Finansowej i europejskiemu mechanizmowi stabilności, potrzebę zorganizowania przez PE przesłuchania z udziałem kierownictwa zarządzającego tymi systemami;

51. wzywa Radę i Komisję do zagwarantowania spójności programów warunkowości gospodarczej i programów dostosowania gospodarczego w ramach programów ratunkowych z celami Unii dotyczącymi zrównoważonego rozwoju społecznego, a w szczególności z wytycznymi dotyczącymi polityki zatrudnienia i polityki gospodarczej oraz z celami strategii „Europa 2020"; zwraca się do nich o włączenie zaleceń skierowanych w ramach europejskiego okresu oceny do państw członkowskich otrzymujących pomoc finansową, aby wyraźnie uwzględnić te wymogi dotyczące spójności;

52. na jesieni przeprowadzi przegląd sytuacji makroekonomicznej Unii, opierając się na wiedzy fachowej w szerokim zakresie, w tym na międzynarodowym niezależnym zewnętrznym doradztwie oraz w konsultacji z odpowiednimi partnerami, a w szczególności z partnerami społecznymi, żeby sprzyjać debacie oraz posiadać własną ekspertyzę ekonomiczną na potrzeby wymiany poglądów z Komisją przed sporządzeniem rocznej wizji wzrostu gospodarczego;

53. uważa, że Parlament Europejski powinien zostać uznany za europejskie forum demokratyczne odpowiednie do przeprowadzania całościowej oceny na koniec europejskiego okresu oceny;

54. zwraca się o możliwość zostania pełnoprawnym partnerem w dialogu makroekonomicznym oraz uczestnictwa w nim w celu osiągnięcia swoich zamierzeń w zakresie zajęcia opartego na współpracy stanowiska w odniesieniu do polityki makroekonomicznej;

Rola Rady

55. wzywa Radę Europejską do zaproszenia przewodniczącego Parlamentu Europejskiego do udziału w jej posiedzeniach poświęconych europejskiemu okresowi oceny;

56. zwraca się do Rady i Komisji, zgodnie z przepisami pakietu dotyczącego zarządzania gospodarczego, żeby każdego roku, w pierwszych tygodniach roku, przedstawiały Parlamentowi sprawozdanie z przebiegu i wyników poprzedniego europejskiego okresu oceny, oparte na dokładnym przeglądzie działań i środków;

57. zauważa, że terminy przewidziane w pierwszym europejskim okresie oceny były krótkie, w związku z czym istnieje ryzyko, że w przyszłych okresach zaangażowanie parlamentów krajowych nie będzie optymalne, jeżeli państwa członkowskie będą musiały przedstawić plan działań naprawczych lub dostosować swoje programy stabilności i programy konwergencji czy krajowe programy reform zgodnie z zaleceniami Rady;

58. wzywa państwa członkowskie do przedstawienia możliwie najbardziej szczegółowych informacji na temat środków i instrumentów przewidzianych w krajowych programach reform, aby osiągnąć cele wyznaczone na szczeblu krajowym – w tym na temat terminu wdrożenia, oczekiwanych skutków, możliwych efektów zewnętrznych, ryzyka związanego z nieudanym wdrożeniem, kosztów oraz, w stosownych przypadkach, na temat korzystania z funduszy strukturalnych UE;

59. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia niezależności zawodowej pracowników krajowych urzędów statystycznych, zgodnie z przepisami zawartymi w pakiecie dotyczącym zarządzania, oraz do zapewnienia zgodności z Europejskim kodeksem praktyk statystycznych ustanowionym w rozporządzeniu (WE) nr 223/2009, aby zapewnić przekazywanie Komisji danych statystycznych wysokiej jakości do celów przeprowadzania ocen w trakcie europejskiego okresu oceny;

60. jest zdania, że zapewnienie skuteczności europejskiego systemu statystycznego zależy w zasadniczym stopniu od pracy dobrze działających krajowych trybunałów obrachunkowych oraz od gruntownego i dokładnego kontrolowania przez te trybunały jakości danych dotyczących finansów publicznych, a także od kontrolowania procesu ich przekazywania przez jednostki publiczne do krajowych urzędów statystycznych;

61. wzywa Radę do zacieśnienia dialogu makroekonomicznego, w szczególności poprzez ustanowienie odpowiednich makrodialogów na szczeblu krajowym, a także do uwolnienia pełnego potencjału współpracy makroekonomicznej poprzez wykorzystanie możliwości zatrudnienia dzięki mocnej i wyważonej dynamice wzrostu gospodarczego;

62. uważa, że główne znaczenie ma włączenie Europejskiego Banku Centralnego do ciągłego dialogu między instytucjami europejskimi;

Inne

63. apeluje o opracowanie koncepcji europejskiego ministerstwa finansów w celu wzmocnienia zdolności wdrożeniowej europejskiego okresu oceny oraz gospodarczego filara UGW; jest zdania, że przyszłych zmian instytucjonalnych należy dokonać z uwzględnieniem rozwoju Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej i europejskiego mechanizmu stabilności;

64. z niepokojem zauważa, że koordynacja polityki gospodarczej na szczeblu UE składa się z różnych wiążących i niewiążących instrumentów i zobowiązań ([1]), które mogą podważać pewność prawa porządku unijnego i które w opinii publicznej mogą powodować nieporozumienia dotyczące zakresu odpowiedzialności podejmowanej przez państwa członkowskie w związku z ich statusem państwa będącego lub niebędącego członkiem strefy euro;

65. zwraca uwagę, że państwa członkowskie nie stosują się do ustalonych wspólnie zasad, w szczególności do zapisów paktu stabilności i wzrostu, który stanowi, że roczny deficyt budżetowy państw członkowskich musi utrzymywać się poniżej 3 % PKB, a dług publiczny – poniżej 60 % PKB; apeluje do państw członkowskich o przestrzeganie postanowień paktu stabilności i wzrostu oraz innych ustalonych wspólnie zasad;

66. podkreśla, że aby zintegrowany nadzór nad strategiami gospodarczymi był skuteczny, nie może on ograniczać się do oceny polityki fiskalnej i strukturalnej państw członkowskich UE, lecz musi zostać dostosowany do celów UE i działań podejmowanych na jej szczeblu, a także do poziomu i charakteru zasobów finansowych Unii; podkreśla w związku z tym zasadnicze znaczenie strategii i działań UE objętych strategią UE 2020, w tym polityki spójności, badań naukowych i innowacji;

67. podkreśla, że wytyczne polityczne udzielane państwom członkowskim częściowo odnoszą się do takich obszarów polityki, jak wynagrodzenia i emerytury, które zgodnie z art. 153 TFUE podlegają kompetencjom państw członkowskich i partnerów społecznych, lecz muszą być wspierane i uzupełniane przez

([1]) Art. 121, 126, 148 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, protokół (nr 12) załączony do traktatu z Lizbony, rezolucja Rady Europejskiej w sprawie paktu na rzecz stabilności i wzrostu z dnia 17 czerwca 1997 r., konkluzje prezydencji Rady Europejskiej z dnia 20 marca 2005 r., rozporządzenie (WE) nr 1466/97, zmienione …, rozporządzenie (WE) nr 1467/97, zmienione …, kodeks postępowania „Szczegółowe zasady wdrażania paktu na rzecz stabilności i wzrostu oraz wytyczne dotyczące formy i treści programów stabilności i konwergencji", zatwierdzony przez Radę ECOFIN w dniu 7 września 2010 r., konkluzje Rady ECOFIN z października 2006 r. i z października 2007 r., pakt euro plus określony przez szefów państw lub rządów strefy euro wraz z Bułgarią, Danią, Łotwą, Litwą, Polską i Rumunią w dniach 24–25 marca 2011 r.

Unię Europejską; zaznacza, że należy zapewnić demokratyczną rozliczalność oraz przestrzegać zasady pomocniczości i dialogu społecznego w celu zachowania przestrzeni politycznej, wymaganej w związku z działaniami w zakresie wdrażania na szczeblu krajowym;

68. przypomina, że w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania stwierdza się: „Niniejsze rozporządzenie stosuje się z pełnym poszanowaniem postanowień art. 152 TFUE, zaś zalecenia wydawane na mocy niniejszego rozporządzenia są wydawane w pełnym poszanowaniu praktyk i instytucji państw członkowskich w zakresie kształtowania płac. Stosowanie niniejszego rozporządzenia uwzględnia postanowienia art. 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a co za tym idzie nie narusza prawa do negocjowania, zawierania i egzekwowania układów zbiorowych pracy ani do podejmowania działań zbiorowych zgodnie z ustawami i praktykami krajowymi";

Udział producentów w europejskim semestrze

69. uważa, że aby osiągnąć wspólne cele, strategia „Europa 2020" oraz europejski okres oceny będące ramami wzmocnionego zarządzania gospodarczego i społecznego dysponują potencjałem umożliwiającym rozwijanie wspólnego podejścia do wyzwań, rozwiązań i oceny sytuacji społecznej i dotyczącej zatrudnienia w państwach członkowskich, jeżeli ich przebieg wykraczałby poza poziom minimalnych zamiarów oraz jeżeli Parlament Europejski byłby faktycznie zaangażowany w ten proces, inaczej niż podczas pierwszego europejskiego okresu oceny, w tym w odniesieniu do pierwszej rocznej analizy wzrostu gospodarczego, co stało się początkiem nowego cyklu zarządzania gospodarczego w UE;

70. wzywa Radę i Komisję, aby przy udzielaniu państwom członkowskim wytycznych politycznych, w tym tych dotyczących edukacji, zatrudnienia i spraw społecznych, polityki makroekonomicznej oraz budżetu, przestrzegały również zasady pomocniczości i dialogu społecznego w obszarze wynagrodzeń i emerytur oraz, z poszanowaniem art. 153 ust. 5 TFUE, respektowały kompetencje państw członkowskich i partnerów społecznych w tych dziedzinach w celu zachowania przestrzeni politycznej wymaganej w związku z działaniami wdrożeniowymi na szczeblu krajowym, a także by zasięgały opinii partnerów społecznych przed wydaniem tych rekomendacji; podkreśla, że odpowiedzialność demokratyczna musi być zapewniona na wszystkich szczeblach;

71. wzywa Komisję do korzystania ze wszystkich dostępnych informacji i z dostępnej wiedzy eksperckiej, w tym z informacji i wiedzy Europejskiej Fundacji na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy, podczas przeprowadzania oceny postępów zmierzających do realizacji celów strategii „Europa 2020" i związanych z nimi inicjatyw;

72. wzywa do tego, aby zalecenia Komisji i Rady koncentrowały się przede wszystkim na polityce społecznej, która wspiera kształcenie i szkolenie, dostęp do zatrudnienia, powrót osób bezrobotnych na rynek pracy oraz zwiększenie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w państwach członkowskich, z jednoczesnym zakończeniem procesu tworzenia rynku wewnętrznego oraz usunięciem barier stojących na drodze konkurencji; wzywa do opracowania zaleceń na tyle wcześnie, aby mogły one wywrzeć faktyczny wpływ na krajowe decyzje budżetowe;

73. oznajmia, że zamierza aktywnie przyczyniać się do wprowadzenia w życie przez UE i państwa członkowskie ambitnej strategii „Europa 2020", a także europejskiego okresu oceny, w tym jego aspektów z dziedziny zatrudnienia i spraw społecznych, które mają kluczowe znaczenie dla obywateli Europy; oświadcza, że ma zamiar przyczyniać się do tego poprzez konkretne działania oraz wnoszenie wkładu w tak ważne inicjatywy, jak Europejski Rok Aktywności Osób Starszych; deklaruje ponadto, że dołoży wszelkich starań, aby te aspekty strategii „Europa 2020" oraz obawy europejskich kobiet i mężczyzn dotyczące zatrudnienia i spraw społecznych pozostały ważnymi punktami całorocznych planów politycznych;

74. stwierdza też, że zamierza wyrazić swoje poglądy na temat aspektów społecznych i z dziedziny zatrudnienia strategii „Europa 2020" w konkretnej rezolucji, która zostanie przyjęta przed wiosennym posiedzeniem Rady Europejskiej;

75. deklaruje swoją gotowość do zaangażowania się w regularny dialog polityczny i wymianę poglądów z parlamentami narodowymi i innymi zainteresowanymi stronami – w tym partnerami społecznymi, przedsiębiorstwami i organizacjami pozarządowymi – na temat aspektów społecznych i z dziedziny zatrudnienia strategii „Europa 2020" i w tym kontekście:

(a) zachęca Komisję do przedstawienia Parlamentowi swojej rocznej analizy wzrostu gospodarczego, zawierającej projekt wspólnego sprawozdania w sprawie zatrudnienia, wniosek w sprawie opracowywanych co roku wytycznych dotyczących zatrudnienia oraz wszelkich zaleceń dla poszczególnych państw wydanych w oparciu o art. 148 ust. 4 TFUE;

(b) wzywa do zapewnienia przejrzystości między podmiotami europejskiego okresu oceny i w związku z tym zachęca Komitet ds. Zatrudnienia (EMCO) do regularnego dzielenia się z właściwymi komisjami Parlamentu Europejskiego wynikami prowadzonego przez siebie nadzoru dotyczącego zatrudnienia;

(c) zachęca partnerów społecznych, społeczne organizacje pozarządowe i inne zainteresowane strony do uczestnictwa w regularnej wymianie poglądów z Parlamentem, w szczególności na temat wdrażania polityki zatrudnienia i polityki społecznej oraz na temat postępów na drodze do osiągnięcia wyznaczonych celów UE; zwraca się o to, aby dokumenty przygotowawcze dotyczące wymiany poglądów były z wyprzedzeniem przekazywane członkom odpowiedniej komisji parlamentarnej;

76. wzywa Komisję do informowania Parlamentu o wynikach działań przeprowadzonych w ramach programu wzajemnego uczenia się, zwłaszcza w obszarach podkreślonych w strategicznych wytycznych Rady Europejskiej; zwraca uwagę na znaczenie okresowego monitorowania stopnia dostępu do środków finansowych przeznaczonych na realizację tego programu oraz wskaźnika ich wykorzystania, co umożliwia ustalenie w czasie rzeczywistym, jakie działania naprawcze mogłyby być przydatne, w celu uniknięcia sytuacji, w których typowe pułapki biurokratyczne mogłyby przeszkodzić w urzeczywistnieniu celów tego programu;

77. jest przekonany, że polityka zatrudnienia i polityka społeczna odgrywają główną rolę w całej strategii „Europa 2020" i w zarządzaniu tą strategią; uważa, że w świetle kryzysu wspomniane strategie polityczne należy wzmocnić oraz że europejski okres oceny ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia tego celu;

78. jest zdania, że w kontekście europejskiego okresu oceny, a także w celu skutecznego wprowadzenia w życie wytycznych dotyczących zatrudnienia nr 7 do 10, należy zachęcać państwa członkowskie do przykładania szczególnej wagi do konkretnych kwestii, takich jak ułatwienie młodym ludziom dostępu do edukacji, poradnictwa i szkoleń oraz przeciwdziałanie zjawisku przedwczesnego kończenia nauki, promowanie kształcenia ustawicznego, wspieranie zatrudnienia i zmniejszanie bezrobocia, w szczególności wśród młodych ludzi, wspieranie funkcjonowania osób starszych na rynku pracy, zwalczanie nielegalnego zatrudnienia, sprzyjanie godzeniu życia zawodowego i prywatnego, a także poprawa funkcjonowania placówek opieki nad dziećmi;

79. wzywa Radę i Komisję do przeprowadzenia szczegółowej oceny zgodności działań zaproponowanych w krajowych programach na rzecz zwalczania ubóstwa, wykluczenia społecznego oraz zwiększenia poziomu zatrudnienia z celami strategii „Europa 2020" oraz celami przewodnimi; wzywa państwa członkowskie, które nie wyznaczyły celów krajowych lub które w niewystarczającym stopniu zaangażowały się w osiągnięcie celu polegającego na zwiększeniu do 2020 r. poziomu zatrudnienia kobiet i mężczyzn w Europie do 75 %, do podjęcia działań zmierzających do osiągnięcia tego celu, koncentrując się w szczególności na usunięciu najważniejszych słabości strukturalnych na rynku pracy;

80. zauważa, że środki podejmowane w ramach krajowych planów reform, zarządzania gospodarką i europejskiego okresu oceny nie powinny przyczyniać się do pogłębiania kryzysu społecznego w państwach posiadających słabsze gospodarki, co prowadzi do pogorszenia warunków życia rodzin, a zwłaszcza kobiet i dzieci, które są głównymi ofiarami zwiększającego się ubóstwa, bezrobocia oraz niepewnej i słabo opłacanej pracy;

81. podkreśla potrzebę wzmocnienia i zinstytucjonalizowania makroekonomicznego dialogu społecznego oraz uważa, że partnerzy społeczni muszą zostać zaangażowani w opracowywanie działań, jakie Komisja Europejska zamierza podjąć w kontekście europejskiego okresu oceny i wdrożenia nowego zarządzania gospodarką, oraz że partnerzy społeczni powinni przekazywać Komisji opinie lub, w stosownych przypadkach, zalecenia dotyczące owych działań;

82. podkreśla, jak ważne jest zapewnienie obustronnie wzmocnionej interakcji pomiędzy polityką mikroekonomiczną i makroekonomiczną z jednej strony, a polityką społeczną i polityką zatrudnienia z drugiej strony, co jest kluczowe do osiągnięcia wszystkich celów strategii „Europa 2020";

83. oświadcza, że nadal będzie zwracał szczególną uwagę – w tym w debatach na temat europejskiego okresu oceny – na oddziaływanie sytuacji społecznej i w zakresie zatrudnienia na sytuację makroekonomiczną i vice versa oraz wzywa Komisję do stosowania tego samego podejścia;

84. wzywa Komisję i Radę do zapewnienia, że zrównoważony rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu, związany z zatrudnieniem i tworzeniem miejsc pracy, będzie najważniejszym elementem wszystkich wniosków dotyczących polityki w ramach europejskiego okresu oceny;

85. przypomina o konieczności dopilnowania, aby finansowanie celów strategii „Europa 2020" zostało należycie uwzględnione w budżetach rocznych UE i państw członkowskich; podkreśla, że najprostszym, demokratycznym, europejskim i skutecznym sposobem osiągnięcia tego założenia jest organizowanie na początku każdego europejskiego okresu oceny międzyparlamentarnej dyskusji nad wspólnymi głównymi założeniami budżetowymi państw członkowskich i Unii; jest przekonany, że taka dyskusja pomogłaby znacząco zredukować zduplikowane struktury, a jednocześnie umożliwiłaby państwom członkowskim szersze uwzględnienie europejskiego wymiaru w projektach budżetów, a Parlamentowi Europejskiemu lepsze uwzględnienie obaw krajowych;

86. przypomina istotną rolę, jaką budżet UE odgrywa w finansowaniu strategii „Europa 2020", na realizację której każdego roku przeznaczana jest ponad połowa środków wspólnotowych; zauważa jednak, biorąc pod uwagę zawartość działań priorytetowych i podział kompetencji między Unię a państwa członkowskie, że największa część finansowania przeznaczanego na realizację tej strategii powinna pochodzić z budżetów krajowych lub regionalnych; stwierdza zatem, że w tej części procedury europejskiego okresu oceny, która odnosi się do realizacji strategii „Europa 2020", należy uwzględniać zarówno budżet UE, jak i budżety krajowe;

87. podkreśla kluczową rolę polityki spójności jako jednego z najważniejszych narzędzi służących realizacji strategii „Europa 2020"; jest zdania, że stanowcza i prawidłowo finansowana polityka spójności stanowi – z uwagi na wdrażane w jej ramach długoterminowe programy rozwojowe, wymiar budżetowy, zdecentralizowany system zarządzania i przyjęcie priorytetów UE w zakresie zrównoważonego rozwoju – skuteczne i wydajne narzędzie służące realizacji założeń strategii „Europa 2020" oraz zapobieganiu przyszłym kryzysom gospodarczym i finansowym; w związku z tym podkreśla znaczenie zaangażowania regionów w osiągnięcie celu strategii „UE 2020";

88. zwraca uwagę, że ze względu na podejście zakładające wielopoziomowe sprawowanie rządów polityka regionalna dysponuje skonsolidowanymi metodami w zakresie zintegrowanego podejścia i zapewnia niezawodny sposób działania służący intensyfikacji inwestycji i zachęcaniu do podejmowania nowych inicjatyw lokalnych, co mogłoby w odpowiedni sposób wesprzeć skuteczność polityki gospodarczej i zwiększenie synergii między budżetem UE a budżetami państw członkowskich; w związku z tym wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych zaleceń dotyczących sposobu wykorzystania w tym celu funduszy strukturalnych w ramach programów operacyjnych;

89. uważa, że ważne jest, aby polityka spójności odgrywała pewną rolę w podejmowaniu wyzwań związanych ze zmniejszeniem braku równowagi strukturalnej i wewnętrznych różnic w zakresie konkurencyjności, podkreślając znaczenie dostosowania strategii politycznych do konkretnych warunków panujących w regionach oraz do ich potrzeb w celu maksymalizacji ich potencjału i zmniejszenia występujących tam przeszkód;

90. przypomina o ważnej roli polityki regionalnej w opracowywaniu programów krajowych w ramach europejskiego okresu oceny, zwłaszcza poprzez wyznaczanie założeń i określanie działań w celu zwiększenia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej;

91. podkreśla, że dla wielu państw członkowskich ważna jej poprawa konkurencyjności ich regionów w celu zmniejszenia nierówności makroekonomicznych;

92. uważa zatem za konieczne, aby spójność była także ukierunkowana na wzmocnienie potencjału regionalnego (a nie tylko krajowego), a zwłaszcza podmiotów; uważa, że wzmocnienie potencjału regionalnego w połączeniu z potencjałem krajowym pozwoli polityce spójności jeszcze raz stać się narzędziem niezbędnym do osiągnięcia wymaganych synergii;

93. podkreśla, że europejski okres oceny koordynacji polityki gospodarczej ex-ante musi odzwierciedlać promowanie przejścia na gospodarkę sprzyjającą ochronie środowiska;

94. z zadowoleniem przyjmuje sugestię zawartą w obecnej rocznej analizie wzrostu gospodarczego, by wyeliminować dotacje szkodliwe dla środowiska i wzywa do oceny wdrażania tej polityki w ramach europejskiego okresu oceny w 2012 r.;

95. wzywa Radę Europejską i Komisję, aby w ramach europejskiego okresu oceny w większym stopniu skoncentrowały się na jednolitym rynku, który stanowi gospodarczy filar UE, w celu wykorzystania pełni potencjału rynku wewnętrznego, zachęcenia publicznych i prywatnych inwestorów do finansowania infrastrukturalnych i innowacyjnych przedsięwzięć oraz promowania racjonalnego wykorzystywania energii; podkreśla, że jednolity rynek musi znajdować się w centrum europejskiego zarządzania gospodarczego skoncentrowanego na wspieraniu inteligentnego i zrównoważonego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, zatrudnienia i spójności społecznej poprzez eliminowanie wewnętrznych zakłóceń równowagi oraz tworzenie konwergencji gospodarczej i zwiększanie konkurencyjności;

96. zwraca się o częściowe poświęcenie każdej wiosennej sesji Rady Europejskiej ocenie stanu jednolitego rynku i wsparcie jej za pomocą procesu monitorowania; wzywa przewodniczącego Rady Europejskiej do corocznego przedstawiania Parlamentowi Europejskiemu działań, które zostaną podjęte po wiosennym posiedzeniu Rady Europejskiej, także w dziedzinie jednolitego rynku;

97. wzywa Komisję do przeprowadzenia rocznej oceny wdrożenia zasad jednolitego rynku przez państwa członkowskie w ramach ich krajowych planów reform oraz do zbadania w tym kontekście postępów w zakresie transpozycji i oceny wdrażania;

98. wzywa Komisję, by w stosunku do państw członkowskich, które zgodnie z oceną krajowych programów reform nie wykorzystują optymalnie funduszy UE, wydała konkretne zalecenia dotyczące obszarów o nie w pełni wykorzystanym potencjale;

99. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w rocznej analizie wzrostu gospodarczego 2011 obrano pełne wykorzystanie potencjału jednolitego rynku za jeden z dziesięciu celów, które należy osiągnąć do 2012 r.;

100. wzywa Radę i Komisję do jeszcze spójniejszego powiązania europejskiego okresu oceny z realizowanymi inicjatywami UE, takimi jak tabela wyników rynku wewnętrznego i Akt o jednolitym rynku, oraz do realizacji zawartych w nim tzw. 12 dźwigni jednolitego rynku, którym nadano najwyższe znaczenie, aby w pełni uwzględnić zakończenie procesu tworzenia jednolitego rynku i zapewnić spójność europejskiej polityki gospodarczej;

101. wzywa w szczególności Komisję, by w rocznej analizie wzrostu gospodarczego 2012 uwzględniła 12 środków priorytetowych Aktu o jednolitym rynku, które należy przyjąć do końca 2012 r.;

102. jest zdania, że ponowne uruchomienie jednolitego rynku, a w szczególności wdrożenie Aktu o jednolitym rynku, jest zasadniczym warunkiem niezbędnym do osiągnięcia w Europie zrównoważonego wzrostu gospodarczego do 2020 r.; uważa, że aby zapewnić konkurencyjność Europy na szczeblu globalnym niezbędne są niezwłoczne usprawnienia w kluczowych obszarach, takich jak sektor usług, zamówienia publiczne, badania naukowe, innowacyjność, oświata, energia i handel elektroniczny;

103. podkreśla konieczność uwzględnienia strategii „UE 2020” podczas przeprowadzania europejskiego okresu oceny; podkreśla, że inicjatywy podejmowane w ramach Aktu o jednolitym rynku muszą odpowiadać i sprzyjać realizacji celów siedmiu sztandarowych inicjatyw strategii „UE 2020” w dziedzinie inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu;

104. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia dla MŚP, które stanowią podstawę gospodarki jednolitego rynku zgodnie z ustaleniami zawartymi w rocznej analizie wzrostu gospodarczego, w szczególności w drodze pełnego wdrożenia programu Small Business Act oraz poprzez pakiet środków mających na celu usunięcie utrudnień, z którymi MŚP muszą się zmierzyć, występując o fundusze;

105. wzywa Komisję do podjęcia skutecznych działań na rzecz poprawy dostępu MŚP i nowych innowacyjnych firm do finansowania, do zapewnienia lepszych warunków prowadzenia działalności gospodarczej w UE, uproszczenia procedur i zmniejszenia obciążeń administracyjnych, którymi obarczane są firmy działające na jednolitym rynku;

106. wzywa państwa członkowskie do włączania kwestii równouprawnienia w europejski okres oceny poprzez uwzględnianie potrzeb i sytuacji kobiet przy wdrażaniu wytycznych politycznych określanych w ramach rocznej analizy wzrostu gospodarczego; wyraża uznanie dla tych państw członkowskich, które uwzględniły aspekt płci w swoich krajowych programach reform w ramach pierwszego europejskiego okresu oceny i które w trakcie opracowywania i monitorowania strategii politycznych dotyczących zatrudnienia, zwalczania ubóstwa i edukacji zwracają szczególną uwagę na kobiety; wyraża rozczarowanie tymi państwami członkowskimi, które w żaden sposób nie uwzględniły aspektu płci w swoich krajowych programach reform;

107. wzywa Radę, aby zapewniła komisji FEMM możliwość omówienia aspektu płci zawartego w krajowych programach reform i wytycznych politycznych dla poszczególnych państw z odpowiedzialnym urzędującym przewodniczącym Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Ochrony Konsumentów po przedstawieniu wytycznych politycznych dla poszczególnych państw przez Komisję;

108. zwraca się do państw członkowskich o zapewnianie skutecznego udziału organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji zrzeszających kobiety, w sporządzaniu, wdrażaniu i ocenianiu krajowych programów reform;

109. wzywa państwa członkowskie do określania w krajowych programach reform jakościowych celów związanych z likwidowaniem zróżnicowania wynagrodzenia ze względu na płeć, zwiększaniem przedsiębiorczości kobiet i zapewnianiem opieki nad dziećmi i osobami starszymi;

110. wzywa państwa członkowskie do określania w krajowych programach reform konkretnych ilościowych celów dotyczących ogólnego poziomu zatrudnienia kobiet wraz z konkretnymi środkami ukierunkowanymi na grupy kobiet, wśród których panuje wysoka stopa bezrobocia, takich jak kobiety młode, kobiety starsze, imigrantki, kobiety niepełnosprawne, matki samotnie wychowujące dzieci i kobiety romskie;

111. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększania wśród społeczeństwa obywatelskiego, partnerów społecznych i opinii publicznej świadomości w zakresie głównych celów strategii „Europa 2020" oraz celów krajowych, w tym celów w zakresie zatrudnienia uwzględniających podział na płeć;

112. wzywa Komisję, aby zaapelowała do społeczeństwa obywatelskiego i partnerów społecznych o sporządzanie corocznych sprawozdań alternatywnych dotyczących postępów państw członkowskich w zakresie głównych celów i wdrażania działań zaproponowanych w krajowych programach reform, porównywalnych ze sprawozdaniami alternatywnymi sporządzanymi odnośnie do wdrażania Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet;

113. ubolewa nad tym, że w wielu budżetach krajowych obserwuje się cięcia wydatków i inwestycji publicznych w dziedzinie edukacji; ponownie podkreśla konieczność nadania priorytetowego znaczenia inwestycjom publicznym w zrównoważone obszary sprzyjające wzrostowi gospodarczemu, takie jak badania i rozwój oraz edukacja; zwraca uwagę, że zważywszy na poważne koszty marginalizacji zawodowej młodego pokolenia, inwestowanie w edukację i szkolenia stanowi środek w zakresie polityki gospodarczej; podkreśla znaczenie zapewnienia ciągłych i znacznych inwestycji w kształcenie nauczycieli, szkolenie i uczenie się przez całe życie przy jednoczesnym utrzymaniu skoordynowanych działań na skalę UE w celu realizacji innych wspólnych celów w zakresie edukacji; podkreśla zasadniczą rolę programu „Uczenie się przez całe życie";

114. wzywa Komisję, aby do koordynowania z uczelniami wyższymi strategii dotyczących szkoleń wykorzystywała określone przez siebie podczas europejskiego semestru bieżące i przyszłe tendencje w dziedzinie zatrudnienia;

*

* *

115. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Radzie Europejskiej, parlamentom narodowym, Europejskiemu Bankowi Centralnemu oraz przewodniczącemu Eurogrupy.

Forum jednolitego rynku

P7_TA(2011)0543

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wyników Forum Jednolitego Rynku

(2013/C 165 E/05)

Parlament Europejski,

— uwzględniając Forum Jednolitego Rynku, które odbyło się w Krakowie (Polska) w dniach 3-4 października 2011 r.,

— uwzględniając „deklarację krakowską" z pierwszego Forum Jednolitego Rynku,

— uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 kwietnia 2011 r. zatytułowany „Akt o jednolitym rynku - Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania - „Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego" (COM(2011)0206 wersja ostateczna),

— uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 16 sierpnia 2011 r. zatytułowany „Jednolity rynek z perspektywy obywateli – dwadzieścia głównych obaw obywateli i przedsiębiorców" (SEC(2011)1003),

— uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że europejski jednolity rynek przyniósł ogromne korzyści 500 milionom Europejczyków, stwarzając jednocześnie nowe możliwości rozwoju ponad 21 milionom europejskich przedsiębiorstw, a przy tym stał się rzeczywistą siłą napędową wzrostu europejskiej gospodarki;

B. mając na uwadze, że na wielu obszarach nadal istnieje różnica między tym, czego obywatele oczekują od jednolitego rynku, a tym, czego doświadczają w rzeczywistości;

C. mając na uwadze, że jednolity rynek, w przeddzień dwudziestej rocznicy jego powstania, jeszcze nigdy nie miał tak wielkiego znaczenia jak dziś dla ożywienia europejskiej gospodarki i dla długotrwałego powodzenia europejskiego projektu;

D. mając na uwadze, że pierwsze Forum Jednolitego Rynku zgromadziło europejskich przedsiębiorców, partnerów społecznych, organizacje pozarządowe, niezależne ośrodki badawcze, dziennikarzy, przedstawicieli parlamentów krajowych, instytucji europejskich, władz publicznych różnego szczebla i obywateli europejskich;

1. podkreśla znaczenie przekształcenia Forum Jednolitego Rynku w imprezę cykliczną, aby umożliwić przedsiębiorcom i obywatelom, a także władzom lokalnym i regionalnym bezpośredni udział w dalszym rozwoju jednolitego rynku oraz bezpośredni wpływ na jego rozwój;

2. apeluje do Komisji o współpracę z państwami członkowskimi, krajami ubiegającymi się o członkostwo w UE i partnerami z EOG w celu organizowania i promowania w 2012 r. dużych imprez publicznych dla uczczenia dwudziestej rocznicy utworzenia jednolitego rynku; uważa, że za cel należy postawić sobie organizację co najmniej jednej imprezy w każdym z zaangażowanych państw, ze wskazaniem na przeprowadzanie imprez o charakterze regionalnym, w powiązaniu z głównym wydarzeniem na szczeblu UE, zorganizowanym w miarę możliwości wspólnie z prezydencją UE;

3. wzywa Komisję do przedstawienia do końca 2011 r. wszystkich 12 priorytetów Aktu o jednolitym rynku, aby umożliwić Radzie i Parlamentowi Europejskiemu, działającym w ścisłej współpracy z Komisją, przyjęcie do końca 2012 r. pierwszego zestawu środków priorytetowych w celu nadania jednolitemu rynkowi nowej dynamiki;

4. apeluje o stałe monitorowanie wdrażania Aktu o jednolitym rynku na najwyższym szczeblu politycznym m.in. poprzez regularne przeprowadzanie przeglądu i sporządzanie sprawozdań przez Komisję, uznanie tego zagadnienia jako jednego z głównych punktów porządku obrad podczas posiedzenia Rady poświęconego konkurencyjności, a także poprzez sporządzanie przez Radę Europejską sprawozdań z postępów; podkreśla w związku z tym konieczność terminowej i poprawnej transpozycji obowiązujących przepisów prawnych oraz ich terminowego i poprawnego wdrożenia;

5. podkreśla, że europejski jednolity rynek wpływa pozytywnie na innowacyjność oraz że poparty skoordynowanymi inicjatywami Komisji oraz zdecydowanym zaangażowaniem ze strony państw członkowskich stworzy nowe możliwości dla przedsiębiorstw, zwłaszcza innowacyjnych MŚP, a ponadto będzie zdecydowanie wspierać tworzenie miejsc pracy i spójność społeczną oraz doprowadzi do trwałego wzrostu gospodarczego, a także do zaspokojenia potrzeb obywateli i konsumentów UE;

6. podkreśla nieuświadomienie i ograniczoną wiedzę obywateli, konsumentów i MŚP na temat przysługujących im praw i możliwości w ramach jednolitego rynku; wzywa Komisję do rozważenia przyjęcia przyjaznej dla użytkowników, stale uaktualnianej i łatwo dostępnej Karty praw obywateli, przeznaczonej dla wszystkich obywateli podróżujących z jednego państwa do drugiego, podejmujących pracę lub dokonujących kupna czy sprzedaży w innym państwie, do czego Parlament nawoływał w swojej rezolucji z dnia 20 maja 2010 r. ([1]); karta ta służyłaby za praktyczny przewodnik informujący o prawach i obowiązkach obywateli na obszarze jednolitego rynku;

7. zwraca uwagę na różnice, które wskazali uczestnicy Forum Jednolitego Rynku; apeluje o przyjęcie środków służących zniwelowanie tych różnic w trybie pilnym;

8. podkreśla, że podczas forum ustalono, iż procedura automatycznego uznawania kwalifikacji, określona w dyrektywie 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, jest ogólnie skuteczna, i uważa, że należy ją rozszerzyć na inne zawody; wzywa państwa członkowskie, właściwe organy oraz Komisję do zapewnienia większej przejrzystości, tak aby wnioskodawcy mogli uzyskać wyczerpujące wyjaśnienia powodów, dla których ich dyplom lub kwalifikacje zawodowe nie zostały uznane; z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie wyników projektów pilotażowych dotyczących legitymacji zawodowej i uważa, że taka legitymacja mogłaby stanowić przydatne narzędzie służące ułatwieniu mobilności w niektórych zawodach, uproszczeniu procedur administracyjnych i zwiększeniu bezpieczeństwa;

9. podkreśla, że w celu zapewnienia większego zaufania konsumentów do rynku wewnętrznego konieczne jest stworzenie wydajnych, niedrogich i prostych alternatywnych systemów rozstrzygania sporów; zaznacza, że wydajny system rozstrzygania sporów przez internet miałby kluczowe znaczenie dla poprawy zaufania do jednolitego rynku cyfrowego;

10. proponuje przekształcenie pojedynczych punktów kontaktowych w pełnoprawne ośrodki administracji elektronicznej umożliwiające przedsiębiorcom załatwianie wszelkich formalności przez internet; zwraca uwagę na potencjał tych punktów w kontekście wdrażania dyrektywy o usługach i ubolewa, że niektóre państwa członkowskie nadal nie wywiązały się w pełni ze swoich zobowiązań w zakresie tworzenia pojedynczych punktów kontaktowych;

([1]) Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 84.

11. podkreśla konieczność zakończenia tworzenia jednolitego rynku cyfrowego i pokonania barier technicznych w transgranicznym handlu i świadczeniu usług, w szczególności przez lepsze powiązanie i wzajemne uznawanie elektronicznych dokumentów tożsamości, podpisów i dokumentów elektronicznych;

12. zwraca uwagę, że w celu zagwarantowania większej pewności prawa w dziedzinie handlu elektronicznego niezbędne jest stworzenie wydajnego i nowoczesnego systemu praw autorskich w Unii Europejskiej oraz uaktualnienie europejskiego ustawodawstwa dotyczącego ochrony danych;

13. podkreśla, że świadczenie usług niezależnie od granic i mobilność pracowników oddelegowanych do innych krajów są podstawowymi elementami rynku wewnętrznego, zaznacza też, że dyrektywa w sprawie delegowania pracowników powinna gwarantować równe szanse i poszanowanie praw oddelegowanych pracowników w całej UE; uważa, że przepisy te powinny być przejrzyste i jednoznaczne, by wykluczyć ich nadużywanie i omijanie; dostrzega ważną rolę partnerów społecznych w kwestii ochrony praw oddelegowanych pracowników;

14. apeluje do państw członkowskich o zagwarantowanie poprawnej i terminowej transpozycji prawa dotyczącego rynku wewnętrznego oraz o zmniejszenie liczby przypadków jego naruszania; podkreśla, że stosowanie tabel korelacji w procesie transpozycji dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego jest korzystne dla wszystkich stron;

15. przypomina o znaczeniu uproszczenia i prawidłowego wdrożenia przepisów dotyczących zamówień publicznych, w związku z czym zwraca się do Komisji i państw członkowskich, by zadbały o to w obowiązujących i przyszłych przepisach prawnych; dostrzega potrzebę zapewnienia profesjonalizmu sektora zamówień publicznych poprzez podniesienie poziomu szkoleń, a także potrzebę potwierdzenia celów związanych z zamówieniami i zbadania możliwych sposobów na osiągnięcie innych celów politycznych; uważa, że konieczne są usprawnienia w kwestii udziału MŚP w przetargach publicznych, a procedury przetargowe muszą być mniej uciążliwe, tańsze i bardziej dostępne dla MŚP; podkreśla potrzebę szerszego stosowania zasady polegającej na wyborze oferty najkorzystniejszej pod względem ekonomicznym zamiast zasady opartej na wyborze najtańszej oferty;

16. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby w rozwój jednolitego rynku zaangażowały w większym stopniu obywateli i inne zainteresowane strony, w szczególności przez organizowanie we właściwym czasie i w sposób bardziej aktywny konsultacji publicznych na temat nowego ustawodawstwa we współpracy z zainteresowanymi podmiotami i partnerami społecznymi szczebla krajowego i lokalnego oraz organizacjami pozarządowymi i mediami; uważa, że dokumenty, których dotyczą konsultacje, powinny być dostępne we wszystkich językach urzędowych UE i zrozumiałe dla zwykłych obywateli;

17. apeluje do instytucji UE i organów krajowych wszystkich szczebli o wspólne działania na rzecz podniesienia poziomu wiedzy obywateli i zainteresowanych stron na temat istniejących narzędzi opracowanych z myślą o ułatwieniu funkcjonowania jednolitego rynku, takich jak pojedyncze punkty kontaktowe, sieć SOLVIT, Twoja Europa itp.;

18. wzywa Komisję do stworzenia internetowego Forum Jednolitego Rynku, które jako forum dostępne dla ogółu obywateli umożliwiałoby im śledzenie na bieżąco rozwoju sytuacji na jednolitym rynku oraz dzielenie się doświadczeniami i aktualnymi obawami związanymi z jednolitym rynkiem;

19. apeluje do rządów krajowych, podmiotów regionalnych i lokalnych, przedsiębiorstw, związków zawodowych i organizacji pozarządowych o współpracę na rzecz zagwarantowania skutecznego funkcjonowania zasad jednolitego rynku w praktyce, z korzyścią dla obywateli i przedsiębiorców;

20. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Globalne zwalczanie wirusa HIV/AIDS przez UE

P7_TA(2011)0544

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie reakcji UE na problem HIV/AIDS w UE i krajach sąsiadujących, śródokresowa ocena komunikatu Komisji

(2013/C 165 E/06)

Parlament Europejski,

— uwzględniając komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie zwalczania HIV/AIDS w Unii Europejskiej i w państwach z nią sąsiadujących w latach 2009-2013 (COM(2009)0569),

— uwzględniając rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie opartego na prawach podejścia do działań UE związanych z zapobieganiem HIV/AIDS ([1]),

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie HIV/AIDS: wczesnego wykrywania i wczesnego leczenia HIV/AIDS ([2]),

— uwzględniając polityczną deklarację w sprawie HIV/AIDS przyjętą podczas posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego ONZ na wysokim szczeblu poświęconego problematyce HIV/AIDS, które odbyło się w 2011 r.,

— uwzględniając oświadczenie z Rzymu przyjęte na konferencji International Aids Society (Międzynarodowe Towarzystwo do Walki z AIDS) w 2011 r., w którym nawołuje się do przeznaczenia większych środków na rozwój skutecznego leczenia HIV,

— uwzględniając strategię Sojuszu Agend Narodów Zjednoczonych ds. HIV/AIDS na lata 2011-2015 oraz globalną strategię Światowego Zgromadzenia Zdrowia dla sektora zdrowia w zakresie HIV/AIDS na lata 2011-2015, w której określono istniejące i uzgodnione globalne cele, aby zachęcić kraje do opracowania planów przeciwdziałania HIV/AIDS na okres do roku 2015,

— uwzględniając przyjęty przez Światową Organizację Handlu (WHO) europejski plan działań w zakresie HIV/AIDS na lata 2012-2015, który przedstawia obecną sytuację epidemii HIV/AIDS w regionie europejskim i przewiduje skuteczne działania w odpowiedzi na tę sytuację,

— uwzględniając Deklarację dublińską w sprawie partnerstwa na rzecz walki z HIV/AIDS w Europie i Azji Środkowej, przyjętą na konferencji ministerialnej „Przełamywanie barier: partnerstwo w walce z HIV/AIDS w Europie i Azji Środkowej", która odbyła się w ramach irlandzkiej prezydencji UE w dniach 23-24 lutego 2004 r.,

— uwzględniając raport Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDPC) z 2010 r. na temat postępów we wdrażaniu Deklaracji dublińskiej w sprawie partnerstwa na rzecz walki z HIV/AIDS w Europie i Azji Środkowej,

— uwzględniając wytyczne ECDPC w zakresie prowadzenia testów na obecność HIV z 2010 r., określające sposób, w jaki testy te mogłyby przebiegać w państwach członkowskich,

— uwzględniając ramy polityczne WHO dla Europy z 2010 r. w zakresie upowszechnienia testów na obecność HIV i doradztwa w tym zakresie w regionie europejskim WHO,

([1]) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0284.
([2]) Dz.U. C 16 E z 22.01.10, s. 62.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

— uwzględniając Konwencję Organizacji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych,

— uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób z 2010 r. dotyczącym nadzoru nad zakażeniami HIV, w 2009 r. zdiagnozowano 25 917 nowych przypadków zakażenia wirusem HIV w państwach Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego;

B. mając na uwadze, że w 2009 r. 1610 00 osób zostało zarażonych wirusem HIV w UE i krajach sąsiadujących, co zwiększa liczbę osób żyjących z HIV do ponad 2,2 mln wedle szacunków Sojuszu Agend Narodów Zjednoczonych ds. HIV/AIDS i Światowej Organizacji Zdrowia;

C. mając na uwadze, że liczba zakażeń wirusem HIV, szczególnie w Europie Wschodniej, wzrasta w alarmującym tempie;

D. mając na uwadze, że pomimo poprawy długoterminowego leczenia i prognoz, złożoność wirusa HIV nadal stawia szczególne wyzwania przed kobietami, z którymi to wyzwaniami medycyna konwencjonalna może sobie nie poradzić, przez co w przypadku kobiet nierozwiązana pozostaje kwestia przepaści pomiędzy diagnozą a skuteczną i opartą na wiedzy opieką zdrowotną ([1]);

E. mając na uwadze, że AIDS to choroba, przed którą można się w pełni zabezpieczyć, w związku z czym podstawowe działania profilaktyczne, kampanie informacyjne, zapewnianie umiejętności, usług i produktów zabezpieczających przed przenoszeniem wirusa HIV oraz propagowanie bezpieczniejszych zachowań są kluczowe dla zapobiegania rozprzestrzenianiu się HIV;

F. mając na uwadze, że Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób szacuje, iż na obszarze UE 30 % osób zakażonych wirusem HIV nie jest świadomych, że są nosicielami wirusa, zaś w przypadku osób zdiagnozowanych połowa znajduje się w późnym stadium choroby, w którym nie mogą już skorzystać w pełni z leczenia, co pociąga za sobą możliwe do uniknięcia ryzyko zachorowalności, umieralności i przenoszenia choroby;

G. mając na uwadze, że w przypadku chorych niezdiagnozowanych ryzyko zakażenia innych wirusem HIV jest 3,5 razy wyższe niż w przypadku osób, u których go zdiagnozowano;

H. mając na uwadze, że stosunkowo duża liczba zakażeń wirusem HIV nie została dotychczas zdiagnozowana; mając na uwadze, że wiele osób nie zna swego statusu serologicznego, o którym najprawdopodobniej dowiedzą się dopiero, gdy wystąpią u nich choroby związane z HIV/AIDS,

I. mając na uwadze, że należy także zwrócić uwagę na problem jednoczesnego zakażenia, w szczególności w połączeniu z gruźlicą, wirusowym zapaleniem wątroby typu B i C oraz powikłaniami tych chorób; mając na uwadze, że gruźlica i wirusowe zapalenie wątroby są szeroko rozpowszechnione, powodują szybsze pogarszanie się stanu osoby zakażonej i są poważną przyczyną zachorowalności i umieralności osób zakażonych wirusem HIV; mając na uwadze, że przykładowo szacuje się, iż w Europie Zachodniej 30 % osób zakażonych wirusem HIV cierpi również na wirusowe zapalenie wątroby typu C, przy czym odsetek ten jest nawet wyższy w Europie Wschodniej;

J. mając na uwadze, że Parlament Europejski w swoim oświadczeniu pisemnym z marca 2007 r. uznał skalę niewystarczającego rozpoznania wirusowego zapalenia wątroby typu C za poważny problem w sektorze zdrowia w UE, oraz odnotował, że wirusowe zapalenie wątroby typu C rozwija się szybciej u osób zakażonych wirusem HIV, podkreślając znaczenie kompleksowej i wczesnej diagnostyki;

([1]) WHO: „Nierówność płci a HIV" http://www.who.int/gender/hiv_aids/en/

K. mając na uwadze, że zakaźność HIV znacznie wzrasta w obecności innych chorób przenoszonych drogą płciową (takich jak rzeżączka, chlamydia, opryszczka i syfilis);

L. mając na uwadze, że według ostatnich badań skuteczność wczesnego leczenia pozwala zmniejszyć podatność pacjentów na zakażenie oraz przenoszenie wirusa HIV do 96 %;

M. mając na uwadze, że dostęp do usług z zakresu profilaktyki, leczenia i opieki w związku z HIV kształtuje się różnie w poszczególnych państwach członkowskich;

N. mając na uwadze, że użycie zakażonego sprzętu do wykonywania iniekcji wśród osób przyjmujących narkotyki drogą dożylną nasila szybkie rozprzestrzenianie się HIV w wielu krajach Europy Wschodniej;

O. mając na uwadze, że istnieje niezwykle pilna potrzeba transgranicznej i międzydyscyplinarnej współpracy w zwalczaniu epidemii;

P. mając na uwadze, że pełen udział społeczeństwa obywatelskiego jest kluczowy dla zapewnienia zagrożonym i zmarginalizowanym grupom społecznym dostępu do leczenia w związku z HIV i do opieki;

Q. mając na uwadze, że należy poświęcić szczególną uwagę wyzwaniom stojącym przed państwami sąsiadującymi z UE, biorąc pod uwagę, że HIV/AIDS i inne choroby przekazywane drogą płciową nie znają granic, jak podkreśliło Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób w swoim sprawozdaniu technicznym pt. „Wirusowe zapalenie wątroby typu B i C w sąsiedztwie UE: występowanie, wskaźnik obciążenia chorobami i polityka badań przesiewowych";

R. mając na uwadze, że pełna ochrona praw podstawowych osób zakażonych wirusem HIV ma zasadnicze znaczenie w każdym aspekcie przeciwdziałania HIV;

S. mając na uwadze, że wykluczenie społeczne, napiętnowanie i dyskryminacja związane z zakażeniem wirusem HIV, a także milczenie i negowanie faktu zakażenia oraz brak poszanowania podstawowych praw człowieka osób żyjących z wirusem HIV w ogóle, a w szczególności osób należących do grup najbardziej narażonych (mężczyźni utrzymujący kontakty seksualne z mężczyznami, osoby przyjmujące narkotyki drogą dożylną), są nadal powszechne i nadal szkodzą profilaktyce, opiece nad chorymi i leczeniu zakażonych wirusem HIV oraz zwiększają skutki epidemii dla poszczególnych osób, rodzin, społeczności i krajów;

T. mając na uwadze, że programy dotyczące profilaktyki, leczenia, opieki i pomocy dla zakażonych wirusem HIV zostały w nieodpowiedni sposób ukierunkowane lub udostępnione osobom niepełnosprawnym;

U. mając na uwadze pilną potrzebę przyspieszenia opracowania i wdrożenia wszechstronnego podejścia do profilaktyki połączonego ze stałym inwestowaniem w badania i rozwój nowych technik profilaktycznych;

V. mając na uwadze, że nie należy dopuścić, by kryzys gospodarczy i finansowy miał negatywny wpływ na sektor zdrowia, w tym by spowodował zmniejszenie inwestycji w dziedzinach o podstawowym znaczeniu w walce z HIV/AIDS;

W. mając na uwadze, że trudna sytuacja ekonomiczna stawia pod znakiem zapytania finansowanie programów poświęconych problemowi HIV/AIDS;

X. mając na uwadze, że najczęstszym sposobem przenoszenia wirusa HIV w UE są kontakty seksualne pomiędzy mężczyznami, a na drugim miejscu kontakty heteroseksualne, zwłaszcza wśród osób pochodzących z państw, w których epidemia HIV rozprzestrzeniła się na cały kraj;

Y. mając na uwadze, że brak równości płci jest jednym z elementów napędzających epidemię HIV, a kobiety stanowią obecnie prawie połowę nowych przypadków zakażeń w krajach sąsiadujących z UE;

Z. mając na uwadze, że młode kobiety są coraz bardziej narażone na HIV, ponieważ około 45 % przypadków wszystkich nowych zakażeń dotyczy kobiet pomiędzy 15 a 24 rokiem życia;

AA. mając na uwadze, że niezwykle ważne jest popieranie wzmocnienia oraz rozwoju polityki i programów w dziedzinie powiązań pomiędzy zdrowiem i prawami reprodukcyjnymi i seksualnymi (SRHR) a HIV, tak aby programy zapobiegania HIV/AIDS zostały włączone do programów dotyczących zdrowia i praw reprodukcyjnych i seksualnych, a zapobieganie HIV/AIDS stało się integralną częścią opieki w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego;

AB. mając na uwadze, że kobiety ze względu na ograniczony udział w strukturach decyzyjnych, brak kontroli nad zasobami finansowymi, ograniczoną mobilność i obowiązki związane z opieką nad dziećmi są bardziej narażone na napotkanie utrudnień w dostępie do profilaktyki, leczenia i usług w zakresie opieki dla zakażonych wirusem HIV;

1. wzywa Komisję i Radę do wdrożenia komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie zwalczania HIV/AIDS w Unii Europejskiej i w państwach z nią sąsiadujących w latach 2009-2013 oraz towarzyszącego mu planu działania poprzez:

— intensyfikację wdrażania strategii profilaktyki, które w sposób skuteczny skoncentrują się na regionalnych i lokalnych trendach i potrzebach epidemiologicznych, oraz działanie na rzecz zapewnienia powszechnej dostępności profilaktyki, diagnostyki, doradztwa, leczenia, opieki i wsparcia,

— wspieranie skutecznego przeciwdziałania HIV/AIDS w priorytetowych regionach, takich jak najbardziej dotknięte państwa członkowskie UE, najbardziej dotknięte kraje sąsiadujące z UE, Federacja Rosyjska i inne kraje WNP,

— opracowanie środków umożliwiających dotarcie do grup najbardziej zagrożonych i narażonych na HIV/AIDS w Europie oraz udzielanie im wsparcia;

2. przypomina, że wrogiem jest wirus HIV, a nie jego nosiciele;

3. wzywa Radę do objęcia politycznego przywództwa w zwalczaniu nadal trwającej epidemii HIV w Europie oraz do opracowania planów działań w walce z wirusem HIV dostosowanych do potrzeb każdego państwa, a także do wsparcia skutecznych działań wymierzonych w HIV w krajach sąsiadujących za pośrednictwem dialogu politycznego, budowania zdolności technicznych i pomocy na rzecz zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego;

4. nawołuje Komisję i Radę do przeznaczenia środków niezbędnych do zapewnienia równego dostępu do profilaktyki, diagnostyki, leczenia, opieki i pomocy w związku z HIV, do zajęcia się kwestią napiętnowania i innych utrudnień w odpowiednio szybkim dostępie do doradztwa, diagnostyki oraz opieki w początkowej fazie, do zwiększenia inwestycji w badania celem znalezienia skutecznej metody leczenia oraz do ulepszenia instrumentów i działań służących zapobieganiu jednoczesnemu zakażeniu innymi chorobami, takimi jak gruźlica czy wirusowe zapalenie wątroby typu B i C, między innymi, przez lepszy dostęp do badań przesiewowych oraz skutecznego leczenia;

5. wzywa państwa członkowskie do ograniczenia ryzyka jednoczesnego zakażenia poprzez poprawę diagnostyki i dostępu do leczenia wirusowego zapalenia wątroby typu C, gruźlicy i innych jednocześnie występujących zakażeń, uwzględniając przy tym konieczność zajęcia się potrzebami kobiet w zakresie leczenia i opieki w związku z HIV/AIDS, co stanowi podstawowy środek ograniczenia epidemii;

6. wzywa Komisję i Radę do propagowania diagnozowania i opieki na wczesnym etapie przez wdrażanie opartej potwierdzonych danych diagnostyki i powiązanych strategii leczenia;

7. wzywa państwa członkowskie do propagowania i wspierania stałych inwestycji w badania nad nowymi technikami profilaktycznymi zapewnianymi i zarządzanymi przez kobiety, w tym w badania nad środkami bakteriobójczymi;

8. wzywa Komisję i Radę do zadbania o zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego i badaczy akademickich na wszystkich etapach wdrażania komunikatu w sprawie reakcji UE na problem HIV/AIDS i związanego z nim planu działania;

9. jeszcze raz zaznacza, że wszystkie osoby żyjące z HIV/AIDS powinny móc korzystać z najlepszych dostępnych standardów opieki i leczenia, bez względu na pochodzenie, narodowość, przekonania, wiek, płeć, orientację seksualną i wyznanie lub jakikolwiek inny status, przy jednoczesnym poszanowaniu zasady prywatności i poufności;

10. wzywa Komisję do opracowania wspólnego działania i strategii UE mających na celu propagowanie pełnego poszanowania praw człowieka i opartych na tych prawach strategii podejmujących kwestie HIV/AIDS, w tym kampanii informacyjnych przeciw napiętnowaniu i dyskryminacji osób żyjących z HIV/AIDS;

11. nawołuje państwa członkowskie do podjęcia wszelkich niezbędnych działań w celu zaprzestania wszelkiej dyskryminacji osób żyjących z HIV/AIDS, do propagowania i ochrony wszystkich praw człowieka i podstawowych swobód, w szczególności w odniesieniu do wszystkich osób narażonych na HIV i zakażonych wirusem, oraz do zmiany przepisów i strategii politycznych, które w negatywny sposób wpływają na realizację skutecznych programów dotyczących HIV, jak również do zapewnienia zaangażowania i reprezentacji osób żyjących z HIV/AIDS przy formułowaniu polityki w zakresie walki z dyskryminacją; podkreśla znaczenie uwzględnienia perspektywy płci w walce z dyskryminacją, tak aby opracować wszechstronne podejście do HIV/AIDS;

12. uważa, że we współpracy z administracją publiczną organizacje pracodawców i pracowników mogą wnieść ogromny wkład w walkę z rozprzestrzenianiem się HIV/AIDS i we wspieranie pracowników żyjących z HIV/AIDS;

13. nawołuje państwa członkowskie do podjęcia wszelkich niezbędnych działań w celu zaprzestania wszelkiej dyskryminacji osób żyjących z HIV/AIDS pod względem dostępu do ubezpieczeń, jak również ich warunków i kosztów;

14. wzywa państwa członkowskie do dopilnowania, aby wszystkie krajowe programy i strategie dotyczące AIDS uwzględniały silne powiązania pomiędzy zdrowiem seksualnym i reprodukcyjnym a opieką nad nosicielami HIV, jak dowodzi przegląd Cochrane Library [1] i jak potwierdzono na 42. sesji Komisji ONZ ds. Ludności i Rozwoju, która monitoruje wdrażanie programu działań Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju;

15. odnotowuje, że środki profilaktyczne powinny wyraźnie obejmować odpowiednie kampanie informacyjne oraz edukację seksualną, dostęp do środków zabezpieczających, takich jak męskie i kobiece prezerwatywy, a także propagowanie praw i niezależności kobiet w związkach natury seksualnej;

16. zwraca uwagę, że napiętnowanie i dyskryminacja czyni walkę z rozprzestrzenianiem się HIV/AIDS znacznie trudniejszą;

17. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązania podjęte podczas posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego ONZ na wysokim szczeblu z 2011 r. poświęconego problematyce HIV/AIDS, mające w szczególności na celu zapewnienie leczenia 15 milionom nosicieli wirusa HIV na świecie oraz zmniejszenie poziomu zakażenia HIV o 50 % do roku 2015;

[1] http://www.unfpa.org/webday/site/global/shared/documents/publications/2008/linkages_evidence.PDF

18. przyjmuje z zadowoleniem apel ONZ o stały udział w finansowaniu programów zwalczania HIV;

19. z zadowoleniem przyjmuje apel ONZ skierowany do firm farmaceutycznych o dostarczanie na czas i po przystępnej cenie skutecznych kuracji antyretrowirusowych wysokiej jakości, ze szczególnym uwzględnieniem racjonalnych pod względem kosztów strategii, a zwłaszcza wykorzystania leków generycznych;

20. wzywa Komisję i Radę do wprowadzenia dostosowań niezbędnych do wypełnienia zobowiązań zawartych w politycznej deklaracji przyjętej na specjalnej sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ (UNGASS) poświęconej HIV/AIDS;

21. wzywa Komisję, Radę i państwa członkowskie do uhonorowania swoich zobowiązań wobec Światowego Funduszu Walki z AIDS, Gruźlicą i Malarią, a także do niezmiennego wspierania działań tego funduszu w krajach rozwijających się;

22. wzywa Komisję i Radę do zagwarantowania dostępu do wyczerpujących informacji, kompleksowych usług i produktów wysokiej jakości w dziedzinie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego; uważa, że powinny one obejmować między innymi poufne i dobrowolne doradztwo, diagnostykę i leczenie HIV oraz wszystkich chorób przenoszonych drogą płciową, zapobieganie niechcianym ciążom, równy i przystępny cenowo dostęp do środków antykoncepcyjnych, w tym do antykoncepcji postkoitalnej, bezpieczną i legalną aborcję, a także opiekę poaborcyjną, opiekę i leczenie celem zapobiegnięcia zakażeniu wertykalnemu HIV, w tym partnerów i dzieci;

23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, państwom członkowskim, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, UNAIDS, Światowej Organizacji Zdrowia oraz rządom państw członkowskich.

Negocjacje układu o stowarzyszeniu UE-Ukraina

P7_TA(2011)0545

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. zawierające zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji oraz Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji dotyczących układu o stowarzyszeniu między UE a Ukrainą (2011/2132(INI))

(2013/C 165 E/07)

Parlament Europejski,

— uwzględniając Umowę o partnerstwie i współpracy (UPiW) między Unią Europejską (UE) a Ukrainą, która weszła w życie z dniem 1 marca 1998 r. i ma zostać zastąpiona układem o stowarzyszeniu [1],

— uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (ENPI) [2], a także krajowy program orientacyjny dla Ukrainy na lata 2011-2013,

— uwzględniając prowadzone obecnie przez UE i Ukrainę negocjacje w sprawie układu o stowarzyszeniu, w tym negocjacje dotyczące pogłębionej i kompleksowej strefy wolnego handlu (DCFTA),

— uwzględniając konkluzje Rady z dnia 22 stycznia 2007 r. w sprawie Ukrainy, w których Rada przyjęła wytyczne negocjacyjne,

— uwzględniając członkostwo Ukrainy w Światowej Organizacji Handlu począwszy od marca 2008 r.,

[1] Dz.U. L 49 z 19.2.1998, s. 3.
[2] Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 1.

— uwzględniając oświadczenie przewodniczącego PE na temat skazania byłej premier Ukrainy Julii Tymoszenko w dniu 11 października 2011 r.,

— uwzględniając wspólną deklarację przyjętą podczas szczytu Partnerstwa Wschodniego w Pradze w dniu 7 maja 2009 r.,

— uwzględniając rezultaty ostatnich szczytów UE-Ukraina, w tym uznanie – podczas szczytu UE-Ukraina w Paryżu w 2008 r. – Ukrainy za kraj europejski, który dzieli wspólną historię i wspólne wartości z krajami UE, a także wnioski ze szczytu UE-Ukraina, który odbył się w dniu 4 grudnia 2009 r. w Kijowie,

— uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Ukrainy, w szczególności rezolucje z dni 25 lutego 2010 r. ([1]), 25 listopada 2010 r. ([2]), 9 czerwca 2011 r. ([3]) oraz 27 października 2011 r. ([4]),

— uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie Partnerstwa Wschodniego przyjęte w dniu 25 października 2010 r.,

— uwzględniając plan działania UE-Ukraina na rzecz liberalizacji reżimu wizowego przyjęty dnia 22 listopada 2010 r.,

— uwzględniając przystąpienie Ukrainy do Traktatu o Wspólnocie Energetycznej w dniu 1 lutego 2011 r.,

— uwzględniając program stowarzyszeniowy UE-Ukraina, który zastąpił plan działania i który został zatwierdzony przez Radę Współpracy UE-Ukraina w czerwcu 2009 r., oraz listę priorytetów programu stowarzyszeniowego UE–Ukraina na lata 2011-2012,

— uwzględniając wspólny komunikat z dnia 25 maja 2011 r. zatytułowany „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie" (COM(2011)0303) oraz konkluzje Rady w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 20 czerwca 2011 r.,

— uwzględniając sprawozdanie okresowe Komisji dotyczące Ukrainy przyjęte dnia 25 maja 2011 r. (SEC(2011)0646),

— uwzględniając strategię UE na rzecz regionu Dunaju,

— uwzględniając art. 90 ust. 5 i art. 48 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0387/2011),

A. mając na uwadze, że przyszły układ o stowarzyszeniu z Ukrainą zwiastuje nową generację układów stowarzyszeniowych w rozumieniu art. 217 TFUE i pociąga za sobą niespotykany dotychczas stopień integracji między UE a krajem trzecim; mając na uwadze, że przystępując do tego układu, Ukraina zobowiązuje się do wdrożenia dużej części wspólnotowego dorobku prawnego; mając na uwadze, że negocjacje z Ukrainą to jedne z najbardziej zaawansowanych negocjacji prowadzonych ze wschodnimi sąsiadami i w związku z tym służą one za przykład dla całej europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS);

B. mając na uwadze, że Ukraina jest dla UE krajem o strategicznym znaczeniu; mając na uwadze, że w związku ze swoją wielkością, zasobami, ludnością i położeniem geograficznym Ukraina zajmuje wyjątkową pozycję w Europie, dzięki czemu jest kluczowym regionalnym podmiotem, który wywiera znaczny wpływ na bezpieczeństwo, stabilność i dobrobyt całego kontynentu, a zatem powinna ponosić stosowną odpowiedzialność polityczną;

([1]) Dz.U. C 348 E z 21.12.2010, s. 1
([2]) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0444.
([3]) Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0272.
([4]) Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0472.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

C. mając na uwadze, że Ukraina jest państwem europejskim i na mocy art. 49 Traktatu UE może ubiegać się o członkostwo w UE, podobnie jak wszystkie państwa europejskie kierujące się zasadami demokracji, poszanowania praw człowieka, podstawowych wolności i praw mniejszości, a także zasadami państwa prawa; mając na uwadze, że zawarcie układu o stowarzyszeniu UE-Ukraina, w tym DCFTA, będzie ważne dla europejskiej perspektywy Ukrainy;

D. mając na uwadze, że UE zdecydowanie opowiada się za stabilną i demokratyczną Ukrainą, która przestrzega zasad społecznej i sprzyjającej integracji gospodarki rynkowej, praworządności (w tym niezawisłego sądownictwa,), praw człowieka i ochrony mniejszości, a także gwarantuje prawa podstawowe, mając na uwadze, że starania Ukrainy na rzecz zapewnienia wewnętrznej stabilności politycznej, stworzenia środowiska charakteryzującego się silnym pluralizmem politycznym, wolnościami demokratycznymi i poszanowaniem zasad państwa prawnego oraz na rzecz zintensyfikowania reform wewnętrznych przyspieszają i ułatwiają dalszy rozwój europejskiej perspektywy Ukrainy;

E. mając na uwadze, że skazanie w dniu 11 października 2011 r. byłej premier Ukrainy Julii Tymoszenko na siedem lat pozbawienia wolności oraz procesy innych ministrów wywołały w UE poważne zaniepokojenie i są powszechnie postrzegane jako akty odwetu albo próba skazania i uwięzienia członków opozycji, tak aby powstrzymać ich od kandydowania i prowadzenia kampanii w wyborach parlamentarnych w przyszłym roku oraz w wyborach prezydenckich w 2015 r.; mając na uwadze, że przepis prawa zastosowany wybiórczo przeciwko J. Tymoszenko sięga czasów Związku Radzieckiego i przewiduje odpowiedzialność karną za decyzje polityczne; mając na uwadze, że art. 364 i 365 tego prawa, które są obecnie poddawane przeglądowi przez Werchowną Radę, nie są zgodne ze standardami unijnymi ani standardami Narodów Zjednoczonych;

F. mając na uwadze, że wolność mediów, wolność społeczeństwa obywatelskiego, przebieg wyborów i rządy prawa na Ukrainie wzbudziły ostatnio zaniepokojenie;

G. mając na uwadze, że przywódcy polityczni i władze Ukrainy wielokrotnie potwierdzali swoje zaangażowanie na rzecz integracji europejskiej i swoje długofalowe dążenia do umożliwienia Ukrainie przystąpienia do UE oraz uważają, że układ o stowarzyszeniu jest kluczowym instrumentem sprzyjającym osiągnięciu tego celu; mając na uwadze, że cel ten cieszy się stałym poparciem wszystkich podmiotów ukraińskiej sceny politycznej, ukraińskiego społeczeństwa obywatelskiego i ukraińskiej opinii publicznej; mając na uwadze, że zacieśnienie współpracy między Ukrainą a posłami do Parlamentu Europejskiego oraz między Ukrainą a parlamentami państw członkowskich UE jest godnym pochwały przykładem współpracy różnych sił politycznych na rzecz europejskiej perspektywy Ukrainy oraz że powinno być ono kontynuowane;

H. mając na uwadze, że UE uczyniła prawa człowieka i demokrację głównymi aspektami europejskiej polityki sąsiedztwa;

I. mając na uwadze, że Ukraina aktywnie uczestniczyła w tworzeniu i aktywnie uczestniczy w działalności Zgromadzenia Parlamentarnego Euronest, które jest parlamentarnym wymiarem Partnerstwa Wschodniego i platformą na rzecz współpracy pomiędzy Parlamentem Europejskim i parlamentami krajowymi wschodnich sąsiadów UE;

J. mając na uwadze, że europejska perspektywa dla Ukrainy musi się opierać na polityce systematycznych i nieodwracalnych reform w wielu ważnych dziedzinach instytucjonalnych, politycznych, gospodarczych i społecznych; mając na uwadze, że ważne reformy już zostały przeprowadzone lub są właśnie wdrażane, podczas gdy inne wciąż czekają na realizację; mając na uwadze, że ramy oferowane przez układ o stowarzyszeniu będą stanowić dla Ukrainy podstawowe narzędzie modernizacji oraz harmonogram reform wewnętrznych, a także narzędzie pojednania narodowego, co umożliwi Ukrainie przezwyciężenie najnowszych negatywnych trendów, wyeliminowanie istniejących podziałów społecznych oraz zjednoczenie kraju wokół celu, jaki stanowi perspektywa europejska, w oparciu o wartości demokratyczne, rządy prawa, poszanowanie praw człowieka oraz dobre sprawowanie rządów;

K. mając na uwadze, że Ukrainę powinno się pochwalić za dobre wyniki gospodarcze, w tym za zmniejszenie deficytu budżetowego, ograniczenie wydatków i reformę emerytalną, co przyczyniło się do poprawy ratingu kredytowego Ukrainy i zwiększenia bezpośrednich inwestycji zagranicznych;

L. mając na uwadze, że układ o stowarzyszeniu będzie miał pozytywny wpływ na otoczenie biznesowe na Ukrainie, ponieważ zapewnia on unijnym i ukraińskim przedsiębiorstwom wspólne zasady i normy, a co za tym idzie zwiększa on przewidywalność oraz bezpieczeństwo finansowe inwestycji na Ukrainie; mając na uwadze, że podstawą układu o stowarzyszeniu będzie zgodność z międzynarodowymi standardami w zakresie opodatkowania; mając na uwadze, że ten pozytywny wpływ zwiększyłby się jeszcze dzięki pełnemu i skutecznemu wdrożeniu prawa antykorupcyjnego;

M. mając na uwadze, że Federacja Rosyjska wywiera zbyt dużą presję na Ukrainę, chcąc, aby Ukraina – zamiast ustanawiać DCFTA z UE – przystąpiła do unii celnej z Rosją, Białorusią i Kazachstanem; mając na uwadze, że jest bezprecedensowy przypadek w historii stosunków UE z partnerami zewnętrznymi oraz mając na uwadze, że są to kraje niebędące członkami WTO i pozostające wciąż głównym rynkiem eksportowym dla produktów ukraińskich; mając na uwadze, że DCFTA jest narzędziem modernizacji oraz że jej ustanowienie zapewnia Ukrainie korzyści finansowe, które z czasem będą coraz bardziej wymierne;

N. mając na uwadze, że Ukraina obchodziła niedawno 20. rocznicę uzyskania niepodległości; mając na uwadze nowe pokolenie wykształconych Ukraińców, którzy nie doświadczyli epoki radzieckiej, mają wyraźnie proeuropejskie ambicje i zapewnią modernizację kraju;

O. mając na uwadze, że obecna sytuacja polityczna na Ukrainie, zwłaszcza w odniesieniu do wolności obywatelskich i praworządności, jest sprzeczna z duchem negocjowanego układu o stowarzyszeniu pomiędzy UE i Ukrainą;

1. w kontekście trwających negocjacji w sprawie zawarcia układu o stowarzyszeniu kieruje do Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych następujące zalecenia:

a) należy przyjąć stanowisko, że pogłębienie stosunków między UE i Ukrainą oraz zaoferowanie Ukrainie europejskiej perspektywy mają ogromne znaczenie i leżą w interesie obu stron; należy uznać aspiracje Ukrainy zgodnie z art. 49 Traktatu o Unii Europejskiej, pod warunkiem że spełnione zostaną wszystkie kryteria, w tym poszanowanie zasad demokracji, praw człowieka, podstawowych wolności oraz zasady praworządności;

b) należy dołożyć wszelkich starań celem szybkiego parafowania układu o stowarzyszeniu UE-Ukraina, najlepiej, jeśli jest to możliwe, do końca 2011 r.; jednocześnie należy zadbać o to, aby zgodnie z wymaganiami przedstawionymi w rezolucji Parlamentu z dnia 27 października 2011 r., tej istotnej inicjatywie w ramach Partnerstwa Wschodniego towarzyszyło zobowiązanie się za strony Ukrainy do przeprowadzenia niezbędnych reform oraz wzmocnienia wartości demokratycznych, praw człowieka oraz praworządności;

c) należy ustalić ponowny termin odroczonego ostatnio spotkania z prezydentem Wiktorem Janukowyczem, które powinno odbyć się przed zaplanowanym na grudzień 2011 r. szczytem UE-Ukraina, ponieważ jest ono uważane za dobrą okazję do poruszenia problematycznych kwestii z ukraińskim rządem oraz do przywrócenia konstruktywnego dialogu, który mógłby doprowadzić do parafowania układu o stowarzyszeniu pod warunkiem, że dojdzie do znaczących postępów w zakresie wciąż istniejących poważnych przeszkód natury zarówno technicznej, jak i politycznej;

d) należy dążyć do podpisania układu przez Radę w pierwszej połowie 2012 r. oraz udostępnić Parlamentowi Europejskiemu i parlamentom narodowym wszystkie dokumenty związane z procesem ratyfikacyjnym najpóźniej do końca 2012 r., jeśli spełnione zostanie wezwanie do poszanowania zasady praworządności oraz inne wymogi zawarte w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2011 r.;

e) należy zapewnić Ukrainie wystarczające wsparcie finansowe, techniczne i prawne zarówno podczas okresu przygotowawczego, jak i procesu wdrażania układu oraz wzmocnić jej zdolność administracyjną poprzez zapewnienie wszelkich dostępnych w tej dziedzinie form pomocy; w tym celu należy lepiej wykorzystać kompleksowy program rozwoju instytucjonalnego (CIB) oraz rozważyć utworzenie unijnej grupy doradczej wysokiego szczebla, aby wesprzeć wysiłki Ukrainy na rzecz dostosowania się do prawodawstwa UE; mając na uwadze, że warunkiem udzielenia pomocy powinna być ocena reform mających na celu zwiększenie zdolności administracyjnej Ukrainy, o czym informować będą roczne sprawozdania przygotowywane przez niezależnych ekspertów z UE i Ukrainy;

f) należy utworzyć program wymiany dla urzędników państwowych, w tym pracowników sądownictwa, w celu ułatwienia wdrażania układu o stowarzyszeniu, a szczególności DCFTA;

g) należy wspierać władze ukraińskie w informowaniu obywateli Ukrainy o korzyściach wynikających z układu o stowarzyszeniu w celu zapewnienia wsparcia dla programu reform; należy jak najszybciej upublicznić treść układu;

h) należy jak najszybciej otworzyć na Ukrainie biuro informacyjne UE, które będzie miało na celu podnoszenie świadomości społeczeństwa Ukrainy na temat funkcjonowania UE, jej polityki oraz wartości a także promowanie szerszego udziału w programach unijnych;

Aspekty instytucjonalne / dialog polityczny

i) należy opracować jasne środki ochronne i ewentualny mechanizm tymczasowego zawieszenia całego układu o stowarzyszeniu na wypadek, gdyby zawarte w nim istotne i podstawowe zasady były ignorowane lub celowo naruszane;

j) należy wezwać prezydenta i rząd Ukrainy do dostosowania sytuacji politycznej, prawnej i administracyjnej panującej na Ukrainie do tego, co zostało uzgodnione w układzie o stowarzyszeniu, oraz należy propagować dobre sprawowanie rządów i poszanowanie zasady państwa prawa jako podstawowe zasady w stosunkach pomiędzy UE i Ukrainą; należy zapewnić Julii Tymoszenko i innym przywódcom opozycji możliwość skorzystania z prawa do pełnego uczestnictwa w procesie politycznym zarówno obecnie, jak i podczas najbliższych wyborów na Ukrainie;

k) należy umocnić istniejące ramy współpracy między UE a Ukrainą w odniesieniu do ochrony praw człowieka i podstawowych wolności;

l) należy wesprzeć Ukrainę w przeprowadzeniu kompleksowej reformy sądownictwa zgodnie ze standardami UE, tak aby zapobiegać wybiórczemu działaniu wymiaru sprawiedliwości i zagwarantować niezawisłą, sprawiedliwą, bezstronną i przejrzystą procedurę prawną, w ramach której postępowania sądowe nie mogą być wykorzystywane do celów politycznych i są prowadzone w ścisłej zgodności z zasadą praworządności; w tym celu należy ustanowić mechanizm współpracy pomiędzy ekspertami ukraińskim i unijnymi, przy jednoczesnym udziale przedstawicieli Komisji Weneckiej; należy opracować dalsze programy szkoleniowe i programy wymiany w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych oraz w sektorze bezpieczeństwa w kontekście wdrożenia europejskich sprawdzonych rozwiązań w zakresie praworządności;

m) należy wspierać władze ukraińskie w procesie reformowania konstytucji i prawa wyborczego zgodnie z zasadami zaproponowanymi przez Komisję Wenecką i OBWE/ODIHR; należy zapewnić korzystne, niedyskryminacyjne i kompleksowe wdrożenie tych zaleceń, przy zaangażowaniu zarówno partii opozycji, jak i społeczeństwa obywatelskiego, aby zapobiec niedociągnięciom, jakie odnotowano w poprzednich kampaniach wyborczych; w tym względzie należy podkreślić znaczenie wolności mediów i wolności społeczeństwa obywatelskiego oraz zadbać o to, by władze Ukrainy powstrzymywały się od wszelkich prób bezpośredniej lub pośredniej kontroli treści nadawanych przez krajowe media;

n) należy uwzględnić w układzie o stowarzyszeniu kompleksowy mechanizm regularnej wymiany szczegółowych informacji pomiędzy Parlamentem i ESDZ na temat postępów w realizacji układu, a w szczególności w osiąganiu jego celów; mechanizm ten powinien zawierać następujące elementy:

— informacje na temat działań i stanowisk UE w odniesieniu do realizacji układu o stowarzyszeniu;

— składane przez ESDZ sprawozdania z postępów, przedstawiające wyniki działań podejmowanych przez UE i Ukrainę, a także podkreślenie sytuacji związanej z prawami człowieka, demokracją i praworządnością na Ukrainie;

o) należy podkreślić znaczenie wykonania wszystkich orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i zwrócić uwagę władz ukraińskich na dużą liczbę spraw toczących się w Trybunale przeciwko Ukrainie;

p) należy wspierać niezbędne reformy i dopilnować, aby władze ukraińskie nadały najwyższą wagę opracowywaniu polityki antykorupcyjnej, w tym odpowiednich przepisów dotyczących konfliktu interesów;

q) należy dopilnować, aby władze ukraińskie upubliczniły archiwa byłych komunistycznych służb specjalnych, ponieważ jest to niezbędne dla powodzenia pojednania narodowego, w szczególności w odniesieniu do strasznych wydarzeń, które miały miejsce w XX wieku;

r) należy podkreślić znaczenie ratyfikacji przez Ukrainę Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego, jako części procesu reform konstytucyjnych;

s) należy podjąć działania niezbędne do pogłębienia dialogu między UE a różnymi ukraińskimi partiami politycznymi oraz promowania na Ukrainie dialogu między partiami, a także dialogu z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego, partnerami społecznymi i mniejszościami narodowymi;

t) należy dopilnować, aby układ przejściowy zawierał przepisy dotyczące współpracy pomiędzy społeczeństwami obywatelskimi stron układu, tak aby umożliwić im korzystanie z przysługujących im praw oraz aby na mocy układu o stowarzyszeniu stały się one wpływowe;

u) należy włączyć standardowe klauzule warunkowe dotyczące ochrony i promowania praw człowieka, odzwierciedlające najwyższe normy międzynarodowe i unijne, uwzględniając w pełni ramy OBWE; należy ponadto zachęcić władze ukraińskie do promowania praw osób należących do mniejszości narodowych zgodnie z Konwencją ramową Rady Europy o ochronie mniejszości narodowych oraz Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej;

Współpraca gospodarcza i sektorowa

v) należy zacieśnić – w ramach układu – współpracę między Ukrainą a UE w dziedzinie energii; należy dążyć do zawarcia dalszych porozumień między UE a Ukrainą, mając na celu zabezpieczenie dostaw energii dla obu stron, w tym utworzenie pewnego i zróżnicowanego systemu tranzytowego dla ropy i gazu oraz wspólnego mechanizmu reagowania w przypadku zakłóceń lub przerw w dostawach ropy i gazu z Rosji;

w) należy zapewnić konieczne wsparcie techniczne w sektorze energii, tak aby pomóc Ukrainie w istotnym ulepszeniu i modernizacji jej sieci energetycznej i efektywności energetycznej, a także należy dopilnować, aby władze ukraińskie wykazały pełne poszanowanie celów określonych w programie efektywności energetycznej na lata 2010–2015 i kontynuowały wdrażanie innowacyjnych i świadomych pod względem ekologicznym rozwiązań w celu stawienia czoła wymaganiom energetycznym; jednocześnie należy wspierać władze Ukrainy w negocjowaniu warunków dotyczących dostaw gazu z Rosji w celu dopilnowania, by handel gazem między Ukrainą a Rosją był spójny z europejskimi normami handlowymi i cenami;

x) należy zwrócić uwagę na fakt, że choć liberalizacja usług i inwestycji w sektorze energetycznym byłaby dla UE korzystna, istnieje również pewne ryzyko w podejmowaniu zobowiązań w odniesieniu do konkretnych usług energetycznych, ponieważ silni gracze na tym polu kontrolujący ukraińskie firmy mogliby wykorzystać umowę o wolnym handlu do uzyskania przewagi w zakresie sieci przesyłowych w UE;

y) należy wezwać do działań na rzecz poprawy bezpieczeństwa energetycznego UE oraz Ukrainy poprzez wprowadzenie dwustronnych mechanizmów wczesnego ostrzegania i zapobiegania przerwom w dostawie energii i powiązanych surowców;

z) należy zapewnić zatwierdzenie wskaźników geograficznych i europejskich patentów;

aa) należy podkreślić znaczenie, jakie ma dla Unii zagwarantowanie przez Ukrainę prawidłowego usuwania odpadów toksycznych i odpadów radioaktywnych na własnym terytorium, zapewniając tym samym bezpieczeństwo żywności;

ab) należy zacieśnić współpracę w zakresie wymiany młodzieży i studentów oraz rozwoju programów stypendialnych, które umożliwią Ukraińcom poznanie UE i jej państw członkowskich, i vice versa;

ac) należy zapewnić odzwierciedlenie w układzie o stowarzyszeniu najwyższych norm środowiskowych, uwzględniając między innymi strategię na rzecz regionu Dunaju; ponadto należy wziąć pod uwagę znaczenie współpracy regionalnej w regionie Morza Czarnego oraz aktywnego udziału Ukrainy w strategiach politycznych UE w tym regionie, w tym w przyszłej strategii UE na rzecz Morza Czarnego;

ad) należy opracować specjalne instrumenty (jak platforma społeczeństwa obywatelskiego), aby wspierać ukraińskie społeczeństwo obywatelskie, zważywszy na jego istotną rolę w procesie demokratyzacji, na przykład w podnoszeniu świadomości i zwiększaniu udziału w życiu społecznym i politycznym;

ae) należy zadbać o to, by współpraca w zakresie wdrażania reformy zdrowia uwzględniła potrzeby zdrowotne pacjentów nieuleczalnie chorych, w tym poprzez dostarczenie pomocy technicznej w ramach reformy istotnych strategii w dziedzinie zdrowia i leków zgodnej z międzynarodowymi standardami i sprawdzonymi rozwiązaniami;

Kwestie dotyczące handlu

af) należy uznać znaczące wysiłki rządu ukraińskiego na rzecz zmniejszenia ograniczeń we wszystkich dziedzinach i dostosowania oznaczeń geograficznych oraz w zakresie środków sanitarnych i fitosanitarnych, konkurencji i barier technicznych w handlu, a ponadto odnotować bardzo ograniczone osiągnięcia w negocjacjach dotyczących DCFTA w takich dziedzinach, jak inwestycje, usługi, rolnictwo, energia i przeszkody eksportowe;

ag) należy wezwać Ukrainę do powstrzymania się od stosowania ceł eksportowych lub wszelkich innych ograniczeń wywozowych, co doprowadziłoby do większej zmienności cen na rynkach unijnych;

ah) należy dopilnować, by otwarty w sektorze cukru kontyngent taryfowy nie doprowadził do niezamierzonego handlu trójstronnego i oszustw;

ai) należy podkreślić, że umowa musi zawierać rozdział dotyczący dobrostanu zwierząt zapewniający rolnikom z Ukrainy i reszty Europy równe warunki konkurencji;

aj) należy zwrócić uwagę, że trwały rozwój jest jednym z priorytetowych obszarów określonych w krajowym programie orientacyjnym na lata 2011-2013; zaleca zatem włączenie do tematyki strefy wolnego handlu rozdziału dotyczącego trwałego rozwoju;

ak) należy podkreślić, że rozdział dotyczący trwałego rozwoju powinien zawierać zapis dotyczący zobowiązania Ukrainy do przestrzegania wytycznych Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w sprawie przedsiębiorstw wielonarodowych oraz trójstronnej deklaracji MOP w sprawie zasad dotyczących przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej;

al) należy przygotować wdrożenia układu wspólnie z Ukrainą, tak by zobowiązania, które nie były obwarowane warunkami wstępnymi i które nie przyniosą natychmiastowych korzyści, szczególnie w zakresie dobrostanu zwierząt, zostały zrealizowane i wywarły znaczący wpływ w perspektywie długoterminowej; należy wezwać do tego, by umowa o wolnym handlu doprowadziła w końcu do pełnego zniesienia ceł we wszystkich sektorach przemysłu, bez wykazów negatywnych i kwot importowych, i związku z tym do skutecznego wyeliminowania ceł eksportowych, a także ograniczeń dotyczących zarówno wywozu, jak i przywozu; należy zapewnić Ukrainie środki umożliwiające dostosowanie w okresie po liberalizacji, jak przewidziano w krajowym programie orientacyjnym na lata 2011–2013, oraz pomoc techniczną w kwestiach celnych i przy dostosowywaniu oznaczeń geograficznych;

am) należy kontynuować na Ukrainie reformy polityczne i gospodarcze, które skutkowałyby modernizacją infrastruktury, szczególnie w sektorze energii i transportu; należy wspierać przedsiębiorców, szczególnie przez ułatwienie dostępu do kredytów i gruntów oraz przez uproszczenie i przyspieszenie procedur poboru podatków i procedur celnych, w szczególności poprzez odczuwalne ulepszenia związane ze zwracaniem podatku VAT eksporterom, z odprawą celną, a także z procedurami dotyczącymi zezwoleń przywozowych (w szczególności pod względem opodatkowania, obowiązków dokumentacyjnych, badania produktów do certyfikacji); należy ograniczyć biurokrację i usunąć korupcję; należy utrwalić zasady państwa prawa i demokracji; należy rozważyć obniżone koszty transakcji i przejrzyste procedury, w szczególności w odniesieniu do MŚP, biorąc pod uwagę, że jest to podstawowy warunek rozwoju stosunków handlowych; należy również udoskonalić prawo w zakresie ochrony majątku materialnego oraz IP oraz usprawnić mechanizmy dochodzenia praw i roszczeń przez przedsiębiorców na drodze sądowej;

an) należy wezwać do zasadniczej poprawy klimatu inwestycyjnego na Ukrainie dla inwestorów zagranicznych, a w szczególności do szybkiego uregulowania zadłużenia budżetu państwa wobec podmiotów powstałego z tytułu nieterminowego zwrotu nadpłaconego podatku VAT oraz do podjęcia kroków na rzecz zapobiegania postawaniu tego typu sytuacji w przyszłości; należy usprawnić procedury celne (w szczególności ukrócić częstą praktykę nieuzasadnionego zawyżania wartości celnej wwożonego na Ukrainę towaru);

ao) należy wspierać przedsiębiorczość i rozwój MŚP poprzez współpracę makroekonomiczną;

ap) należy podkreślić, że Ukraina nie powinna złagodzić swoich standardów pracy w celu przyciągania zagranicznych inwestycji;

aq) należy wezwać - zgodnie z zapisami art. 218 ust. 5 TFUE - do podjęcia decyzji upoważniającej do tymczasowego stosowania postanowień umowy o wolnym handlu, która stanowi zasadniczą część układu o stowarzyszeniu, przed jej wejściem w życie;

Sprawiedliwość, wolność i bezpieczeństwo

ar) należy podjąć aktywne działania celem ustanowienia systemu bezwizowego między Ukrainą a Unią Europejską zamiast utrzymywać dalekosiężną pespektywę, pod warunkiem że Ukraina spełni niezbędne kryteria techniczne określone w planie działania na rzecz liberalizacji wizowej; należy ustalić pośredni cel zniesienia istniejących opłat wizowych należy wprowadzić odpowiednie środki podczas mistrzostw Europy w piłce nożnej, tak aby wykorzystać tę wyjątkową okazję jako okres testowy dla reżimu bezwizowego;

as) należy zachęcać Ukrainę do odgrywania konstruktywnej roli w rozmowach 5 + 2, co pomoże znaleźć zrównoważone rozwiązanie konfliktu w Transnistrii;

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

at) należy wzmocnić potencjał Ukrainy jako głównego partnera w zarządzaniu przepływem migracyjnym i granicami, a także należy przewidzieć dalsze wspólne działania w walce z przestępczością zorganizowaną;

au) należy w trybie pilnym zwrócić się o uwzględnienie w układzie o stowarzyszeniu przepisów dotyczących przeciwdziałania oszustwom i przemytowi produktów podlegających opłacie akcyzowej zgodnie ze strategią bezpieczeństwa wewnętrznego UE oraz z uwzględnieniem protokołu w sprawie zwalczania nielegalnego handlu Ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu;

av) należy zacieśnić współpracę w obszarze zintegrowanego zarządzania granicami poprzez zastosowanie najwyższych norm unijnych i stworzenie możliwości z myślą o skuteczniejszym zwalczaniu przestępczości transgranicznej, nielegalnej migracji, handlu ludźmi i nielegalnego handlu;

aw) należy wesprzeć zbieżność w kwestiach regionalnych i międzynarodowych, a także związanych z zapobieganiem konfliktom i zarządzaniem w sytuacjach kryzysowych oraz należy wzmocnić koordynację w zakresie zwalczania zagrożeń bezpieczeństwa;

*

* *

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, zawierającej zalecenia Parlamentu Europejskiego, Radzie, Komisji, ESDZ, jak również władzom Ukrainy w celach informacyjnych.

Modernizacja służby celnej

P7_TA(2011)0546

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie modernizacji służby celnej (2011/2083(INI))

(2013/C 165 E/08)

Parlament Europejski,

— uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 450/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) ([1]),

— uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny ([2]),

— uwzględniając rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ([3]),

— uwzględniając decyzję nr 70/2008/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie eliminowania papierowej formy dokumentów w sektorach ceł i handlu ([4]),

— uwzględniając decyzję nr 624/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. ustanawiającą program działań dla ceł we Wspólnocie (Cła 2013) ([5]),

([1]) Dz.U. L 145 z 4.6.2008, s. 1.
([2]) Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.
([3]) Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.
([4]) Dz.U. L 23 z 26.1.2008, s. 21.
([5]) Dz.U. L 154 z 14.6.2007, s. 25.

— uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny ([1]) (poprawka dotycząca bezpieczeństwa),

— uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 765/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiające wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 339/93 ([2]),

— uwzględniając decyzję Rady 2007/668/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie tymczasowego wykonywania przez Wspólnotę Europejską praw i obowiązków identycznych z prawami i obowiązkami członka Światowej Organizacji Celnej ([3]),

— uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie powierzenia Urzędowi Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) niektórych zadań związanych z ochroną praw własności intelektualnej, w tym zwoływania posiedzeń przedstawicieli sektora publicznego i prywatnego w charakterze europejskiego obserwatorium zajmującego się zjawiskiem podrabiania i piractwa (COM(2011)0288),

— uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie egzekwowania przepisów celnych w zakresie praw własności intelektualnej (COM(2011)0285),

— uwzględniając porozumienie ramowe w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską ([4]),

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego w kontekście absolutorium dla Komisji za rok 2009 ([5]),

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 marca 2011 r. w sprawie przeglądu dyrektywy w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów i nadzoru rynku ([6]),

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie czterdziestej rocznicy ustanowienia Unii Celnej ([7]),

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie skutecznych przepisów i procedur przywozu i wywozu w ramach polityki handlowej ([8]),

— uwzględniając sprawozdanie komisji śledczej ds. wspólnotowego systemu tranzytowego (styczeń 1996 – marzec 1997),

— uwzględniając sprawozdanie specjalne nr 1/2010 Europejskiego Trybunału Obrachunkowego: „Czy kontrola uproszczonych procedur celnych dotyczących przywozu jest prowadzona skutecznie?”,

— uwzględniając umowę między Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o współpracy i wzajemnej pomocy w sprawach celnych ([9]) zawartą dnia 28 maja 1997 r.,

— uwzględniając wspólne oświadczenie w sprawie bezpieczeństwa łańcucha dostaw (Departament Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych i Komisja Europejska) podpisane w dniu 23 czerwca 2011 r.,

([1]) Dz.U. L 117 z 4.5.2005, s. 13.
([2]) Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 30.
([3]) Dz.U. L 274 z 18.10.2007, s. 11.
([4]) Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47.
([5]) Dz.U. L 250 z 27.9.2011, s. 63.
([6]) Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0076.
([7]) Dz.U. C 286 E z 27.11.2009, s. 20.
([8]) Dz.U. C 285 E z 26.11.2009, s. 1.
([9]) Dz.U. L 222 z 12.8.1997, s. 17.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

— uwzględniając sprawozdanie na temat egzekwowania przepisów celnych UE w zakresie praw własności intelektualnej: wyniki na granicach UE – 2010 r., Komisja Europejska – Podatki i Unia Celna,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji zatytułowane „Śródokresowa ocena programu Cła 2013" (COM(2011)0537),

— uwzględniając sprawozdanie Komisji zatytułowane „Ocena końcowa dotycząca programu Cła 2007 zgodnie z art. 19 decyzji nr 253/2003/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lutego 2003 r. przyjmującej program działań dla ceł we Wspólnocie (Cła 2007)" (COM(2008)0612),

— uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Strategia dotycząca rozwoju Unii Celnej" (COM(2008)0169),

— uwzględniając komunikat Komisji w sprawie reakcji władz celnych wobec najnowszych tendencji w zakresie podrabiania towarów i piractwa (COM(2005)0479),

— uwzględniając sprawozdanie z postępów w zakresie zwiększania ochrony ładunków lotniczych (dokument Rady 11250/11),

— uwzględniając unijny plan działań przewidzianych do podjęcia przez organy celne w latach 2009–2012 w celu zwalczania naruszeń praw własności intelektualnej (dokument Rady 5345/09),

— uwzględniając rezolucję Rady z dnia 23 października 2009 r. w sprawie wzmocnionej strategii na rzecz współpracy celnej ([1]),

— uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie strategii dotyczącej rozwoju Unii Celnej,

— uwzględniając wysłuchanie zatytułowane „Modernizacja kontroli celnych a rynek wewnętrzny", które odbyło się dnia 16 lipca 2011 r.,

— uwzględniając badanie zlecone przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych zatytułowane „Współpraca celna w zakresie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości: rola służb celnych w zarządzaniu zewnętrznymi granicami UE" opublikowane w maju 2011 r.,

— uwzględniając art. 48 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego i Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0406/2011),

A. mając na uwadze, że skuteczna Unia Celna stanowi jeden z kluczowych elementów procesu integracji europejskiej, a także podstawę swobodnego przepływu towarów oraz rozwoju i wzrostu gospodarczego na rynku wewnętrznym;

B. mając na uwadze, że służby celne odgrywają znaczącą rolę w gwarantowaniu bezpieczeństwa, ochronie konsumentów i środowiska, zapewnianiu pełnego poboru dochodów, zaostrzaniu walki z oszustwami i korupcją oraz w dbaniu o egzekwowanie praw własności intelektualnej;

([1]) Dz.U. C 260 z 30.10.2009, s. 1.

C. mając na uwadze, że służba celna, która w dogodny sposób ulokowana jest na granicach, może skutecznie dbać o to, by do UE wprowadzane były tylko bezpieczne towary;

D. mając na uwadze, że służba celna nadal odgrywa istotną rolę w ochronie interesów finansowych UE, choć w ciągu ostatnich lat zmniejszyło się znaczenie poboru opłat celnych;

E. mając na uwadze, że ostatnie incydenty w zakresie ochrony lotnictwa cywilnego dotyczące przesyłek lotniczych dowodzą, że koncentracja na kwestii bezpieczeństwa jest wskazana, a administracja celna musi zachować czujność wobec zagrożeń terrorystycznych;

F. mając na uwadze, że przywóz do UE podrobionych i pirackich towarów prowadzi do utraty dochodów i narusza prawa własności intelektualnej; mając na uwadze, że podrobione produkty mogą stanowić poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa i zdrowia europejskich konsumentów;

G. mając na uwadze, że odprawa celna dotyczy dziś stale rosnącego wolumenu transakcji przywozu, wywozu i transakcji tranzytowych, natomiast zasoby pozostają ograniczone, w związku z czym szczególnie ważne jest sprawne i skuteczne zarządzanie ryzykiem;

H. mając na uwadze, że elektroniczny system administracji celnej, zwłaszcza scentralizowana odprawa celna, to jeden z głównych aspektów modernizacji i uproszczenia działania służb celnych;

I. mając na uwadze, że płynny, prosty i dobrze funkcjonujący system celny ma kluczowe znaczenie w kontekście ułatwiania przepływu towarów oraz handlu na rynku wewnętrznym, szczególnie w przypadku MŚP;

J. mając na uwadze, że kluczowe jest zachowanie odpowiedniej równowagi między kontrolą celną a ułatwianiem legalnej wymiany handlowej; mając na uwadze, że status upoważnionego przedsiębiorcy powinien oferować konkretne korzyści godnym zaufania przedsiębiorcom;

Strategia celna

1. uważa, że przyjęty w 2008 r. zmodernizowany kodeks celny był bardzo ambitny w odniesieniu do terminów i uznaje, że nowy wniosek musi mieć na celu rzeczywistą poprawę sytuacji, szczególnie poprzez wyraźną wartość dodaną dla przedsiębiorców, a w szczególności dla MŚP;

2. jest przekonany, że modernizacja unijnej strategii celnej i instrumentów celnych powinna stanowić główny priorytet polityczny o budżecie odpowiednim dla realizacji tego zadania, gdyż w przyszłości dobrze funkcjonujące, skuteczne i uproszczone procedury celne w ramach polityki uszczelniania granic w sposób istotny przyczynią się do konkurencyjności gospodarczej Unii Europejskiej w wymiarze globalnym oraz do solidnych stosunków handlowych z państwami trzecimi;

3. podkreśla, że właściwie funkcjonująca polityka celna odgrywa kluczową rolę w zakresie ochrony praw własności intelektualnej, zwalczania nielegalnego wprowadzania towarów i produktów podrobionych na jednolity rynek, a tym samym w zakresie zwiększania bezpieczeństwa europejskich konsumentów;

4. wzywa do intensywniejszego zwalczania naruszeń regulacji celnych oraz zagrożeń stwarzanych przez przemyt, przestępczość zorganizowaną, korupcję, terroryzm i inne czyny kryminalne, zwracając szczególną uwagę na wykonywanie zaleceń Światowej Organizacji Celnej w zakresie zarządzania ryzykiem, ochrony i bezpieczeństwa legalnego handlu, rozwoju partnerstwa z podmiotami gospodarczymi w dziedzinie automatyzacji pracy służb celnych, walki z korupcją, wdrażania zasady „jednego okienka", a także wymiany informacji i wiedzy przez administracje celne;

5. uważa, że misję i wizerunek służb celnych należy dostosować do zmodernizowanego kodeksu celnego, aby dać im dodatkowy bodziec i umożliwić realizację pełnego potencjału w odniesieniu do efektywności;

6. uważa, że skoro służbom celnym powierza się coraz więcej obowiązków, państwa członkowskie powinny przeznaczyć na te działania odpowiednie środki; jest zdania, że do niezwykle potrzebnej modernizacji służby celnej konieczne jest przyznanie odpowiednich środków finansowych zgodnie z ramami budżetowymi na procedury i procesy celne, a w szczególności rozwój systemów elektronicznych; jest przekonany, że aby umożliwić służbom celnym wykonywanie ich zadań priorytetowych szczególny nacisk należy położyć na wykorzystanie dostępnych, ograniczonych środków w obszarze zarządzania ryzykiem, na zagwarantowanie ochrony i bezpieczeństwa rynku i społeczeństwa, a także na ochronę granic zewnętrznych Unii Europejskiej;

7. wyraża zaniepokojenie, że odmienne interpretacje krajowe prawodawstwa celnego UE przysparzają podmiotom gospodarczym formalności administracyjnych, a tym samym negatywnie wpływają na europejską konkurencyjność i osłabiają zdolność UE do administrowania opartym na ryzyku efektywnym podejściem do kwestii przestrzegania prawa; dlatego wzywa państwa członkowskie, by w pełni włączyły się w proces modernizacji służby celnej, a szczególnie jednolitego stosowania prawodawstwa celnego UE; nalega ponadto, by Komisja bezzwłocznie podjęła wszystkie niezbędne działania w celu zagwarantowania płynnego i zharmonizowanego stosowania prawodawstwa celnego UE w całej Unii Europejskiej;

8. wzywa Komisję, by do czerwca 2012 r. przedstawiła Parlamentowi Europejskiemu sprawozdanie na temat aktualnego stanu przestrzegania przez państwa członkowskie prawodawstwa celnego UE, w tym plan działań mający na celu wyeliminowanie stwierdzonych braków; uważa, że przy wykonywaniu tego zadania Komisja powinna konsultować się z sektorem przemysłowym;

9. odnotowuje, że należy zmodernizować administrację celną, tworząc zorientowany na wyniki system administracyjny, wdrażając metody zarządzania jakością w oparciu o normy międzynarodowe oraz sprawdzone procedury, a także usprawniając system wewnętrznego monitoringu i zarządzania ryzykiem organizacyjnym przy uwzględnieniu procesów operacyjnych i informacyjnych;

10. przyznaje, że system celny ma kluczowe znaczenie dla międzynarodowej wymiany handlowej; docenia w tym względzie regulacyjną funkcję porozumienia WTO w sprawie ustalania wartości celnej, którego celem jest sprawiedliwy, jednolity i neutralny system oceny towarów na potrzeby ustalenia ceł i który zabrania stosowania arbitralnych lub fikcyjnych wartości celnych, które mogą stanowić przeszkodę dla otwartego i sprawiedliwego handlu;

11. uważa, że niezbędne jest jak najszybsze wprowadzenie środków służących modernizacji, takich jak uproszczenie przepisów celnych i zapewnienie interoperacyjnego celnego systemu informatycznego, co przyczyni się do uproszczenia praktyk handlowych, a także że konieczna jest poprawa koordynacji zapobiegania i ścigania przez policję celną na szczeblu europejskim; wyraża życzenie, aby prowadzone obecnie prace nad zmodernizowanym kodeksem celnym potwierdziły kluczową rolę informatyzacji deklaracji celnych dla ułatwienia handlu;

Dbanie o konkurencyjność i zarządzanie ryzykiem

12. jest zdania, że w celu zwiększenia europejskiej konkurencyjności gospodarczej najważniejsze jest uproszczenie, normalizacja i modernizacja przepisów prawa celnego i procedur celnych oraz zastosowanie nowoczesnych i efektywnych narzędzi informatycznych; uważa, że jednym z głównych osiągnięć zmodernizowanej służby celnej jest zapewnienie podmiotom gospodarczym, zwłaszcza MŚP, przewidywalności, co z kolei pobudza wzrost gospodarczy;

13. odnotowuje, że aby dostosować się do nowych procedur celnych i wymogów zmodernizowanego elektronicznego systemu administracji celnej znaczące inwestycje mogą okazać się niezbędne; podkreśla, że proces ten należy przeprowadzić w sposób rozsądny, aby nie stwarzać zbędnych obciążeń, zwłaszcza dla MŚP; podkreśla potrzebę ograniczenia biurokracji i kosztów dla MŚP;

14. uważa, że kontrole celne powinny koncentrować się głównie na przesyłkach wysokiego ryzyka, natomiast przesyłki niskiego ryzyka powinny być szybko dopuszczane do swobodnego obrotu; w związku z tym zwraca uwagę na kluczową rolę technik zarządzania ryzykiem i zdecydowanie popiera wprowadzenie i dalszą modernizację elektronicznych systemów odprawy celnej;

15. uważa, że skuteczne zarządzanie ryzykiem jest uzależnione od gromadzenia w odpowiednim czasie właściwych informacji w oparciu o przetwarzanie elektroniczne, które zapewnia bezpieczeństwo, w tym bezpieczeństwo publiczne;

16. nalega, by jakiekolwiek przyszłe poszerzenie zakresu prawodawstwa w sprawie bezpieczeństwa łańcucha dostaw w UE wiązało się z zastosowaniem podejścia opartego na pełnym ryzyku, przewidującego zarówno ocenę dokumentów, jak i ocenę fizyczną tylko w przypadku przesyłek o podwyższonym ryzyku;

17. stwierdza, że w Unii obejmującej 27 państw członkowskich niezbędne jest ustanowienie wspólnego systemu obowiązkowych fizycznych kontroli towarów, mającego zastosowanie między wszystkimi przejściami granicznymi (w portach, na lotniskach bądź na przejściach drogowych) na obszarze jednolitego rynku Unii;

18. uznając znaczenie bezpieczeństwa łańcucha dostaw, uważa, że amerykański wymóg prawny dotyczący prześwietlania wszystkich przesyłek jest zbyt uciążliwy i nadmiernie kosztowny, podczas gdy rzeczywiste korzyści są wątpliwe, i jest zdecydowany kontynuować transatlantycki dialog ustawodawczy ze Stanami Zjednoczonymi, aby doprowadzić do uchylenia lub zmiany prawodawstwa;

Zmodernizowane służby celne

Wdrażanie zmodernizowanego kodeksu celnego

19. podkreśla, że zmodernizowany kodeks celny jest ważnym narzędziem, dzięki któremu możliwe jest usprawnienie i harmonizacja procedur celnych, co przyczynia się do wzmocnienia europejskiej gospodarki; uważa, że przepisy wykonawcze do zmodernizowanego kodeksu celnego powinny w pełni odzwierciedlać jego istotę; wyraża zaniepokojenie, że niektóre kluczowe przepisy wykonawcze są nadal rozpatrywane i że wciąż nie podjęto strategicznych decyzji dotyczących struktury informatycznej;

20. jest przekonany, że wykorzystanie całego potencjału zmodernizowanego kodeksu celnego będzie możliwe jedynie pod warunkiem, że odbędzie się to przy pełnym wsparciu odpowiednio opracowanych i zaawansowanych systemów informatycznych; jest głęboko przekonany, że we wszelkich dalszych inwestycjach informatycznych należy kierować się podstawowymi zasadami zmodernizowanego kodeksu celnego;

21. podkreśla, że konieczne jest, by państwa członkowskie ze znacznym wyprzedzeniem zapewniły przedsiębiorstwom handlowym dostęp do odpowiednich wymogów, gdyż podmioty gospodarcze również potrzebują czasu na opracowanie i wdrożenie własnych aplikacji informatycznych; podkreśla w związku z tym, że przy ustalaniu nowego terminu stosowania zmodernizowanego kodeksu celnego należy uwzględniać techniczne i finansowe możliwości administracji krajowej i podmiotów gospodarczych w zakresie wprowadzania nowych systemów;

22. z zadowoleniem przyjmuje przewidywane dostosowanie przepisów zmodernizowanego kodeksu celnego dotyczących przekazywania uprawnień i przyznawania uprawnień wykonawczych do traktatu lizbońskiego; podkreśla, że nowy system jest reprezentatywny dla nowo stworzonej równowagi między Parlamentem Europejskim a Radą, szczególnie z uwagi na fakt, iż w odniesieniu do aktów delegowanych obie instytucje są traktowane jednakowo;

23. uznaje, że odroczenie terminu stosowania zmodernizowanego kodeksu celnego jest właściwe; wzywa Komisję, by we współpracy z państwami członkowskimi i przy uwzględnieniu trudności napotykanych głównie w związku z rozwojem systemów informatycznych, zbadała możliwość wyznaczenia na rok 2016 nowego terminu jednolitego wdrożenia zmodernizowanego kodeksu celnego, bezpośrednio łącząc takie przesunięcie terminu z zapewnieniem niezbędnych gwarancji bezpieczeństwa;

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

Scentralizowana odprawa celna i harmonizacja

24. podkreśla, że niezbędna jest spójność w zarządzaniu granicami zewnętrznymi Unii Europejskiej; ponownie wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy harmonizacji systemów kontroli celnej oraz kar;

25. zdecydowanie popiera koncepcję scentralizowanej odprawy celnej w pełni uzależnionej od odpowiednich systemów informatycznych, która jest jednym z podstawowych aspektów zmodernizowanej służby celnej, jak określono w zmodernizowanym kodeksie celnym, i wyraża ubolewanie, że brak jest postępów w zakresie wdrażania tej koncepcji; podkreśla, że służby celne powinny odgrywać kluczową rolę w ramach procedury scentralizowanej odprawy;

26. wzywa państwa członkowskie, aby w pełni zobowiązały się do przyjęcia koncepcji scentralizowanej odprawy celnej, gdyż jedynie prawdziwie zharmonizowane przepisy celne, systemy wymiany informacji i formaty danych mogą zapewnić pomyślne wdrożenie wspomnianej koncepcji;

27. wyraża ubolewanie z powodu powolnych postępów w procesie upraszczania przepisów dotyczących podatku VAT i podatku akcyzowego oraz problemów związanych z poborem wspomnianych podatków, co jest kluczowe dla prawdziwie scentralizowanego systemu odprawy; ponadto nawołuje do zacieśnienia współpracy i wymiany najlepszych praktyk w zakresie pobierania podatku VAT od towarów przywożonych, godzin otwarcia punktów kontroli celnej, opłat i kar za nieprzestrzeganie Wspólnotowego kodeksu celnego, gdyż istniejące rozbieżności powodują zakłócenia w handlu;

28. uważa, że istnieje potrzeba pewnej elastyczności w odniesieniu do przepisów i procesów celnych, aby – jeżeli jest to wykonalne – umożliwić państwom członkowskim dalsze kształtowanie własnego podejścia do kwestii szybkiej logistyki, złożoności i wolumenu odprawianych towarów;

Status upoważnionego przedsiębiorcy

29. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by zwiększyły jakość usług świadczonych podmiotom gospodarczym i innym osobom oraz by zredukowały nakładane na nich obciążenia administracyjne; popiera starania Komisji zmierzające do zachęcenia przedsiębiorstw handlowych w UE, aby ubiegały się o status upoważnionego przedsiębiorcy; wyraża jednak zaniepokojenie, że znaczne inwestycje niezbędne do uzyskania statusu upoważnionego przedsiębiorcy mogą stanowić poważną przeszkodę dla przedsiębiorstw handlowych, zwłaszcza dla MŚP; wzywa Komisję, aby rozważyła możliwość uproszczenia procedury ubiegania się o nadanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy;

30. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zaproponowały możliwość przyznania dodatkowych rzeczywistych korzyści przedsiębiorstwom handlowym posiadającym certyfikat upoważnionego przedsiębiorcy, co zachęciłoby przedsiębiorców do ubiegania się o taki certyfikat; jest przekonany, że rzeczywiste korzyści mogłyby przede wszystkim doprowadzić do znacznego zmniejszenia obciążeń i kosztów administracyjnych, na przykład zwalniając upoważnionych przedsiębiorców ze stosowanego co do zasady obowiązku składania zabezpieczenia na poczet długów celnych czy wprowadzając ułatwienia w uiszczaniu opłat celnych i podatku VAT;

31. w szczególności wzywa Komisję, by w przypadku wyjątkowo zaufanych przedsiębiorców, takich jak upoważnieni przedsiębiorcy, przeanalizowała możliwość zwolnienia z wymogu powiadamiania przed odbiorem i przed wysyłką towarów przywożonych i wywożonych, a tym samym zniesienia w kontekście samooceny i lokalnych procedur odprawy deklaracji celnych składanych na podstawie transakcji;

32. zwraca jednak uwagę na wszystkie warunki wstępne uzyskania statusu upoważnionego przedsiębiorcy określone w art. 14 zmodernizowanego kodeksu celnego, tj. przestrzeganie wymogów celnych i podatkowych; istnienie zadowalającego systemu zarządzania ewidencją handlową oraz — w stosownych przypadkach — transportową, umożliwiającego właściwą kontrolę celną; udokumentowaną wypłacalność; spełnienie praktycznych standardów w zakresie kompetencji lub kwalifikacji zawodowych bezpośrednio związanych z prowadzoną działalnością oraz standardy bezpieczeństwa i ochrony;

33. oczekuje, że wszystkie państwa członkowskie zadbają o to, by status upoważnionego przedsiębiorcy przyznany przez jedno państwo członkowskie był w pełni honorowany przez pozostałe państwa członkowskie; przypomina o znaczeniu zapewnienia równego traktowania upoważnionych podmiotów gospodarczych we wszystkich punktach wspólnotowego obszaru celnego w zakresie jednolitego przebiegu kontroli i wzajemnego uznawania;

34. wzywa Komisję, aby w zmodernizowanym kodeksie celnym przewidziano bardziej rygorystyczne wymogi dotyczące świadczenia usług w zakresie przedstawicielstwa celnego UE, przyczyniające się do podniesienia poziomu profesjonalizmu i odpowiedzialności takich pośredników i określające jasne normy dotyczące stosunków między spedytorami celnymi a agencjami spedycyjnymi i umożliwiające uczynienie tych spedytorów łącznikami dla importerów z małych i średnich przedsiębiorstw, które nie mają możliwości realizowania programów zgodności celnej podobnych do europejskiego programu na rzecz upoważnionych przedsiębiorców;

35. z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie umowy o współpracy między UE a Japonią w zakresie wzajemnego uznawania statusu upoważnionego przedsiębiorcy; zachęca Komisję do negocjowania – przy pełnym poszanowaniu roli Parlamentu – tego typu umów z innymi ważnymi partnerami, takimi jak Stany Zjednoczone, Kanada, Chiny i Rosja, a także do uwzględnienia tego elementu przy negocjowaniu dwustronnych umów handlowych, aby status upoważnionego przedsiębiorcy stał się bardziej korzystny dla unijnych przedsiębiorstw;

Uproszczenia i wyłączenia

36. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący wprowadzenia uproszczeń procedur w obszarze przywozu i wywozu;

37. wzywa Komisję, by w przyszłości w ramach „lokalnych procedur odprawy" zrezygnowała z indywidualnych powiadomień i przewidziała dopuszczenie towarów do obrotu bez udziału organów celnych, aby zapewnić płynne prowadzenie procedur, szczególnie w przypadku przesyłek, które muszą zostać dostarczone w określonym momencie;

38. zwraca uwagę, że w wielu państwach członkowskich przede wszystkim MŚP wykorzystują zapisaną we Wspólnotowym kodeksie celnym możliwość tzw. ustnego zgłoszenia celnego dla przywozu i wywozu towarów o wartości poniżej 1 000 EUR;

39. nalega na utrzymanie w ramach wywozu i przywozu towarów istniejących w wielu państwach członkowskich progów i odstępstw celnych w przypadku ceł na przesyłki o najmniejszej wartości oraz na ich standaryzację w całej UE, np. do kwoty 1 000 euro, a także ich uwzględnianie w kontekście powiadomień poprzedzających odbiór i wysyłkę, gdyż rezygnacja z tego uproszczenia prowadziłaby do znacznych obciążeń administracyjnych i finansowych, zwłaszcza dla MŚP, i dlatego nie byłaby zgodna z celem UE dotyczącym uproszczenia procedur administracyjnych; domaga się zachowania w przepisach wykonawczych do zmodernizowanego kodeksu celnego możliwości tzw. ustnego zgłoszenia celnego;

40. wzywa do utrzymania obowiązujących przepisów dotyczących sprzedaży na eksport oraz włączania do wartości celnej niektórych tantiem i opłat licencyjnych, ponieważ uważa, że nieuzasadnione zmiany tych przepisów spowodują zwiększenie wartości celnej, co z kolei doprowadzi do większych obciążeń podatkowych;

Pochodzenie niepreferencyjne

41. wzywa Komisję do utrzymania zasady, zgodnie z którą niepreferencyjne pochodzenie towarów ustala się według miejsca, w którym doszło do ich ostatniego istotnego, ekonomicznie uzasadnionego przetworzenia;

42. wyraża zaniepokojenie w związku z trendem dotyczącym ustalania reguł pochodzenia niepreferencyjnego przy zastosowaniu różnych metod ustalania pochodzenia w przypadku przywożonych i wywożonych towarów;

43. podkreśla, że ustanawiając dodatkowe reguły pochodzenia, należy unikać zbędnych obciążeń administracyjnych dla podmiotów gospodarczych i uwzględniać znaczenie ułatwiania handlu międzynarodowego;

44. jednocześnie podkreśla, że UE musi w przyszłości uznawać również wydawane przez właściwe organy państw trzecich certyfikaty eksportowe w zakresie niepreferencyjnego pochodzenia;

45. popiera wdrożenie opartych na wykazie reguł w obszarze pochodzenia niepreferencyjnego tylko w szczególnych przypadkach, które należy uznawać za wyjątki; wzywa do utrzymania ustalonych reguł określonych obecnie w załącznikach 10 i 11 do przepisów wykonawczych do Wspólnotowego kodeksu celnego oraz do nierozszerzania tych bazujących na wykazie kryteriów o inne produkty, aby zapobiegać powstawaniu wyraźnych obciążeń administracyjnych po stronie organów celnych i podmiotów gospodarczych bez żadnych wyrównujących je korzyści ekonomicznych;

46. wzywa do utrzymania zasady pierwszej sprzedaży oraz do zaniechania rejestracji kosztów w związku z analizą ryzyka, która wiąże się z ponoszeniem znaczących kosztów przez przedsiębiorców; jest zaniepokojony w związku z omawianymi obecnie propozycjami ustalania wartości transakcyjnej, gdyż są one niezgodne z wymogiem dotyczącym sprzedaży na eksport na obszar celny Wspólnoty i stanowią raczej paradygmatyczne przesunięcie w stronę przywozu na obszar celny Wspólnoty, co nie jest zgodne z Kodeksem wartości celnej GATT;

Rola służb celnych w zapewnianiu bezpieczeństwa produktów, ochrony interesów finansowych i praw własności intelektualnej

Bezpieczeństwo produktów

47. oczekuje ścisłej współpracy między administracją celną, organami nadzoru rynku i przedsiębiorstwami m.in. w celu przechwytywania na granicy przyjmującego państwa członkowskiego niebezpiecznych lub niespełniających określonych wymogów produktów; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia właściwego szkolenia funkcjonariuszy, aby zapewnić jeszcze bardziej skuteczne wykrywanie produktów stwarzających zagrożenie;

48. z zadowoleniem przyjmuje postęp, jaki poczyniono w zakresie opracowywania wytycznych w zakresie kontroli przywozu w odniesieniu do bezpieczeństwa produktów i wzywa Komisję do ich stałego uaktualniania, monitorowania procesu ich wdrażania i informowania Parlamentu Europejskiego o dalszych zmianach w tym zakresie;

49. wzywa Komisję, aby rozważyła stworzenie publicznej bazy danych, do której państwa członkowskie mogłyby przekazywać informacje na temat niebezpiecznych towarów przechwyconych podczas kontroli celnej;

Interesy finansowe

50. podkreśla, że wpływy z ceł stanowią istotny element tradycyjnych zasobów własnych UE, które wraz z opłatami wyrównawczymi od cukru w roku 2011 wyniosły 16 777 100 000 EUR, i że skuteczny system celny ma podstawowe znaczenie dla ochrony interesów finansowych UE; podkreśla, że należyte funkcjonowanie administracji celnych ma bezpośrednie skutki w postaci naliczania podatku VAT, który jest innym ważnym źródłem wpływów budżetowych UE;

51. podkreśla, że skuteczne zapobieganie nieprawidłowościom i oszustwom w sektorze celnym przez należyte kontrole nie tylko zapewnia ochronę interesów finansowych UE, ale również ma istotne konsekwencje dla rynku wewnętrznego, ponieważ likwiduje nieuczciwą przewagę tych podmiotów gospodarczych, które zaniżają opłaty celne lub deklarowaną wartość celną, nad uczciwymi i spełniającymi określone wymogi podmiotami gospodarczymi, które nie stosują takich praktyk;

52. cały czas wspiera wysiłki państw członkowskich mające na celu ulepszenie regulacji podatkowych i celnych oraz zdolności w zakresie poboru podatków, umocnienie międzynarodowych konwencji w sprawie walki z korupcją, uchylaniem się od opodatkowania i nielegalnymi przepływami, a także zwiększenie przejrzystości finansowej; wspiera również intensyfikację wymiany informacji na temat obowiązującego prawa celnego;

53. przypomina, że celem Komisji jest zapewnienie działania krajowych organów administracji celnej w taki sposób, jak gdyby stanowiły one jednolitą administrację, w celu zapewnienia równoważności wyników kontroli w każdym miejscu na obszarze celnym Unii; podkreśla, że nie można tego osiągnąć bez interoperacyjnych systemów komunikacji i wymiany informacji na szczeblu państw członkowskich i Komisji; wyraża ubolewanie z powodu bardzo wolnych postępów w tym zakresie; zauważa, że kontrole wybranych towarów i podmiotów gospodarczych powinny być przeprowadzane na podstawie wspólnie uzgodnionych norm oraz wiarygodnych kryteriów oceny ryzyka;

54. wzywa do bliższej współpracy oraz aktywnej wymiany informacji i sprawdzonych procedur z administracją celną krajów sąsiadujących z UE w zakresie reformy służby celnej i wysiłków na rzecz zwalczania przemytu i korupcji w systemach celnych;

55. z zadowoleniem przyjmuje uproszczony system kontroli celnej, który wprowadzono w 2009 r., oraz dostrzega jego znaczenie dla ułatwienia handlu międzynarodowego; podkreśla, że powszechne stosowanie uproszczonych procedur celnych w zakresie przywozu, które zdają się ograniczać liczbę formalności celnych i kontroli przed dopuszczeniem towarów, jest jednym z kluczowych elementów polityki celnej UE; przypomina, że uproszczono ponad 70 % wszystkich procedur celnych; wyraża jednak ubolewanie z powodu faktu, iż procedury te spowodowały nieuzasadnione straty dla budżetu Unii i naruszyły zasady polityki handlowej UE;

56. z niepokojem zauważa stwierdzony przez Europejski Trybunał Obrachunkowy niewystarczający poziom kontroli i audytu tych uproszczonych procedur w państwach członkowskich; dlatego też podkreśla znaczenie odpowiedniego wdrożenia systemu kontroli w tym zakresie i zachęca Komisję do ścisłego monitorowania tego procesu, by uniknąć strat dla budżetu UE, jak również naruszeń przepisów polityki handlowej;

57. wzywa Komisję, aby w celu zmniejszenia strat w zakresie tradycyjnych zasobów własnych dopilnowała, by na szczeblu państw członkowskich przeprowadzano należyte audyty systemów operatorów przed wydaniem zezwolenia na skorzystanie z uproszczonych procedur celnych oraz odpowiednie audyty ex post;

58. przypomina, że kontrole celne powinny opierać się na analizie ryzyka z wykorzystaniem między innymi technologii automatycznego przetwarzania danych i podkreśla, że zdaniem Europejskiego Trybunału Obrachunkowego jedynie automatyczne profile ryzyka, będące nieodłącznym elementem przetwarzania deklaracji celnych, mogą w wystarczającym stopniu chronić interesy polityki finansowej i handlowej UE; wyraża ubolewanie w związku z tym, że tylko nieliczne państwa członkowskie dysponują automatycznymi profilami ryzyka dla tradycyjnych zasobów własnych i kwestii dotyczących wspólnej polityki handlowej; apeluje do Komisji o przyjęcie środków niezbędnych do rozwiązania tego problemu;

59. potwierdza swoje stanowisko wyrażone w podsumowaniu części III swojej rezolucji z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego w kontekście absolutorium dla Komisji za rok 2009 dotyczące sprawozdania specjalnego Trybunału w sprawie skuteczności kontroli uproszczonych procedur celnych dotyczących przywozu;

Prawa własności intelektualnej

60. odnotowuje ostatni wniosek Komisji dotyczący projektu rozporządzenia w sprawie egzekwowania przepisów prawa celnego w zakresie praw własności intelektualnej i głęboko wierzy, że służby celne mogą skutecznie przyczynić się do ochrony praw własności intelektualnej; podkreśla, że dopracowane rozporządzenie umożliwia zatrzymywanie towarów, w związku z którymi zachodzi podejrzenie naruszenia prawa własności intelektualnej oraz że tym samym rozporządzenie uwzględnia jeden z filarów unijnych ram prawnych na rzecz ochrony praw własności intelektualnej;

61. popiera działania podejmowane w ramach europejskiego obserwatorium zajmującego się zjawiskiem podrabiania i piractwa i zachęca do pełnego wykorzystania potencjału obserwatorium; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje ostatni wniosek Komisji dotyczący projektu rozporządzenia w sprawie powierzenia Urzędowi Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) niektórych zadań związanych z ochroną praw własności intelektualnej;

Przejrzystość

62. zachęca Komisję do pełnego stosowania się do istoty porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską w zakresie lepszej współpracy i przepływu informacji, zwłaszcza w kontekście posiedzeń Komisji z udziałem krajowych ekspertów;

63. popiera starania Komisji zmierzające do usprawnienia komunikacji między podmiotami gospodarczymi a państwami członkowskimi; proponuje jednak dalsze usprawnienia: w szczególności wzywa Komisję do opublikowania wszystkich stosownych informacji i całej dokumentacji na temat posiedzeń z udziałem krajowych ekspertów niezwłocznie po ich udostępnieniu w celu zagwarantowania przedstawicielom handlowym i obywatelom, których dotyczą zmiany w zakresie ceł, bezpośredniego dostępu do przeglądu debat prowadzonych podczas wspomnianych posiedzeń; jest przekonany, że byłoby to z korzyścią zwłaszcza dla MŚP, zagwarantowałoby przejrzystość i przybliżyło opinii publicznej kwestie związane z cłami;

Współpraca

64. jest przekonany, że współpraca służb celnych, organów nadzoru rynku i podmiotów gospodarczych jest niezwykle istotna oraz że powinna bazować na zasadzie przejrzystości, spójności i przewidywalności, a ponadto uważa, że każda ze stron powinna uznać i szanować potrzeby, realia i oczekiwania drugiej strony, a obie strony powinny połączyć swoją wiedzę, doświadczenie w odpowiadających im dziedzinach oraz różnorodne talenty w celu osiągnięcia optymalnych wyników i rezultatów;

65. uważa, że wszystkie państwa członkowskie powinny ustanowić mechanizmy formalne na rzecz przejrzystego dialogu między administracją celną a sektorem prywatnym; wzywa służby celne i sektor prywatny do zidentyfikowania najlepszych praktyk w dziedzinie współpracy i do ich promowania, a ponadto zachęca obie strony, by dokonywały oceny współpracy i opracowywały niezbędne narzędzia oceny, aby definiować problemy i proponować możliwe rozwiązania;

66. uważa, że należy usprawnić odprawę celną poprzez jak najwcześniejsze zaangażowanie w ten proces wszystkich odpowiednich organów; w związku z tym zdecydowanie popiera skoordynowane zarządzanie granicami oraz zasadę „jednego okienka" w oparciu o odpowiedzialność celną przy zastosowaniu niezbędnych środków ustawodawczych;

67. podkreśla, że należy skutecznie stosować zasadę „jednego okienka", dbając o to, by towary były kontrolowane tylko raz przez wszystkie właściwe organy;

68. uważa, że należy stale rozwijać i zwiększać umiejętności, wiedzę i doświadczenie funkcjonariuszy celnych, gdyż stanowią one wstępny warunek przeprowadzania procedur celnych wysokiej jakości; wspiera państwa członkowskie i Komisję w działaniach na rzecz regularnych szkoleń funkcjonariuszy celnych;

69. wzywa do utworzenia wspólnych dla państw członkowskich i Komisji platform operacyjnych, a także podkreśla konieczność zapewnienia funkcjonariuszom celnym i podmiotom gospodarczym odpowiednich szkoleń, aby zagwarantować jednolite stosowanie przepisów unijnych i lepszą ochronę konsumentów;

70. podkreśla, że przy rozpatrywaniu inicjatyw ustawodawczych szczególne znaczenie mają badania; z zadowoleniem przyjmuje i zdecydowanie popiera prace prowadzone przez uczelnie wyższe i centra badawcze w całej UE, które przyczyniają się do akademickiego rozwoju funkcjonariuszy celnych; zachęca państwa członkowskie do dopilnowania, by odnośne programy akademickie mogły promować doskonałość zawodu funkcjonariusza celnego;

71. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zbadały możliwości dalszej intensyfikacji współpracy celnej, w tym z innymi odpowiednimi organami, i harmonizacji przepisów celnych w celu poprawy funkcjonowania unii celnej; wzywa Komisję, aby rozważyła tę kwestię w ramach kontynuacji programu Cła 2013;

72. uważa, że kontynuacja programu Cła 2013 powinna w szczególności wspierać jednolite wdrażanie prawodawstwa celnego UE, jak również zrównoważone podejście do podnoszenia europejskiej konkurencyjności, gwarantując jednocześnie bezpieczeństwo;

73. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy organizacji procedur celnych na granicach zewnętrznych UE, do stworzenia lepszych warunków dla legalnej działalności gospodarczej, handlu międzynarodowego oraz szybkiego przepływu osób i towarów, do modernizacji infrastruktury placówek celnych na granicach zewnętrznych UE przy uwzględnieniu przepisów wykonawczych do Wspólnotowego kodeksu celnego, do wyposażenia placówek celnych w nowoczesny sprzęt do monitoringu oraz do dopilnowania, by z narzędzi tych skutecznie korzystano przy przeprowadzaniu kontroli celnych;

74. podkreśla, że zasadne jest zacieśnienie współpracy celnej z Rosją i krajami partnerstwa wschodniego i śródziemnomorskiego w celu ułatwienia międzynarodowej wymiany handlowej i zwalczania nadużyć i fałszerstw celnych;

75. zachęca Komisję do rozwijania planów współpracy i koordynacji wielostronnej w ramach Światowej Organizacji Celnej, będących w stanie określić wspólne normy i zasady służące poprawie bezpieczeństwa i skuteczności procedur celnych i granicznych, a także zmniejszeniu kosztów poprzez stosowanie wspólnych norm i wymianę dobrych praktyk;

76. uważa, że umowa w sprawie ułatwień w handlu w ramach rundy dauhańskiej przyniosłaby korzyści państwom członkowskim Światowej Organizacji Handlu (WTO), zwłaszcza dzięki zwiększeniu pewności prawnej i obniżeniu kosztów handlowych; w związku z tym zachęca Komisję do szybszego zawarcia takiej umowy z myślą o konferencji ministerialnej, która ma się odbyć w Genewie w dniach 15-17 grudnia 2011 r.;

77. podkreśla jak ważne jest dopilnowanie, by uzasadnione kontrole celne przeprowadzane przez kraje trzecie nie były w pewnych okolicznościach wykorzystywane do faktycznego stwarzania nowych barier pozataryfowych w stosunku do towarów pochodzących z UE;

*

* *

78. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wniosek o uchylenie immunitetu poselskiego Georgiosa Toussasa

P7_TA(2011)0524

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Georgiosa Toussasa (2011/2057(IMM))

(2013/C 165 E/09)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Georgiosa Toussasa z dnia 9 lutego 2011 r. przekazany przez sędziego sądu pierwszej instancji w Pireusie (wydział VII) Iliasa Stavropoulosa i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 9 marca 2011 r.;

— po wysłuchaniu wyjaśnień Georgiosa Toussasa w dniu 19 września 2011 r., zgodnie z art. 7 ust. 3 Regulaminu;

— uwzględniając art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.;

— uwzględniając orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r. oraz 19 marca 2010 r. ([1]);

— uwzględniając postanowienia art. 62 konstytucji Republiki Greckiej,;

— uwzględniając art. 6 ust. 2 oraz art. 7 Regulaminu;

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0410/2011);

A. mając na uwadze, że sędzia sądu pierwszej instancji w Pireusie (wydział VII) wniósł o uchylenie immunitetu Georgiosa Toussasa, posła do Parlamentu Europejskiego, celem umożliwienia prowadzenia postępowania karnego wszczętego w wyniku zarządzenia prokuratury przy sądzie karnym w Pireusie w związku z domniemanym nadużyciem zaufania, które doprowadziło do szkód w wysokości przekraczającej 147 000 euro (art. 390 kodeksu karnego Grecji i art. 1 ustawy nr 1608/1950), w związku z którym zarządzono dochodzenie sądowe (art. 246, 248 i 250 greckiego kodeksu postępowania karnego);

([1]) Sprawa 101/63, Wagner przeciwko Fohrmann i Krier, Rec.1964, s. 195; sprawa 149/85 Wybot przeciwko Faure i innym, Rec. 1986, s. 2391; sprawa T-345/05, Mote przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. 2008, s. II-2849; sprawy połączone C-200/07 i C-201/07, Marra przeciwko De Gregorio i Clemente, Zb.Orz. 2008, s. I-7929; sprawa T-42/06 Gollnisch przeciwko Parlamentowi (Dz.U. C 134 z 22.5.2010, s. 29).

B. mając na uwadze, że zgodnie przepisami art. 270, 271 i 273 greckiego kodeksu postępowania karnego sędzia zamierza wezwać Georgiosa Toussasa do stawienia się w charakterze oskarżonego w ww. sprawie;

C. mając na uwadze, że w tej sytuacji wskazane jest zalecenie uchylenia immunitetu poselskiego;

1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Georgiosa Toussasa,

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do niezwłocznego przekazania niniejszej decyzji oraz sprawozdania właściwej komisji, właściwym władzom Republiki Greckiej i Georgiosowi Toussasowi.

Wniosek o skorzystanie z immunitetu poselskiego przez Luigiego de Magistrisa

P7_TA(2011)0525

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku Luigiego de Magistrisa o skorzystanie z immunitetu i przywilejów (2011/2076(IMM))

(2013/C 165 E/10)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Luigiego de Magistrisa z dnia 31 marca 2011 r., ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 6 kwietnia 2011 r., o skorzystanie z immunitetu w związku z postępowaniem toczącym się przed sądem w Neapolu (Włochy),

— uwzględniając pisemne wyjaśnienia przedłożone przez Luigiego de Magistrisa zgodnie z art. 7 ust. 3 Regulaminu,

— uwzględniając art. 8 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,

— uwzględniając orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r. i 6 września 2011 r. ([1]),

— uwzględniając art. 6 ust. 3 oraz art. 7 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0412/2011),

A. mając na uwadze, że poseł do Parlamentu Europejskiego Luigi de Magistris złożył wniosek o skorzystanie z immunitetu poselskiego w związku z postępowaniem toczącym się przed jednym z sądów włoskich,

B. mając na uwadze, że wniosek Luigiego de Magistrisa odnosi się do pozwu wniesionego przeciwko niemu przed sądem w Neapolu w imieniu spółki Bagnolifutura z siedzibą w Neapolu, prowadzącej działalność w zakresie kształtowania i rekultywacji terenów, w związku z wydanymi przezeń oświadczeniami prasowymi zamieszczonymi na jego stronie internetowej,

([1]) Sprawa 101/63 Wagner przeciwko Fohrmann i Krier, Rec. 1964, s. 195, sprawa 149/85 Wybot przeciwko Faure i innym, Rec. 1986, s. 2391, sprawa T-345/05 Mote przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. 2008, s. II-2849, sprawy połączone C-200/07 i C-201/07 *Marra* przeciwko *De Gregorio i Clemente*, Zb.Orz. 2008, s. I-7929, sprawa T-42/06 Gollnisch przeciwko Parlamentowi (dotychczas nieopublikowana w Zb.Orz.) i sprawa C-163/10 *Patriciello* (dotychczas nieopublikowana w Zb.Orz.).

C. mając na uwadze, że zgodnie z pozwem stwierdzenia zawarte w tych oświadczeniach prasowych stanowią pomówienie, w związku z którym powód domaga się odszkodowania,

D. mając na uwadze, że oświadczenia prasowe zostały opublikowane w czasie, gdy Luigi de Magistris był posłem do Parlamentu Europejskiego w wyniku wyborów do Parlamentu Europejskiego z 2009 r.,

E. mając na uwadze, że w tych oświadczeniach prasowych Luigi de Magistris opublikował informacje związane z dodatkowym pytaniem pisemnym do Komisji Europejskiej, w którym pytał o dodatkowe szczegóły dotyczące nieprawidłowości przy zamówieniach publicznych, odnotowanych przez Komisję w maju 2009 r., oraz mając na uwadze, że prosił także o dalsze szczegóły dotyczące domniemanego marnotrawienia środków publicznych w okolicy Neapolu, gdzie Bagnolifutura prowadzi działalność,

F. mając na uwadze, że zgodnie z art. 8 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej wobec posłów do Parlamentu Europejskiego nie można prowadzić dochodzenia, postępowania sądowego, ani też ich zatrzymywać z powodu ich opinii lub stanowiska zajętego przez nich w głosowaniu w czasie wykonywania przez nich obowiązków służbowych,

G. mając na uwadze, że – zgodnie z ustaloną praktyką w Parlamencie – fakt, iż postępowania prawne są objęte prawem cywilnym lub administracyjnym albo dotyczą pewnych aspektów objętych prawem cywilnym lub administracyjnym, sam w sobie nie uniemożliwia stosowania immunitetu przewidzianego w tym artykule,

H. mając na uwadze, że szczegóły sprawy przedstawione w pozwie i pisemnym wyjaśnieniu Luigiego de Magistrisa przedłożonym Komisji Prawnej wskazują, że poczynione stwierdzenia mają bezpośredni i oczywisty związek ze sprawowaniem przez Luigiego de Magistrisa funkcji posła do Parlamentu Europejskiego,

I. mając na uwadze, że publikując przedmiotowe oświadczenia prasowe, Luigi de Magistris wykonywał swoje obowiązki jako poseł do Parlamentu Europejskiego,

1. wyraża zgodę na skorzystanie przez Luigiego de Magistrisa z immunitetu i przywilejów;

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do niezwłocznego przekazania niniejszej decyzji oraz sprawozdania właściwej komisji właściwym organom Republiki Włoskiej oraz Luigiemu de Magistrisowi.

Zmiany Regulaminu dotyczące kodeksu postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego w zakresie interesów finansowych i konfliktu interesów

P7_TA(2011)0540

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wprowadzenia zmian w Regulaminie dotyczących kodeksu postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego w zakresie interesów finansowych i konfliktu interesów (2011/2174(REG))

(2013/C 165 E/11)

Parlament Europejski,

— uwzględniając pismo swojego przewodniczącego z dnia 31 sierpnia 2011 r.,

— uwzględniając zalecenie grupy roboczej Prezydium ds. kodeksów postępowania dla członków Konferencji Przewodniczących i Prezydium w sprawie kodeksu postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego, zatwierdzone przez Prezydium dnia 6 lipca 2011 r. oraz przez Konferencję Przewodniczących dnia 7 lipca 2011 r.,

— uwzględniając Protokół nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 211, 212 i 215 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0386/2011),

1. przyjmuje decyzję o wprowadzeniu do Regulaminu poniższych zmian;

2. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do odpowiedniego dostosowania załącznika X do Regulaminu, ze wskazaniem związku między figurującymi w nim odniesieniami do załącznika I a odpowiednimi przepisami załącznika I w jego wersji wynikającej z niniejszej decyzji;

3. postanawia, że zmiany te wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.;

4. zauważa, że z powodu ponownego formowania, zgodnie z Regulaminem, organów Parlamentu w połowie kadencji komitet doradczy przewidziany w art. 7 kodeksu postępowania znajdującego się w załączniku I do Regulaminu, w brzmieniu wynikającym z niniejszej decyzji, nie będzie mógł zostać powołany przed końcem stycznia 2012 r.; postanawia w konsekwencji, że po wejściu w życie kodeksu postępowania posłowie będą mieć 90 dni na przedstawienie oświadczenia majątkowego, o którym mowa w art. 4 tego kodeksu, oraz że oświadczenia złożone na podstawie przepisów Regulaminu obowiązujących w chwili przyjęcia niniejszej decyzji pozostaną ważne aż do upływu wyżej wymienionego terminu; postanawia ponadto, że te ostatnie przepisy będą mieć zastosowanie również do wszystkich posłów, których mandat nabierze mocy w tym właśnie okresie;

5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji tytułem informacji Radzie, Komisji oraz parlamentom państw członkowskich.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY	POPRAWKA
Poprawka 1	
Regulamin Parlamentu Europejskiego **Artykuł 9 – ustęp 1 – akapit pierwszy**	
1. Parlament ustanawia zasady dotyczące przejrzystości interesów finansowych posłów, które załącza się do niniejszego Regulaminu.	1. Parlament ustanawia zasady dotyczące przejrzystości interesów finansowych posłów ***w postaci załączonego*** do niniejszego Regulaminu ***kodeksu postępowania przyjętego większością głosów posłów zgodnie z art. 232 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej***.
Poprawka 2	
Regulamin Parlamentu Europejskiego **Artykuł 19**	
Stanowiąc większością trzech piątych oddanych głosów reprezentujących co najmniej trzy grupy polityczne, Konferencja Przewodniczących może przedstawić Parlamentowi wniosek o odwołanie z funkcji Przewodniczącego, wiceprzewodniczącego, kwestora, przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego komisji, przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego delegacji międzyparlamentarnej lub każdej innej osoby wybranej do sprawowania funkcji w Parlamencie, jeśli uzna, że poseł ten dopuścił się poważnego uchybienia. ***Wniosek jest przyjmowany przez Parlament*** większością dwóch trzecich oddanych głosów stanowiącą większość członków Parlamentu.	Stanowiąc większością trzech piątych oddanych głosów reprezentujących co najmniej trzy grupy polityczne, Konferencja Przewodniczących może przedstawić Parlamentowi wniosek o odwołanie z funkcji Przewodniczącego, wiceprzewodniczącego, kwestora, przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego komisji, przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego delegacji międzyparlamentarnej lub każdej innej osoby wybranej do sprawowania funkcji w Parlamencie, jeśli uzna, że poseł ten dopuścił się poważnego uchybienia. ***Parlament stanowi w sprawie tego wniosku*** większością dwóch trzecich oddanych głosów stanowiącą większość członków Parlamentu.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY	POPRAWKA
	W przypadku, gdy sprawozdawca narusza przepisy załączonego do niniejszego Regulaminu Kodeksu postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego w zakresie interesów finansowych i konfliktu interesów, komisja, która go powołała, może odwołać go z funkcji, z inicjatywy Przewodniczącego i na wniosek Konferencji Przewodniczących. Większości, o których mowa w pierwszym akapicie, stosuje się odpowiednio na poszczególnych etapach powyższej procedury.

Poprawka 3

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 32 – ustęp 2

2. Takie grupy lub zespoły nie mogą uczestniczyć w żadnych działaniach, które mogą prowadzić do zakłócenia oficjalnej działalności Parlamentu lub jego organów. Z zastrzeżeniem przestrzegania warunków określonych w przyjętych przez Prezydium przepisach dotyczących tworzenia zespołów międzypartyjnych, grupy polityczne mogą ułatwiać ich działalność, udzielając im wsparcia logistycznego. Takie grupy lub zespoły ***składają oświadczenia dotyczące*** wszelkiego wsparcia zewnętrznego ***zgodnie z załącznikiem*** I.	2. Takie grupy lub zespoły nie mogą uczestniczyć w żadnych działaniach, które mogą prowadzić do zakłócenia oficjalnej działalności Parlamentu lub jego organów. Z zastrzeżeniem przestrzegania warunków określonych w przyjętych przez Prezydium przepisach dotyczących tworzenia zespołów międzypartyjnych, grupy polityczne mogą ułatwiać ich działalność, udzielając im wsparcia logistycznego.
	Takie grupy lub zespoły ***mają obowiązek składania oświadczeń dotyczących*** wszelkiego wsparcia zewnętrznego***, czy to w formie pieniężnej, czy w naturze (np. wykonywania prac sekretarskich), które, gdyby zostało udzielone posłowi indywidualnie, wymagałoby zgłoszenia na mocy załącznika*** I.
	Kwestorzy prowadzą rejestr oświadczeń, o których mowa w akapicie drugim. Rejestr jest udostępniany na stronie internetowej Parlamentu. Kwestorzy przyjmują szczegółowe zasady dotyczące tych oświadczeń.

Poprawka 4

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Artykuł 153 – ustęp 3 – litera d)

d) przedłożenie Konferencji Przewodniczących, zgodnie z art. 19, wniosku o zawieszenie lub odwołanie posła z jednej lub więcej funkcji ***z wyboru*** sprawowanych w Parlamencie.	d) przedłożenie Konferencji Przewodniczących, zgodnie z art. 19, wniosku o zawieszenie lub odwołanie posła z jednej lub więcej funkcji sprawowanych w Parlamencie.

Poprawka 5

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik I – tytuł

Przepisy wykonawcze do art. 9 ust. 1 – Przejrzystość i interesy finansowe posłów	***Kodeks postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego w zakresie interesów finansowych i konfliktu interesów***

TEKST OBOWIĄZUJĄCY	POPRAWKA

Poprawka 6

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik I – artykuły 1-4

Artykuł 1	***skreślone***
1. Poseł, który ma bezpośredni interes finansowy w sprawie będącej przedmiotem dyskusji, zgłasza ustnie ten fakt zanim zabierze głos przed Parlamentem lub jednym z jego organów albo gdy zostanie wyznaczony do pełnienia funkcji sprawozdawcy.	
2. Przed oficjalnym objęciem mandatu w Parlamencie lub w jednym z jego organów, zgodnie z art. 13, 191 lub art. 198 ust. 2 Regulaminu, lub też przed wzięciem udziału w oficjalnej delegacji, zgodnie z art. 68 lub art. 198 ust. 2 Regulaminu, poseł jest zobowiązany do należytego wypełnienia oświadczenia, o którym mowa w art. 2.	
Artykuł 2	
Kwestorzy prowadzą rejestr, w którym posłowie składają osobiste, szczegółowe oświadczenia dotyczące:	
a) ich działalności zawodowej oraz każdej innej funkcji lub działalności, z tytułu której otrzymują wynagrodzenie;	
b) wynagrodzenia, które otrzymują z tytułu sprawowania mandatu w innym parlamencie;	
c) wsparcia finansowego w postaci udostępnienia personelu lub sprzętu, niezależnego od środków przyznanych przez Parlament, udzielonego posłom w ramach ich działalności politycznej przez osoby trzecie, ze wskazaniem tożsamości tych osób.	
W czasie wykonywania mandatu posłowie wstrzymują się od przyjmowania prezentów lub czerpania korzyści.	
Oświadczenia do rejestru są składane na osobistą odpowiedzialność posłów i muszą być aktualizowane, jak tylko pojawiają się zmiany, oraz muszą być odnawiane co najmniej raz w roku. Posłowie ponoszą całkowitą odpowiedzialność za przejrzystość swych interesów finansowych.	
Prezydium może okresowo sporządzać spis elementów, które powinny być jego zdaniem ujęte w rejestrze.	
Jeżeli po otrzymaniu stosownego wezwania poseł nie wywiązuje się z obowiązku złożenia oświadczenia określonego punktach a i b, Przewodniczący wzywa go ponownie do jego dostarczenia w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli poseł nie złoży oświadczenia w tym terminie, jego nazwisko wraz z adnotacją o dopuszczeniu się uchybienia zostanie wymienione w protokole z pierwszego dnia każdej sesji miesięcznej następującej po przekroczeniu terminu. Jeśli po opublikowaniu adnotacji o uchybieniu poseł nadal odmawia złożenia oświadczenia, Przewodniczący stosuje postanowienia zawarte w art. 153 Regulaminu w celu zawieszenia go w pełnieniu funkcji.	

TEKST OBOWIĄZUJĄCY	POPRAWKA
Przewodniczący zespołów poselskich, zarówno międzypartyjnych jak i innych nieformalnych grup poselskich, mają obowiązek składania oświadczeń dotyczących każdego rodzaju wsparcia, czy to w formie pieniężnej, czy w naturze (np. wykonywania prac sekretarskich), które, gdyby zostało udzielone posłowi indywidualnie, wymagałoby zgłoszenia na mocy niniejszego artykułu.	
Kwestorzy są zobowiązani do prowadzenia rejestru i ustalania zasad zgłaszania przez zespoły oświadczeń dotyczących każdego rodzaju wsparcia z zewnątrz.	
Artykuł 3	
Rejestr jest jawny.	
Rejestr może być udostępniony do wglądu w formie elektronicznej.	
Artykuł 4	
W sprawach związanych z oświadczeniami majątkowymi posłowie podlegają przepisom obowiązującym w państwach członkowskich, w których zostali wybrani.	

Poprawka 7

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik I (nowy) – artykuł 1 (nowy)

	Artykuł 1 ***Zasady przewodnie***
	W trakcie wykonywania mandatu posłowie do Parlamentu Europejskiego:
	a) kierują się następującymi ogólnymi zasadami i postępują zgodnie z nimi: bezinteresowność, uczciwość, otwartość, staranność, rzetelność, odpowiedzialność i poszanowanie reputacji Parlamentu,
	b) działają wyłącznie w interesie publicznym i nie czerpią ani też nie próbują czerpać jakichkolwiek bezpośrednich lub pośrednich korzyści finansowych lub jakichkolwiek innych gratyfikacji.

Poprawka 8

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik I (nowy) – artykuł 2 (nowy)

	Artykuł 2 ***Podstawowe obowiązki posłów***
	W ramach sprawowania mandatu posłowie do Parlamentu Europejskiego:
	a) nie zawierają porozumień zobowiązujących ich do działania lub głosowania w interesie fizycznych lub prawnych osób trzecich, które to porozumienia mogłyby zagrozić ich

TEKST OBOWIĄZUJĄCY	POPRAWKA
	swobodzie głosowania wspomnianej w art. 6 Aktu z dnia 20 września 1976 r. dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich oraz w art. 2 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego,
	b) nie zabiegają o żadne bezpośrednie ani pośrednie korzyści finansowe lub jakiekolwiek inne gratyfikacje, nie przyjmują ich ani nie otrzymują w zamian za wywieranie wpływu na kształt lub głosowanie dotyczące prawodawstwa, projektów rezolucji, oświadczeń pisemnych lub pytań złożonych w Parlamencie lub w komisji, której są członkami, a także ściśle unikają wszelkich sytuacji, które mogłyby nosić znamiona korupcji.
	Poprawka 9
	Regulamin Parlamentu Europejskiego **Załącznik I (nowy) – artykuł 3 (nowy)**
	Artykuł 3 ***Konflikty interesów***
	1. Konflikt interesów zachodzi w przypadku, gdy poseł do Parlamentu Europejskiego ma osobisty interes, który mógłby w sposób niewłaściwy wpłynąć na pełnienie przez niego mandatu poselskiego. Konflikt interesów nie zachodzi, jeżeli poseł odnosi korzyści jedynie ze względu na przynależność do społeczeństwa jako całości lub do szerokiej kategorii osób.
	2. Poseł, który stwierdzi, że w jego przypadku występuje konflikt interesów, niezwłocznie podejmuje niezbędne działania w celu zaradzenia tej sytuacji, zgodnie z zasadami i przepisami niniejszego kodeksu postępowania. Jeżeli poseł nie jest w stanie rozwiązać konfliktu interesów, informuje o tym na piśmie Przewodniczącego. W przypadku jakichkolwiek niejasności poseł może zwrócić się o opinię, w trybie poufnym, do komitetu doradczego ds. postępowania posłów ustanowionego na mocy art. 7.
	3. Bez uszczerbku dla ust. 2 posłowie – przed zabraniem głosu lub głosowaniem podczas sesji plenarnej lub na forum jednego z organów Parlamentu, lub gdy zostaną wyznaczeni do pełnienia funkcji sprawozdawcy – ujawniają wszelkie istniejące lub potencjalne konflikty interesów mające związek z rozpatrywaną sprawą w przypadku, gdy nie wynika to jasno z informacji zadeklarowanych zgodnie z art. 4. Podczas trwania prac parlamentarnych, których to dotyczy, informację na temat konfliktu interesów należy przekazać przewodniczącemu pisemnie lub ustnie.
	Poprawka 10
	Regulamin Parlamentu Europejskiego **Załącznik I (nowy) – artykuł 4 (nowy)**
	Artykuł 4 ***Oświadczenia posłów***
	1. Dla celów przejrzystości przed końcem pierwszej sesji miesięcznej po zakończonych wyborach do Parlamentu Europejskiego (lub w trakcie kadencji parlamentarnej w terminie

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY	POPRAWKA
	30 dni od chwili rozpoczęcia pełnienia mandatu w Parlamencie) posłowie do Parlamentu Europejskiego na osobistą odpowiedzialność składają Przewodniczącemu oświadczenie majątkowe, posługując się formularzem przyjętym przez Prezydium zgodnie z art. 9. Posłowie informują Przewodniczącego o wszelkich zmianach mających wpływ na ich oświadczenie majątkowe w terminie do 30 dni po zaistnieniu takiej zmiany.
	2. Oświadczenie majątkowe zawiera – przedstawione w precyzyjny sposób – informacje dotyczące:
	a) działalności zawodowej posła, jaką prowadził on w okresie 3 lat poprzedzających jego wybór do Parlamentu, oraz jego członkostwa w tym okresie w radach nadzorczych lub zarządach przedsiębiorstw, organizacji pozarządowych, stowarzyszeń lub innych organów posiadających osobowość prawną,
	b) wynagrodzenia, które otrzymują z tytułu sprawowania mandatu w innym parlamencie;
	c) wszelkiej regularnej działalności, którą poseł prowadzi równolegle z wykonywaniem mandatu i za którą otrzymuje wynagrodzenie, niezależnie od tego czy wykonuje ją jako pracownik najemny czy też jako osoba prowadząca działalność na własny rachunek,
	d) członkostwa w radach nadzorczych lub zarządach przedsiębiorstw, organizacji pozarządowych, stowarzyszeń lub innych organów posiadających osobowość prawną lub prowadzenia przez posła wszelkiej innej działalności zewnętrznej, zarówno tej, za którą otrzymuje wynagrodzenie, jak i tej, którą wykonuje nieodpłatnie,
	e) wszelkiej wynagradzanej okazjonalnej działalności zewnętrznej (w tym działalności pisarskiej, działalności w charakterze wykładowcy lub w charakterze eksperta), jeżeli w danym roku kalendarzowym wynagrodzenie przekracza kwotę 5 000 EUR,
	f) wszelkiego udziału w przedsięwzięciu lub partnerstwie, który może mieć potencjalne skutki w zakresie polityki publicznej lub który umożliwia posłowi wywieranie istotnego wpływu na działanie tego przedsięwzięcia lub partnerstwa,
	g) wszelkiego wsparcia finansowego, w postaci udostępnienia personelu lub sprzętu, dodatkowego w stosunku do środków przyznanych przez Parlament, udzielonego posłowi w ramach jego działalności politycznej przez osoby trzecie, ze wskazaniem tożsamości tych osób,
	h) wszelkich interesów finansowych, które mogłyby wpłynąć na wykonywanie mandatu posła.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY	POPRAWKA
	Regularne dochody, jakie poseł otrzymuje w ramach każdej z pozycji zadeklarowanych zgodnie z akapitem pierwszym, przypisywane są do jednej z następujących kategorii:
	— od 500 EUR do 1 000 EUR miesięcznie,
	— od 1 001 EUR do 5 000 EUR miesięcznie,
	— od 5 001 EUR do 10 000 EUR miesięcznie,
	— ponad 10 000 EUR miesięcznie.
	Wszelkie inne dochody, jakie poseł otrzymuje w ramach każdej z pozycji zadeklarowanych zgodnie z akapitem pierwszym, oblicza się w skali roku, dzieli przez dwanaście i przypisuje do jednej z kategorii określonych w akapicie drugim.
	3. Informacje dostarczone Przewodniczącemu na mocy niniejszego artykułu publikowane są na stronie internetowej Parlamentu w sposób zapewniający ich łatwą dostępność.
	4. Posłowie nie mogą zostać wybrani do sprawowania funkcji w Parlamencie ani w jednym z jego organów, nie mogą zostać wyznaczeni do pełnienia funkcji sprawozdawcy ani uczestniczyć w oficjalnej delegacji, jeżeli nie złożyli oświadczenia majątkowego.
Poprawka 11	
Regulamin Parlamentu Europejskiego **Załącznik I (nowy) – artykuł 5 (nowy)**	
	Artykuł 5 ***Prezenty lub podobne korzyści***
	1. W czasie wykonywania mandatu posłowie do Parlamentu Europejskiego wstrzymują się od przyjmowania prezentów lub podobnych korzyści, z wyjątkiem prezentów o przybliżonej wartości poniżej 150 EUR i mających charakter kurtuazyjny lub prezentów mających charakter kurtuazyjny i wręczanych posłom reprezentującym oficjalnie Parlament.
	2. Wszelkie prezenty wręczane posłom zgodnie z ust. 1, gdy oficjalnie reprezentują oni Parlament, są przekazywane Przewodniczącemu i stosuje się do nich środki wykonawcze określone przez Prezydium na mocy art. 9.
	3. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do zwrotu kosztów podróży, zakwaterowania lub pobytu posłów ani do bezpośredniego pokrywania takich kosztów przez strony trzecie, gdy posłowie uczestniczą, na zaproszenie i w ramach sprawowania mandatu, we wszelkich wydarzeniach organizowanych przez strony trzecie.
	Zakres stosowania niniejszego ustępu, w szczególności przepisy zapewniające przejrzystość, jest sprecyzowane w środkach wykonawczych ustalonych przez Prezydium na mocy art. 9.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY	POPRAWKA

Poprawka 12

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik I (nowy) – artykuł 6 (nowy)

	Artykuł 6 ***Działalność byłych posłów***
	Byli posłowi do Parlamentu Europejskiego, którzy są zawodowo zaangażowani w lobbing lub działalność reprezentacyjną bezpośrednio związane z procesem decyzyjnym Unii, nie mogą – w ciągu całego okresu takiego zaangażowania – korzystać z udogodnień przyznanych byłym posłom na mocy przepisów określonych w tym celu przez Prezydium ([1]).
	([1]) Decyzja Prezydium z dnia 12 kwietnia 1999 r.

Poprawka 13

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik I (nowy) – artykuł 7 (nowy)

	Artykuł 7 ***Komitet doradczy ds. postępowania posłów***
	1. Niniejszym powołuje się komitet doradczy ds. postępowania posłów (zwany dalej komitetem doradczym).
	2. W skład komitetu doradczego wchodzi pięciu członków mianowanych przez Przewodniczącego na początku jego kadencji i wybranych spośród członków prezydiów i koordynatorów Komisji Spraw Konstytucyjnych i Komisji Prawnej, z należytym uwzględnieniem doświadczenia posłów i równowagi politycznej.
	Każdy członek komitetu doradczego pełni przez okres sześciu miesięcy funkcję przewodniczącego, która ma charakter rotacyjny.
	3. Na początku swojej kadencji Przewodniczący mianuje również rezerwowych członków komitetu doradczego, po jednym z każdej grupy politycznej niemającej przedstawiciela w komitecie doradczym.
	W przypadku domniemania naruszenia niniejszego kodeksu postępowania przez posła należącego do grupy politycznej niemającej przedstawiciela w komitecie doradczym właściwy członek rezerwowy pełni funkcję szóstego pełnoprawnego członka komitetu doradczego podczas rozpatrywania wspomnianego domniemanego naruszenia.
	4. Na wniosek posła komitet doradczy udziela mu – w trybie poufnym i w terminie 30 dni kalendarzowych – wskazówek dotyczących interpretacji i wykonywania przepisów niniejszego kodeksu postępowania. Dany poseł jest uprawniony do kierowania się tymi wskazówkami.
	Na wniosek Przewodniczącego komitet doradczy ocenia również domniemane przypadki naruszenia niniejszego kodeksu postępowania i doradza Przewodniczącemu w kwestii możliwych do podjęcia działań.

TEKST OBOWIĄZUJĄCY	POPRAWKA
	5. Po przeprowadzeniu konsultacji z Przewodniczącym komitet doradczy może zasięgnąć opinii ekspertów zewnętrznych.
	6. Komitet doradczy publikuje sprawozdanie roczne z podjętych działań.

Poprawka 14

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik I (nowy) – artykuł 8 (nowy)

	Artykuł 8 ***Procedura w przypadku ewentualnego naruszenia kodeksu postępowania***
	1. Gdy istnieją podstawy, by sądzić, że jeden z posłów do Parlamentu Europejskiego mógł naruszyć niniejszy kodeks postępowania, Przewodniczący może zwrócić się w tej sprawie do komitetu doradczego.
	2. Komitet doradczy bada okoliczności domniemanego naruszenia i może przesłuchać posła, którego sprawa dotyczy. Na podstawie wyciągniętych wniosków komitet kieruje do Przewodniczącego zalecenie dotyczące ewentualnej decyzji.
	3. Jeżeli po uwzględnieniu tego zalecenia Przewodniczący uzna, że dany poseł naruszył kodeks postępowania, po wysłuchaniu posła podejmuje uzasadnioną decyzję określającą sankcję, o której zawiadamia posła.
	Nałożona sankcja może obejmować jeden lub kilka środków wymienionych w art. 153 ust. 3 Regulaminu.
	4. Dany poseł ma prawo do skorzystania z wewnętrznych procedur odwoławczych określonych w art. 154 Regulaminu.
	5. Po upływie terminów, o których mowa w art. 154 Regulaminu, wszelkie sankcje nałożone na posła są podawane do wiadomości przez Przewodniczącego na posiedzeniu plenarnym oraz publikowane na stronie internetowej Parlamentu, gdzie widnieją przez pozostały okres kadencji parlamentarnej.

Poprawka 15

Regulamin Parlamentu Europejskiego
Załącznik I (nowy) – artykuł 9 (nowy)

	Artykuł 9 ***Wdrożenie***
	Prezydium przyjmuje środki wykonawcze do niniejszego kodeksu postępowania, w tym procedurę kontroli, a w razie potrzeby uaktualnia wysokość kwot, o których mowa w art. 4 i 5.
	Prezydium może formułować propozycje zmiany niniejszego kodeksu postępowania.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

Wnioski o skorzystanie z immunitetu i przywilejów przez Viktora Uspaskicha

P7_TA(2011)0541

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosków Viktora Uspaskicha o skorzystanie z immunitetu i przywilejów (2011/2162(IMM) i 2011/2099(IMM))

(2013/C 165 E/12)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Viktora Uspaskicha o skorzystanie z immunitetu z dnia 5 kwietnia 2011 r. ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 9 maja 2011 r. oraz jego wniosek z dnia 11 kwietnia 2011 r. ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 4 lipca 2011 r. w sprawie zmiany decyzji Parlamentu z dnia 7 września 2010 r. o uchyleniu immunitetu Viktora Uspaskicha ([1]),

— po wysłuchaniu wyjaśnień Viktora Uspaskicha w dniu 10 października 2011 r., zgodnie z art. 7 ust. 3 Regulaminu,

— uwzględniając art. 7 i 9 Protokołu nr 7 w sprawie Przywilejów i Immunitetów Unii Europejskiej (zwanego dalej "Protokołem"), jak również art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,

— uwzględniając orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r. oraz 19 marca 2010 r. ([2]),

— uwzględniając przepisy art. 62 Konstytucji Republiki Litewskiej,

— uwzględniając decyzję Parlamentu z dnia 7 września 2010 r. o uchyleniu immunitetu Viktora Uspaskicha,

— uwzględniając art. 6 ust. 3 oraz art. 7 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdania Komisji Prawnej (A7-0411/2011 i A7-0413/2011),

A. mając na uwadze, że należy rozpatrzyć razem wnioski Viktora Uspaskicha złożone w dniu 5 kwietnia i 11 kwietnia 2011 r., ponieważ wiążą się one z tym samym postępowaniem sądowym;

B. mając na uwadze, że przeciwko posłowi do Parlamentu Europejskiego Viktorowi Uspaskichowi wszczęto postępowanie karne i że jest on oskarżony w postępowaniu toczącym się przed regionalnym sądem karnym w Wilnie z art. 24 ust. 4 w związku z art. 222 ust. 1, z art. 220 ust. 1, z art. 24 ust. 4 w związku z art. 220 ust. 1, z art. 205 ust. 1 oraz z art. 24 ust. 4 w związku z art. 205 ust. 1 kodeksu karnego Republiki Litewskiej;

C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu podczas sesji Parlamentu Europejskiego jego posłowie korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów przyznawanych posłom do parlamentu ich państwa, natomiast nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy poseł został schwytany na gorącym uczynku; immunitet nie może również stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament Europejski prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregokolwiek z jego posłów;

D. mając na uwadze, że na mocy art. 62 Konstytucji Republiki Litewskiej posła do parlamentu krajowego (Sejmu) nie można pociągnąć do odpowiedzialności karnej, aresztować ani w inny sposób ograniczać jego wolności bez zgody tego parlamentu;

([1]) Dz.U. C 308 E z 20.10.2011, s. 90.

([2]) Sprawa 101/63, Wagner przeciwko Fohrmann i Krier, Rec. 1964, s. 195; sprawa 149/85, Wybot przeciwko Faure i innym, Rec. 1986, s. 2391; sprawa T- 345/05, Mote przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. 2008, s. II-2849; sprawy połączone C-200/07 i C-201/07, Marra przeciwko De Gregorio i Clemente, Zb.Orz. 2008, s. I-7929; sprawa T-42/06 Gollnisch przeciwko Parlamentowi.

E. mając na uwadze, że art. 62 Konstytucji Republiki Litewskiej stanowi dalej, że poseł do Sejmu nie może być prześladowany z powodu sposobu głosowania lub przemówień wygłaszanych w Sejmie, przy czym można go pociągnąć do odpowiedzialności w toku zwykłej procedury dotyczącej osobistego znieważenia lub pomówienia;

F. mając na uwadze, że poseł Viktor Uspaskich jest oskarżany zasadniczo o przestępstwa polegające na fałszerstwie dokumentów księgowych dotyczących finansowania partii politycznej, które miał popełnić przed jego wyborem do Parlamentu Europejskiego;

G. mając na uwadze, że w dniu 7 września 2010 r. Parlament uchylił immunitet Viktora Uspaskicha, uznając, że nie przedstawiono przekonujących dowodów co do istnienia *fumus persecutionis*, natomiast przestępstwa, o które jest oskarżony poseł Viktor Uspaskich, nie mają nic wspólnego z jego działalnością w charakterze posła do Parlamentu Europejskiego;

H. mając na uwadze, że w dniu 28 października 2010 r. Viktor Uspaskich wniósł sprawę o anulację decyzji Parlamentu z dnia 7 września 2010 r. przed Sądem, aby wycofać ją w lipcu 2011 r.;

I. mając na uwadze, że w piśmie z dnia 5 kwietnia 2011 r. zawierającym wniosek o skorzystanie z immunitetu Viktor Uspaskich oświadczył, że postępowanie karne wszczęte przez władze litewskie uniemożliwia mu lub utrudnia wykonywanie obowiązków parlamentarnych przez ograniczenie jego wolności przemieszczania się, co stoi w sprzeczności z art. 7 Protokołu;

J. mając na uwadze, że art. 7 Protokołu ma za zadanie chronić posłów przed ograniczaniem ich wolności przemieszczania się, o charakterze innym niż sądowy, i w związku z tym nie zawiera immunitetu lecz przywilej i nie chroni przed sądowym ograniczaniem wolności przemieszczania się posła ([1]);

K. mając na uwadze, że w związku z tym Parlament nie może przychylić się do wniosku Viktora Uspaskicha z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie skorzystania z immunitetu w oparciu o art. 7 Protokołu;

L. mając na uwadze, że w piśmie z dnia 11 kwietnia 2011 r. Viktor Uspaskich zwrócił się o zmianę decyzji Parlamentu z dnia 7 września 2010 r. w oparciu o domniemane nowe fakty poruszone przez WikiLeaks, które według niego potwierdzają, że padł ofiarą *fumus persecutionis*;

M. mając na uwadze, że skarga powinna zostać odrzucona w oparciu o fakt, że nie stwierdzono wystarczającego związku między rzekomymi nowymi faktami a wszczęciem postępowania przeciwko Viktorowi Uspaskichowi za sfałszowanie dokumentów księgowych;

N. mając na uwadze oprócz tego, że – i ma to również zastosowanie do skargi Viktora Uspaskicha, że przez przyjęcie decyzji z dnia 7 września 2010 r. naruszone zostało jego podstawowe prawo do obrony i przepisy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – wniosek o zmianę decyzji z dnia 7 września 2010 r. nie stanowi wniosku o skorzystanie z immunitetu i przywilejów w rozumieniu art. 6 i 7 Regulaminu;

1. nie wyraża zgody na skorzystanie przez Viktora Uspaskicha z immunitetu i przywilejów;

2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do natychmiastowego przekazania niniejszej decyzji wraz ze sprawozdaniami właściwej komisji odpowiednim władzom Republiki Litewskiej.

([1]) Sprawa T345/05 Mote przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. 2008, s. II-2849, pkt 48-52.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Uruchomienie instrumentu elastyczności

P7_TA(2011)0520

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności na rzecz finansowania strategii „Europa 2020" i europejskiej polityki sąsiedztwa, zgodnie z pkt 27 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2011)0373 – C7-0164/2011 – 2011/2126(BUD))

(2013/C 165 E/13)

Parlament Europejski,

— uwzględniając projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2012 (COM(2011)0300), przedstawiony przez Komisję w dniu 20 kwietnia 2011 r.,

— uwzględniając wniosek Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady (COM(2011)0373 – C7-0164/2011),

— uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami [1] (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.), w szczególności jego pkt 27,

— uwzględniając swoje stanowisko w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii na rok 2012 przyjęte w dniu 26 października 2011 r. [2],

— uwzględniając wspólne konkluzje w sprawie budżetu na rok 2012 przyjęte w dniu 19 listopada 2011 r.,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0353/2011),

A. mając na uwadze, że pułapy wieloletnich ram finansowych, zwłaszcza w poddziale 1a i w dziale 4, nie umożliwiają finansowania priorytetów UE bez szkody dla istniejących instrumentów i strategii politycznych,

B. mając na uwadze, że w celu skompensowania wzrostu środków na Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa w ramach działu 4 Komisja – *w liście w sprawie poprawek nr 1/2012* – zaproponowała uruchomienie instrumentu elastyczności na kwotę 153 343 576 *EUR*,

C. mając na uwadze, że komitet pojednawczy zwołany w związku z budżetem na rok 2012 zgodził się na mobilizację instrumentu elastyczności w całkowitej kwocie w wysokości 200 mln EUR wykraczającej poza pułapy środków w ramach działów 1a i 4;

[1] Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.
[2] Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0461.

1. zauważa, że mimo ograniczonego wzrostu środków na zobowiązania dotyczącego niewielkiej liczby pozycji budżetowych i kilkakrotnego zmniejszenia środków w innych pozycjach budżetowych pułapy w poddziale 1a i w dziale 4 nie umożliwiają odpowiedniego finansowania wybranych priorytetów realizowanych przez Parlament i Radę;

2. zgadza się zatem na uruchomienie instrumentu elastyczności na rzecz finansowania strategii „Europa 2020" w ramach poddziału 1a oraz na rzecz finansowania Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa w ramach działu 4 na całkowitą kwotę 200 mln EUR;

3. ponownie przypomina, że uruchomienie instrumentu elastyczności, przewidziane w pkt 27 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r., jeszcze raz podkreśla istotną potrzebę uczynienia z budżetu Unii narzędzia o jeszcze większej elastyczności;

4. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;

5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;

6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2012/3/UE.)

Procedura budżetowa na 2012 r.: wspólny projekt

P7_TA(2011)0521

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wspólnego projektu zatwierdzonego przez komitet pojednawczy w ramach procedury budżetowej na 2012 r. (17470/2011 ADD 1, 2, 3, 4, 5 – C7-0446/2011 – 2011/2020(BUD))

(2013/C 165 E/14)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wspólny projekt zatwierdzony przez komitet pojednawczy (17470/2011 ADD 1, 2, 3, 4, 5 – C7-0446/2011) i oświadczenia Parlamentu, Rady i Komisji załączone do niniejszej rezolucji,

— uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 października 2011 r. w sprawie zmienionego przez Radę projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2012 – wszystkie sekcje [1], oraz znajdujące się w nim poprawki budżetowe,

— uwzględniając projekt budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2012, przyjęty przez Komisję dnia 20 kwietnia 2011 r. (COM(2011)0300),

[1] Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0461.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

— uwzględniając stanowisko w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej, przyjęte przez Radę w dniu 25 lipca 2011 r. (13110/2011),

— uwzględniając listy w sprawie poprawek nr 1/2012,2/2012 i 3/2012 do projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2012, przedstawione przez Komisję odpowiednio w dniach 17 czerwca 2011 r., 16 września 2011 r. i 25 października 2011 r.,

— uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,

— uwzględniając decyzję Rady nr 2007/436/WE, Euratom z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich ([1]),

— uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ([2]),

— uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ([3]),

— uwzględniając art. 75d i art. 75e Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie delegacji Parlamentu dla komitetu pojednawczego (A7-0414/2011),

1. zatwierdza wspólny projekt uzgodniony przez komitet pojednawczy, który obejmuje następujące dokumenty:

— wykaz pozycji niezmienionych w stosunku do projektu budżetu lub stanowiska Rady;

— zestawienie danych liczbowych według działów wieloletnich ram finansowych;

— dane liczbowe według pozycji dla wszystkich pozycji w budżecie;

— scalony dokument zawierający dane liczbowe i ostateczne brzmienie wszystkich pozycji zmienionych w trakcie postępowania pojednawczego;

2. potwierdza wspólne oświadczenia Parlamentu, Rady i Komisji włączone do wspólnych konkluzji uzgodnionych przez komitet pojednawczy i załączonych do niniejszej rezolucji;

3. zobowiązuje przewodniczącego do stwierdzenia, że budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2012 r. został ostatecznie przyjęty, oraz do zarządzenia jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz pozostałym zainteresowanym instytucjom i parlamentom narodowym.

([1]) Dz.U. L 163 z 23.06.07, s. 17.
([2]) Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.
([3]) Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

ZAŁĄCZNIK I

Budżet na 2012 rok – wspólne konkluzje

Wspólne konkluzje dotyczą trzech punktów:

1. Budżet na rok 2012

2. Budżet na rok 2011 – budżet korygujący 6/2011

3. Wspólne oświadczenia

1. **Budżet na rok 2012**

1.1. **Zamknięte linie budżetowe**

W przypadku braku innego stwierdzenia w poniższych konkluzjach wszystkie linie budżetowe niezmienione ani przez Radę, ani przez Parlament oraz te, w których Parlament zaakceptował poprawki Rady podczas odpowiedniego czytania, uznaje się za zatwierdzone.

W związku z pozostałymi liniami budżetowymi komitet pojednawczy doszedł do wniosków, które przedstawiono poniżej.

1.2. **Zagadnienia horyzontalne**

Agencje zdecentralizowane

Całkowity wkład UE na rzecz agencji zdecentralizowanych w 2012 r. (obejmujący środki, które mają być ujęte w budżecie na 2012 r., oraz dostępne dochody przeznaczone na określony cel, przy czym dotyczy to zarówno środków na zobowiązania, jak i na płatności) obniża się o 1 % w porównaniu z projektem budżetu zmienionym listem w sprawie poprawek 3/2012. Jednak w przypadku agencji FRONTEX (tytuł 1 i 2), Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu, Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych całkowity wkład UE (w środkach na zobowiązania i na płatności) ustala się na poziomie projektu budżetu. W odniesieniu do agencji FRONTEX – Tytuł 3 por. dział 3a w pkt 1.3 poniżej.

W porównaniu z przedstawionym przez Komisję projektem budżetu oznacza to obniżenie wkładu UE na ogólną kwotę 6,1 mln EUR na rzecz następujących agencji zdecentralizowanych, co ilustruje poniższa tabela:

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa agencji zdecentralizowanej	Całkowity wkład UE w 2012 r. (środki budżetowe i dochody przeznaczone na określony cel): środki na zobowiązania		Budżet na rok 2012
		Początkowa kwota	Kwota po zmianach	Obniżenie środków w budżecie na 2012 r.
02 03 03	Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) – chemikalia	p.m.	p.m.	p.m.
02 05 02	Agencja Europejskiego GNSS	10,600	10,494	– 0,106
04 04 03	Europejska Fundacja na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy (EUROFOUND)	20,590	20,384	– 0,206
04 04 04	Europejska Agencja Bezpieczeństwa i Ochrony Zdrowia w Miejscu Pracy	14,830	14,682	– 0,148
06 02 01	Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA)	35,214	34,862	– 0,352
06 02 02	Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu	53,565	53,229	– 0,336
	w tym środki związane ze zwalczaniem zanieczyszczeń (06 02 02 03)	*20,000*	*20,000*	—

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa agencji zdecentralizowanej	Całkowity wkład UE w 2012 r. (środki budżetowe i dochody przeznaczone na określony cel): środki na zobowiązania		Budżet na rok 2012
		Początkowa kwota	Kwota po zmianach	Obniżenie środków w budżecie na 2012 r.
06 02 08	Europejska Agencja Kolejowa (ERA)	25,260	25,007	– 0,253
09 02 03	Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji	8,420	8,336	– 0,084
09 02 04	Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej – Urząd (BEREC)	4,336	4,293	– 0,043
15 02 25	Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (CEDEFOP)	17,610	17,434	– 0,176
17 03 10	Europejska Agencja Leków	39,188	38,841	– 0,347
	w tym sieroce produkty lecznicze (17 03 10 03)	*4,488*	*4,488*	—
32 04 10	Europejska Agencja ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER)	7,315	7,242	– 0,073
33 06 03	Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn	7,820	7,742	– 0,078
Razem	***Dział 1a***			***– 2,203***
07 03 09	Europejska Agencja Ochrony Środowiska	36,676	36,309	– 0,367
07 03 60	Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) – produkty biobójcze	2,756	2,728	– 0,028
07 03 70	Europejska Agencja Chemikaliów – zgoda po uprzednim poinformowaniu	1,470	1,455	– 0,015
11 08 05	Wspólnotowa Agencja Kontroli Rybołówstwa	9,310	9,217	– 0,093
Razem	***Dział 2***			***– 0,502***
18 02 11	Agencja ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi	20,000	19,800	– 0,200
18 05 02	Europejski Urząd Policji – (EUROPOL)	84,500	83,655	– 0,845
18 05 05	Europejskie Kolegium Policyjne (CEPOL)	8,536	8,451	– 0,085
18 05 11	Europejskie Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii	15,708	15,551	– 0,157
33 02 03	Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej	20,400	20,196	– 0,204
33 03 02	EUROJUST	33,300	32,967	– 0,333
Razem	***Dział 3a***			***– 1,824***
17 03 03	Europejskie Centrum Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC)	57,300	56,727	– 0,573

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa agencji zdecentralizowanej	Całkowity wkład UE w 2012 r. (środki budżetowe i dochody przeznaczone na określony cel): środki na zobowiązania		Budżet na rok 2012
		Początkowa kwota	Kwota po zmianach	Obniżenie środków w budżecie na 2012 r.
17 03 07	Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności	77,122	76,351	– 0,771
Razem	***Dział 3b***			**– *1,344***
15 02 27	Europejska Fundacja ds. Szkoleń (ETF)	20,247	20,045	– 0,202
Razem	***Dział 4***			**– *0,202***
31 01 09	Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej	p.m.	p.m.	p.m.
Razem	***Dział 5***			**p.m.**
Ogółem	**Wpływ netto**			**– 6,076**

Jeżeli chodzi o wysokość środków, które zostaną ujęte w budżecie na 2012 rok, wspomniane wyżej cięcia środków w poszczególnych artykułach dotyczących agencji zostaną rozdzielone na pozycje budżetowe proporcjonalnie do rangi odnośnych dwóch pozycji budżetowych w projekcie budżetu (wkład do tytułu 1 i 2 oraz wkład do tytułu 3).

Liczbę stanowisk dla wszystkich agencji zdecentralizowanych ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu, zmienionym listem w sprawie poprawek 3/2012.

Agencje wykonawcze

Wkład UE (w postaci środków na zobowiązania i środków na płatności) oraz liczbę stanowisk dla agencji wykonawczych ustala się na poziomie zaproponowanym w projekcie budżetu z wyjątkiem zamkniętej linii budżetowej dotyczącej wkładu UE na rzecz Agencji Wykonawczej ds. Konkurencyjności i Innowacyjności z programu Marco Polo (06 01 04 32).

Projekty pilotażowe/ działania przygotowawcze

Uzgodniono obszerny pakiet 70 projektów pilotażowych/ działań przygotowawczych, w tym dwa projekty/ działania w sekcji 10 (ESDZ) budżetu, opiewający na kwotę 105,4 mln EUR w środkach na zobowiązania, w tym również wszystkie projekty pilotażowe/ działania przygotowawcze zaproponowane przez Parlament, Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych. Jeżeli projekt pilotażowy lub działanie przygotowawcze ma już podstawę prawną, Komisja może wnioskować o przesunięcie środków do odpowiedniej podstawy prawnej, aby ułatwić realizację działania. Ponadto uzgodniono przedstawione w załączniku zmiany w uwagach do budżetu dotyczące projektu pilotażowego „Europejski Instytut Pokoju" w sekcji 10 (ESDZ).

Szczegółowe zasady dotyczące środków na płatności w związku z projektami pilotażowymi i działaniami przygotowawczymi określono poniżej w pkt 1.4.

W ramach tego pakietu przestrzega się w pełni pułapów na projekty pilotażowe i działania przygotowawcze, przewidzianych w porozumieniu międzyinstytucjonalnym.

1.3. **Działy wydatków w ramach finansowych – środki na zobowiązania** [1]

Wziąwszy pod uwagę powyższe konkluzje dotyczące zamkniętych linii budżetowych, agencji oraz projektów pilotażowych i działań przygotowawczych, komitet pojednawczy uzgodnił, co następuje.

[1] Tabele zbiorcze w tym punkcie, uporządkowane wg działów w ramach finansowych, nie uwzględniają obniżenia środków dla agencji zdecentralizowanych ani uzgodnionego pakietu w sprawie projektów pilotażowych i działań przygotowawczych (por. pkt 1.2).

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

Dział 1a

Środki na zobowiązania ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu, uwzględniając przy tym poprawki do następujących programów i działań:

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na zobowiązania		
		Projekt budżetu 2012	Budżet na rok 2012	Różnica
02 02 01	Program na rzecz przedsiębiorczości i innowacji	148,6	156,1	+ 7,5
02 04 01 01	Badanie przestrzeni kosmicznej	250,3	251,3	+ 1,0
02 04 01 02	Badania nad bezpieczeństwem	242,1	243,0	+ 0,9
04 03 04	EURES	19,5	20,6	+ 1,1
04 03 15	Europejski Rok Aktywności Osób Starszych i Solidarności Międzypokoleniowej (pozycja już zamknięta)	—	2,7	+ 2,7
08 02 01	Współpraca – ochrona zdrowia	637,2	639,5	+ 2,3
08 03 01	Współpraca – żywność, rolnictwo, rybołówstwo i biotechnologia	311,6	312,8	+ 1,2
08 04 01	Współpraca – nanonauki, nanotechnologie, materiały i nowe technologie produkcyjne	499,2	501,0	+ 1,8
08 05 01	Współpraca – energia	166,0	178,3	+ 12,3
08 06 01	Współpraca – środowisko (w tym zmiana klimatu)	279,8	280,9	+ 1,1
08 07 01	Współpraca – transport (w tym aeronautyka)	322,6	323,8	+ 1,2
08 08 01	Współpraca – nauki społeczno-ekonomiczne i humanistyczne	92,1	92,4	+ 0,3
08 09 01	Współpraca – mechanizm finansowania oparty na podziale ryzyka (RSFF)	197,3	198,0	+ 0,7
08 10 01	Pomysły	1 547,5	1 564,9	+ 17,4
08 12 01	Możliwości – infrastruktura naukowo-badawcza	50,0	50,2	+ 0,2
08 13 01	Możliwości – badania na rzecz MŚP	238,6	251,2	+ 12,6
08 14 01	Możliwości – regiony wiedzy	20,0	20,1	+ 0,1
08 15 01	Możliwości – potencjał naukowo-badawczy	66,4	66,6	+ 0,2
08 16 01	Możliwości – nauka w społeczeństwie	44,6	44,8	+ 0,2
08 17 01	Możliwości – działania w zakresie współpracy międzynarodowej Pozycja w budżecie Nazwa	32,0	32,1	+ 0,1
08 19 01	Podwyższenie/ obniżenie środków na zobowiązania Projekt budżetu 2012 Budżet na rok 2012 Różnica	13,1	13,1	+ 0,0
09 04 01 01	Możliwości – wsparcie na rzecz spójnego kształtowania polityki badawczej Wsparcie na rzecz współpracy naukowej w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT – współpraca)	1 240,4	1 244,5	+ 4,1
09 05 01	Możliwości – infrastruktura naukowo-badawcza	31,2	31,3	+ 0,1
10 02 01	Działania Wspólnego Centrum Badawczego nienależące do obszaru badań jądrowych	31,4	31,5	+ 0,1

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na zobowiązania		
		Projekt budżetu 2012	Budżet na rok 2012	Różnica
15 02 02	Erasmus Mundus	103,8	105,6	+ 1,9
15 02 22	Uczenie się przez całe życie	1 058,5	1 110,5	+ 52,0
15 07 77	Ludzie	886,4	905,7	+ 19,3
32 04 06	Program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji – inteligentna energia	122,3	129,8	+ 7,5
32 06 01	Badania naukowe – energia	147,6	162,6	+ 15,0
Razem	***Podwyższenie środków***			***+ 165,0***
	— z tego podwyższenie środków na program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji			*+ 15,0*
	— z tego podwyższenie środków na siódmy program ramowy			*+ 92,0*
04 03 07	Analizy, badania i kampanie edukacyjne (pozycja już zamknięta)	4,9	2,2	– 2,7
	Obniżenie środków na wsparcie (różne linie – pozycja już zamknięta)			– 0,5
Razem	***Obniżenie środków***			***– 3,2***
Ogółem	**Wpływ netto**			**+ 161,8**
	Margines w dziale 1a		**– 50,0**	

Wpływ uzgodnionych podwyżek i cięć środków na zobowiązania na środki na płatności, przedstawiony w powyższych tabelach, wyjaśniono w pkt 1.4.

Instrument elastyczności zostanie uruchomiony na kwotę w wysokości 50,0 mln EUR na rzecz strategii Europa 2020.

Bez uszczerbku dla wspólnego oświadczenia w sprawie finansowania projektu ITER, przedstawionego w pkt 3.4, środki na zobowiązania przeniesione do rezerwy na potrzeby ITER (artykuł 08 20 02) ustala się na poziomie 417,9 mln EUR.

Dział 1b

Środki na zobowiązania ustala się na poziomie zaproponowanym w projekcie budżetu z wyjątkiem linii budżetowej 13 03 31 „Pomoc techniczna i informowanie na temat strategii Unii Europejskiej dla regionu Morza Bałtyckiego oraz zwiększanie wiedzy na temat strategii makroregionalnej", dla której uzgodniono kwotę w wysokości 2,5 mln EUR w środkach na zobowiązania. W rezultacie margines w ramach pułapu wydatków w dziale 1b wynosi 8,4 mln EUR.

Dział 2

Środki na zobowiązania ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu, zmienionym listem w sprawie poprawek 3/2012, uwzględniając przy tym poprawki do następujących programów i działań:

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na zobowiązania		
		Projekt budżetu 2012	Budżet na rok 2012	Różnica
	Podniesienie środków na rolnictwo (list w sprawie poprawek 3/2012)			+ 115,5
	— z tego pomoc dla grup producentów na wstępne pozwolenia (pozycja budżetowa 05 02 08 11)	*150,0*	*195,0*	*+ 45,0*

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na zobowiązania		
		Projekt budżetu 2012	Budżet na rok 2012	Różnica
	Obniżenie środków na rolnictwo (list w sprawie poprawek 3/2012)			– 201,2
Razem	***Obniżenie netto środków na rolnictwo (list w sprawie poprawek 3/2012)***			***– 85,7***
05 07 01 06	Rozliczenie rachunków	– 69,0	– 200,0	– 131,0
05 02 12 08	Mleko podawane w szkołach	81,0	90,0	+ 9,0
Razem	**Wpływ netto zmian**			***– 122,0***
	Margines w dziale 2		**834,2**	

Wpływ uzgodnionych podwyżek i cięć środków na zobowiązania na środki na płatności, przedstawiony w powyższych tabelach, wyjaśniono w pkt 1.4.

Odzwierciedlając porozumienie polityczne osiągnięte w sprawie programów dla osób najbardziej potrzebujących (pozycja budżetowa 05 02 04 01), środki przeznaczone na ten cel – znajdujące się obecnie w rezerwie – przenosi się do odpowiedniej linii budżetowej.

Wszystkie trzy instytucje uzgodniły wspólne oświadczenie, które znajduje się w pkt 3.3.

Dział 3a

Środki na zobowiązania ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu, biorąc przy tym pod uwagę poprawki do następujących programów i działań uwzględniające uzgodnioną między Radą a Parlamentem wysokość środków (zamknięte linie):

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na zobowiązania		
		Projekt budżetu 2012	Budżet na rok 2012	Różnica
18 02 03 02	FRONTEX - tytuł 3	50,5	59,5	+ 9,0
18 03 03	Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców	93,5	102,5	+ 9,0
33 02 05	Daphne	17,5	19,5	+ 2,0
Razem	***Podwyższenie środków***			***+ 20,0***
18 01 04 16	Zapobieganie aktom terrorystycznym, gotowość i zarządzanie skutkami – wydatki na wsparcie (pozycja już zamknięta)	0,3	0,2	– 0,10
33 01 04 01	Prawa podstawowe i obywatelstwo – wydatki na wsparcie (pozycja już zamknięta)	0,35	0,3	– 0,05
33 01 04 03	Wymiar sprawiedliwości w sprawach karnych — wydatki na wsparcie (pozycja już zamknięta)	0,4	0,35	– 0,05
33 01 04 04	Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych — wydatki na wsparcie (pozycja już zamknięta)	0,3	0,25	– 0,05
Razem	***Obniżenie środków***			***– 0,25***
Ogółem	**Wpływ netto**			**+ 19,75**
	Margines w dziale 3a		**38,2**	

Wpływ uzgodnionych cięć środków na zobowiązania na środki na płatności, przedstawiony w powyższej tabeli, wyjaśniono w pkt 1.4.

Dział 3b

Środki na zobowiązania ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu, uwzględniając przy tym uzgodnione poprawki do następujących programów i działań:

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na zobowiązania		
		Projekt budżetu 2012	Budżet na rok 2012	Różnica
15 05 06	Doroczne imprezy	p.m.	1,5	+ 1,5
15 05 55	Młodzież w działaniu	134,6	139,6	+ 5,0
16 02 02	Działania multimedialne	30,5	31,5	+ 1,0
16 03 04	Partnerski proces komunikowania na temat Europy	12,7	13,0	+ 0,3
Razem	***Podwyższenie środków***			***+ 7,8***
	Obniżenie środków na wsparcie (różne linie – pozycja już zamknięta)			– 0,3
Razem	***Obniżenie środków***			***– 0,3***
Ogółem	**Wpływ netto**			**+ 7,5**
	Margines w dziale 3b		**1,6**	

Wpływ uzgodnionych podwyżek i cięć środków na zobowiązania na środki na płatności, przedstawiony w powyższych tabelach, wyjaśniono w pkt 1.4.

Dział 4

Środki na zobowiązania ustala się na poziomie zaproponowanym przez Komisję w projekcie budżetu z uwzględnieniem listu w sprawie poprawek 1/2012 oraz uzgodnionych poprawek do następujących programów i działań:

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na zobowiązania		
		Projekt budżetu 2012	Budżet na rok 2012	Różnica
19 08 01 02	ENPI – Palestyna, bliskowschodni proces pokojowy, UNRWA	200,0	200,0	Budżet korygujący 6
19 04 03	Obserwacja wyborów	35,1	38,0	+ 2,9
19 06 01 01	Instrument na rzecz stabilności	225,0	232,8	+ 7,8
19 09 01	Ameryka Łacińska	352,6	364,3	+ 11,7
19 10 01 01	Azja	5 064	520,9	+ 14,5
22 02 07 03	Społeczność Turków cypryjskich	25,0	28,0	+ 3,0
Razem	***Podwyższenie środków***			***39,9 + budżet korygujący 6***
01 03 02	Pomoc makrofinansowa (pozycja już zamknięta)	105,0	95,6	– 9,45
04 06 01	Instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA) – zasoby ludzkie	114,2	112,2	– 2,0
05 05 02	Instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA) – rozwój obszarów wiejskich	237,5	234,5	– 3,0
05 06 01	Międzynarodowe umowy w dziedzinie rolnictwa (pozycja już zamknięta)	6,5	6,4	– 0,1

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na zobowiązania		
		Projekt budżetu 2012	Budżet na rok 2012	Różnica
07 02 01	Wielostronne przedsięwzięcia w dziedzinie środowiska (pozycja już zamknięta)	2,3	2,2	– 0,1
19 05 01	Uprzemysłowione państwa trzecie (pozycja już zamknięta)	25,0	24,0	– 1,0
19 10 01 02	Afganistan	199,9	198,9	– 1,0
19 11 01	Ocena rezultatów pomocy unijnej, działania następcze i kontrolne (pozycja już zamknięta)	15,6	14,0	– 1,6
19 11 02	Programy informacyjne dla krajów trzecich	12,5	11,5	– 1,0
19 11 03	UE w świecie	5,0	2,5	– 2,5
20 02 01	Zewnętrzne stosunki handlowe (pozycja już zamknięta)	9,8	7,3	– 2,5
20 02 03	Pomoc na rzecz wymiany handlowej – inicjatywy wielostronne (pozycja już zamknięta)	4,5	3,8	– 0,7
21 06 03	Wsparcie dostosowawcze dla krajów objętych protokołem w sprawie cukru	186,4	174,8	– 11,6
21 07 04	Umowy w sprawie określonych towarów (pozycja już zamknięta)	5,9	3,4	– 2,5
21 08 01	Ocena rezultatów pomocy unijnej, działania następcze i kontrolne (pozycja już zamknięta)	11,7	9,6	– 2,2
21 08 02	Podnoszenie świadomości w zakresie rozwoju (pozycja już zamknięta)	10,8	9,9	– 0,9
22 02 10 02	Działania informacyjne i komunikacyjne skierowane do państw trzecich	11,0	10,0	– 1,0
23 02 03	Gotowość na wypadek klęsk (pozycja już zamknięta)	35,2	34,8	– 0,4
19 01 04 04	Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – wydatki na wsparcie (pozycja już zamknięta)	0,75	0,5	– 0,25
	Obniżenie przez PE środków na wsparcie (różne linie)	177,3	168,0	– 9,25
Razem	***Obniżenie środków***			***– 53,0***
Ogółem	**Wpływ netto**			**– 13,1**
	Margines w dziale 4		**– 150,0**	

Wpływ uzgodnionych podwyżek i cięć środków na zobowiązania na środki na płatności, przedstawiony w powyższych tabelach, wyjaśniono w pkt 1.4.

Instrument elastyczności zostanie uruchomiony na kwotę w wysokości 150,0 mln EUR na rzecz europejskiej polityki sąsiedztwa. Ponadto uzgodniono koncentrację na wstępie środków na zobowiązania na rzecz Palestyny na rok 2011, o czym mowa w pkt 2.

Dział 5

Jeżeli chodzi o środki i stanowiska w planie zatrudnienia wszystkich zainteresowanych instytucji, zatwierdzono stanowisko Parlamentu Europejskiego. Przyjęto również podwyższenie środków zaproponowane w liście w sprawie poprawek 2/2012. Dodano też kwotę 10,4 mln EUR na świadczenia emerytalne. W rezultacie margines w ramach pułapu wydatków w dziale 5 wynosi 474,4 mln EUR.

1.4. **Środki na płatności**

Ogólną kwotę środków na płatności w budżecie na 2012 rok ustalono na poziomie 129 088,043 mln EUR. W ramach ogólnego kompromisu komitet pojednawczy porozumiał się w sprawie wspólnego oświadczenia na temat płatności, które znajduje się w pkt 3.1.

W celu rozdzielenia uzgodnionych cięć środków w stosunku do ogólnego poziomu płatności w porównaniu z projektem budżetu (zmienionym listami w sprawie poprawek) na poszczególne działy i linie budżetowe stosuje się następującą metodologię, aby ogólny kompromis w sprawie zobowiązań przełożył się na odpowiednie płatności oraz aby zrównoważyć ogólny poziom płatności we wszystkich działach:

1. Punktem wyjścia obliczeń jest ogólny poziom płatności uzgodniony jak powyżej, wyrażający się kwotą 129 088,043 mln EUR w roku 2012.

2. Następnie zastosowana metoda uwzględnia uzgodniony poziom zobowiązań dotyczących środków niezróżnicowanych.

   Zgodnie z definicją poziom środków na zobowiązania dotyczących tego rodzaju wydatków jest równy poziomowi środków na płatności, co nie ulega zmianie na kolejnych etapach.

   Poprzez analogię to samo dotyczy agencji zdecentralizowanych, na rzecz których wkład UE w postaci środków na płatności ustala się na poziomie zaproponowanym w pkt 1.2.

3. Po trzecie, środki na płatności przeznaczone na projekty pilotażowe i działania przygotowawcze ustala się w sposób następujący:

   — sekcja 3 (Komisja): środki na płatności przeznaczone na wszystkie nowe projekty pilotażowe i działania przygotowawcze ustala się na poziomie 50 % odpowiednich zobowiązań lub na zaproponowanym poziomie, jeżeli jest on niższy; w przypadku przedłużenia realizowanych projektów pilotażowych i działań przygotowawczych poziom płatności odpowiada poziomowi określonemu w projekcie budżetu plus 50 % odpowiednich nowych zobowiązań lub zaproponowanemu poziomowi, jeżeli jest on niższy;

   — sekcja 10 (ESDZ): środki na płatności przeznaczone na projekty pilotażowe i działania przygotowawcze ustala się na poziomie zaproponowanym przez Parlament Europejski.

4. Po czwarte, poza zatwierdzonym zwiększeniem i obniżeniem środków na zobowiązania na zróżnicowane wydatki, jak określono w projekcie kompromisowego wniosku do działów ram finansowych powyżej, przyjęto następujące konkretne kwoty środków na płatności:

   a. dział 1a: poziom środków na płatności dla Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji określa się na 50 mln EUR; poziom środków na płatności na Europejski Rok Aktywności Osób Starszych i Solidarności Międzypokoleniowej określa się na poziomie uzgodnionym między Radą i Parlamentem (zamknięta linia budżetowa);

   b. dział 2: poziom środków na płatności w ramach międzynarodowych umów w dziedzinie rybołówstwa określa się na poziomie zaproponowanym w piśmie w sprawie poprawek 3/2012;

   c. dział 3b: poziom środków na płatności w ramach dorocznych imprez określa się na poziomie zaproponowanym w stanowisku Parlamentu;

   d. dział 4: poziom środków na płatności w ramach rezerwy na pomoc nadzwyczajną określa się na 90 mln EUR; poziom środków na płatności przeznaczonych na Palestynę określa się na poziomie zaproponowanym w projekcie budżetu; poziom środków na płatności w ramach pomocy makrofinansowej określa się na poziomie uzgodnionym między Radą a Parlamentem (zamknięta linia budżetowa); poziom środków na płatności dla krajów objętych protokołem w sprawie cukru określa się na poziomie uzgodnionym między Radą a Parlamentem (zamknięta linia budżetowa, w środkach na płatności);

5. Ogólne cięcie w płatnościach, rozdzielone między działy i linie budżetowe jest równorzędne z:

   a. ogólnym poziomem płatności uzgodnionym w pkt 1, pomniejszonym o:

   b. projekt budżetu zmieniony pismami w sprawie poprawek 1/2012, 2/2012 i 3/2012 wraz z wpływem, jaki na płatności mają rozwiązania podjęte w pkt 2–4.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

Ogólne zmniejszenie poziomu środków na płatności (5a–5b) rozkłada się następnie na linie budżetowe przeznaczone na zróżnicowane wydatki w ramach działów wydatków, zgodnie z następującym kluczem podziału, który uwzględnia pewne ograniczone wyważenie cięć środków pochodzących się z działu 2 i 4 a przesuniętych celem zasilenia płatności w ramach działu 1a:

a. dział 1a: 31,00 %;

b. dział 1b: 38,45 %;

c. dział 2: 21,25 %;

d. dział 3a: 1,00 %;

e. dział 3b: zero %;

f. dział 4: 8,30 %.

6. Bez uszczerbku dla kwot ujętych powyżej w punktach 2–4, cięcia wg działów, jak określono w pkt 5, zostają następnie rozłożone między linie budżetowe, w tym linie zamknięte, w oparciu o wielkość płatności dla poszczególnych linii budżetowych, których one dotyczą w projekcie budżetu zmienionym pismami w sprawie poprawek 1/2012, 2/2012 i 3/2012.

Jako wyjątek od tej zasady proponuje się jednak rozłożyć ogólny poziom cięć w dziale 1b proporcjonalnie do stanowiska Rady, tj. zachować projekt budżetu dla celu konwergencji.

1.5. **Uwagi do budżetu**

Wszystkie poprawki tekstowe Parlamentu Europejskiego lub Rady uzgodnione są przy założeniu, że nie mogą one zmienić ani rozszerzyć zakresu istniejącej podstawy prawnej.

1.6. **Nowe linie budżetowe**

Z wyjątkiem projektów pilotażowych i działań przygotowawczych nomenklatura budżetowa w formie zaproponowanej przez Komisję w jej projekcie budżetu oraz pismach w sprawie poprawek pozostanie niezmieniona, chyba że zaznaczono inaczej we wspólnych konkluzjach przyjętych przez komitet pojednawczy lub przyjętych wspólnie przez oba ramiona władzy budżetowej podczas ich odpowiednich czytań (nowy artykuł budżetowy 04 03 15 „Europejski Rok Aktywności Osób Starszych i Solidarności Międzypokoleniowej").

Zgodzono się na zaproponowane przez Parlament Europejski rozdzielenie artykułu budżetowego 16 03 02 między pozycję 16 03 02 01 (dział 3b) „Działania przedstawicielstw Komisji w zakresie komunikacji" a pozycję budżetową 16 03 02 02 (dział 5) „Europejska przestrzeń publiczna".

1.7. **Rezerwy**

Utrzymano wszystkie rezerwy poddane pod głosowanie w Parlamencie Europejskim. Wysokość rezerwy w linii 26 01 20 (EPSO) została zmniejszona o 50 %, podobnie jak rezerw w liniach A4 01 01 i A4 02 01 01.

2. **Budżet na rok 2011**

Zatwierdzono projekt budżetu korygującego 6/2011 z następującymi zmianami:

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na zobowiązania		
		Projekt budżetu korygującego 6/2011	Różnica	Budżet korygujący 6/2011
04 02 20	EFS – Operacyjna pomoc techniczna	+ 3,25	—	+ 3,25
19 08 01 02	ENPI – Palestyna, bliskowschodni proces pokojowy, UNRWA	+ 60,4	+ 39,6	+ 100,0

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na zobowiązania		
		Projekt budżetu korygującego 6/2011	Różnica	Budżet korygujący 6/2011
21 06 07	Działania towarzyszące w odniesieniu do bananów	—	+ 13,4	+ 13,4
Razem	***Podwyższenie środków***	***+ 63,7***	***+ 53,0***	***+ 116,7***
01 03 02	Pomoc makrofinansowa	– 51,4	– 53,0	– 104,4
05 06 01	Międzynarodowe umowy w dziedzinie rolnictwa	– 0,1	—	– 0,1
07 11 01	Wielostronne i międzynarodowe umowy w dziedzinie klimatu	– 0,2	—	– 0,2
14 03 03	Międzynarodowe organizacje w dziedzinie podatków i ceł	– 0,1	—	– 0,1
15 02 03	Edukacja i szkolenia zawodowe w krajach trzecich	– 6,3	—	– 6,3
21 07 03	Składka na FAO	– 0,3	—	– 0,3
21 04	Umowy w sprawie określonych towarów	– 2,0	—	– 2,0
Razem	***Obniżenie środków***	***– 60,4***	***– 53,0***	***– 113,4***
Ogółem	**Wpływ netto**	***+ 3,25***	—	***+ 3,25***

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na płatności	
		Projekt budżetu korygującego 6/2011	Budżet korygujący 6/2011
04 02 17	EFS – Konwergencja	+ 204,0	+ 226,35
04 02 19	ESF – Konkurencyjność regionalna	+ 204,0	+ 226,35
04 02 20	EFS – Operacyjna pomoc techniczna	+ 0,3	+ 0,3
08 04 01	Współpraca – nanonauki, nanotechnologie	+ 82,0	+ 82,0
09 04 01	Współpraca – technologie informacyjne i komunikacyjne (TIK)	+ 60,0	+ 60,0
Razem	***Podwyższenie środków***	***+ 550,3***	***+ 595,0***
05 04 05 01	Rozwój obszarów wiejskich	p.m.	– 395,0
Razem	***Obniżenie środków***	***p.m.***	***– 395,0***
Ogółem	**Wpływ netto**	***+550,3***	***+ 200,0***

Jak zaproponowała Komisja, obniżenie środków na płatności przeznaczonych na programy rozwoju obszarów wiejskich posłuży temu, by sprostać potrzebom w zakresie zaległych płatności w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS).

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

Zgodnie ze wspólnym oświadczenie w sprawie projektu budżetu korygującego 7/2011 (Europejski Fundusz Solidarności), przyjętym w formie ujętej poniżej w pkt 3.2, kwota w wysokości 38 mln EUR w środkach na płatności ma zostać przesunięta z programów rozwoju obszarów wiejskich na finansowanie środków na płatności przeznaczonych na uruchomienie Europejskiego Funduszu Solidarności, co ilustruje poniższa tabela:

w milionach EUR

Pozycja w budżecie	Nazwa	Podwyższenie/ obniżenie środków na płatności
		Projekt budżetu korygującego 7/2011
13 06 01	Fundusz Solidarności – państwa członkowskie	+ 38,0
Razem	***Podwyższenie środków***	***+ 38,0***
05 04 05 01	Rozwój obszarów wiejskich	– 38,0
Razem	***Obniżenie środków***	***– 38,0***
Ogółem	**Wpływ netto**	**0**

3. **Wspólne oświadczenia**

W ramach porozumienia w sprawie budżetu na 2012 r. oraz zaprezentowanego powyżej projekt budżetu 6/2011, uzgodniono następujące wspólne oświadczenia:

3.1. **Wspólne oświadczenie dotyczące środków na płatności**

Uwzględniając podejmowane obecnie w państwach członkowskich działania na rzecz konsolidacji budżetowej, Rada i Parlament Europejski akceptują obniżenie poziomu środków na płatności na rok 2012 w porównaniu z przedstawionym przez Komisję projektem budżetu. Zwracają się do Komisji o zwrócenie się o dodatkowe środki na płatności w budżecie korygującym, gdyby środki zapisane w budżecie na 2012 rok okazały się niewystarczające, aby pokryć wydatki w ramach poddziału 1a (Konkurencyjność na rzecz wzrostu i zatrudnienia), poddziału 1b (Spójność na rzecz wzrostu i zatrudnienia), działu 2 (Gospodarowanie zasobami naturalnymi i ich ochrona), działu 3 (Obywatelstwo, wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość) i działu 4 (UE jako partner globalny).

W szczególności Rada i Parlament Europejski apelują do Komisji, by nie później niż przed końcem września 2012 roku przedstawiła zaktualizowane dane liczbowe dotyczące sytuacji i szacunków odnoszących się do środków na płatności w ramach poddziału 1b (Spójność na rzecz wzrostu i zatrudnienia) i rozwoju obszarów wiejskich w ramach działu 2 (Zarządzanie zasobami naturalnymi i ich ochrona) oraz by w razie potrzeby przedłożyła projekt budżetu korygującego.

Rada i Parlament Europejski przyjmą stanowisko w sprawie każdego projektu budżetu korygującego jak najszybciej, tak aby uniknąć wszelkich braków w środkach na płatności. Ponadto Rada i Parlament Europejski zobowiązują się do szybkiego rozpatrywania wszelkich ewentualnych przesunięć środków na płatności, w tym między działami ram finansowych, tak aby jak najlepiej wykorzystać zapisane w budżecie środki na płatności i dostosować je do rzeczywistego wykonania i potrzeb.

3.2. **Wspólne oświadczenie w sprawie projektu budżetu korygującego 7/2011**

Rada i Parlament Europejski przyjmują do wiadomości zamiar Komisji co do zaproponowania w dniu 21 listopada 2011 r. projektu budżetu korygującego (PBK 7/2011) dotyczącego uruchomienia Europejskiego Funduszu Solidarności, który zgodnie z przewidywaniami ma opiewać na kwotę 38 mln EUR w środkach na zobowiązania i na płatności. Środki na płatności zostaną przesunięte z programów rozwoju obszarów wiejskich (pozycja budżetowa 05 04 05 01).

Rada i Parlament Europejski dołożą starań, by zająć stanowisko w sprawie projektu budżetu korygującego 7/2011 przed końcem 2011 r., zgodnie ze swoimi odpowiednimi procedurami wewnętrznymi.

3.3. **Wspólne oświadczenie w sprawie środków zapobiegawczych dotyczących przyszłego kryzysu w sektorze owocowo-warzywnym**

Kryzys wywołany bakterią E-coli podkreśla zapotrzebowanie na istnienie odpowiedniego mechanizmu reagowania na kryzys rynkowy w UE. W świetle powyższego Rada i Parlament zobowiązują się szybko reagować na wnioski Komisji o przesunięcia środków lub, po zapoznaniu się z zakresem dotyczącym przesunięcia zatwierdzonych środków, o przedstawienie przez Komisję budżetu korygującego w przypadku wyjątkowego kryzysu rynkowego w sektorze owocowo–warzywnym, wymagającego określenia szczególnych środków nadzwyczajnych, jak określono w art. 191 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007 (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku), w duchu wniosku Komisji, by wyposażyć się w mechanizmy umożliwiające zapobieganie przyszłym kryzysom za pośrednictwem organizacji producentów.

3.4. **Wspólne oświadczenie w sprawie projektu ITER**

Parlament Europejski i Rada zgadzają się odbyć posiedzenie trójstronne z udziałem Komisji w środę po południu dnia 23 listopada 2011 r. celem rozpatrzenia kwestii dodatkowych kosztów projektu ITER w latach 2012-2013, by osiągnąć porozumienie przed końcem bieżącego roku.

Parlament Europejski i Rada wzywają Komisję do ułatwienia osiągnięcia porozumienia w sprawie dodatkowych potrzeb w zakresie finansowania projektu ITER przy uwzględnieniu obaw podniesionych przez oba ramiona władzy budżetowej.

ZAŁĄCZNIK II

zmiana uwag do budżetu:

Projekt pilotażowy – sekcja 10 (ESDZ)

Tekst poddany pod głosowanie, z proponowanymi zmianami zaznaczonymi *WYTŁUSZCZONYM DRUKIEM I KURSYWĄ*

Projekt pilotażowy - Europejski Instytut Pokoju

***Opierając się na Unijnej koncepcji wzmocnienia zdolności mediacyjnych i dialogowych UE z 2009 r. ten* projekt pilotażowy ma na celu *analizowanie i ocenianie opcji oraz powiązanych kosztów i korzyści celem skutecznego służenia potrzebom UE w zakresie mediacji pokojowych*.**

Opierając się na podejmowanych wcześniej i obecnie wysiłkach w zakresie Europejskiego Instytutu Pokoju, uwzględniając istniejące analizy, w tym sporządzone przez Parlament Europejski, jak również istniejące biznesplany opracowane w tym celu, ta analiza kosztów i korzyści brałaby pod uwagę takie zagadnienia jak ewentualne ramy instytucjonalne, w tym struktury kosztów, systemy zarządzania i wymogi w zakresie finansowania.

Projekt pilotażowy powinien w szczególności zbadać możliwości optymalizacji potencjału w ramach istniejących zdolności ESDZ, ***innych instytucji UE,*** jak unijny Instytut Studiów nad Bezpieczeństwem, ***Europejskie Kolegium Bezpieczeństwa i Obrony, w ramach państw członkowskich i ich narodowych organów zaangażowanych w mediacje pokojowe, a także innych zainteresowanych stron,*** zapewniając synergię z nimi**.**

Cele EIP powinny opierać się na podstawowych wartościach i celach Unii Europejskiej określonych w traktatach.

Nie uprzedzając wyników ***projektu pilotażowego***, zadania Europejskiego Instytutu Pokoju mogłyby obejmować doradztwo, badania**,** szkolenia mediacje i ***nieformalną dyplomację*** w celu zapobiegania konfliktom i pokojowe rozwiązywanie konfliktów; zdobyte doświadczenia i sprawdzone praktyki z realizacji odpowiednich misji UE i zarządzania nimi; otworzenie się na szerszą społeczność akademicką**,** naukową ***i na organizacje pozarządowe*** oraz publiczne poparcie w tych dziedzinach. ***Projekt pilotażowy powinien*** się koncentrować zwłaszcza na tym, w jaki sposób ewentualny niezależny instytut mógłby zarówno wzmocnić ESDZ i rozszerzyć możliwości UE w tych dziedzinach ***oraz zoptymalizować istniejące zasoby w*** ścisł***ej*** koordynacji z odpowiednimi instytucjami UE.

Działanie przygotowawcze – sekcja 3 (Komisja)

Transgraniczne dziennikarstwo (linia budżetowa 16 02 06)

Na końcu uwag dodano następujący ustęp:

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

Działanie przygotowawcze "Europejskie dotacje na badania naukowe dotyczące transgranicznego dziennikarstwa śledczego" ma na celu ułatwienie i rozwój transgranicznego gromadzenia informacji dziennikarskich w skali Unii. Zostaną zorganizowane przetargi, których celem będzie wybór wspólnych projektów śledczych o wymiarze transgranicznym lub europejskim przekazanym poprzez perspektywę krajową, regionalną lub lokalną, skupiające dziennikarzy z przynajmniej 2 państw członkowskich. Rezultat wybranego śledztwa dziennikarskiego zostanie opublikowany przynajmniej we wszystkich partycypujących państwach członkowskich.

W tym celu przeprowadzi się badanie wykonalności, aby znaleźć nowe sposoby inicjacji projektu. Badanie musi przyjrzeć się temu, w jaki sposób UE może finansować niezależne, krytyczne dziennikarstwo, gwarantując niezależność informacji.

Projekt budżetu korygującego nr 6/2011: zasoby własne, zintegrowana polityka morska, Grecja, EFS, Palestyna

P7_TA(2011)0522

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 6/2011 na rok budżetowy 2011, sekcja 3 – Komisja (17631/2011 – C7-0440/2011 – 2011/2267(BUD))

(2013/C 165 E/15)

Parlament Europejski,

— uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 314, oraz Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,

— uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich [1], w szczególności jego art. 37 i 38,

— uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011, w formie przyjętej ostatecznie w dniu 15 grudnia 2010 r. [2],

— uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami [3],

— uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 6/2011 Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011, przedstawiony przez Komisję dnia 18 października 2011 r. (COM(2011)0674),

— uwzględniając stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 6/2011 zajęte przez Radę dnia 30 listopada 2011 r. (17631/2011 – C7-0440/2011),

— uwzględniając art. 75b i art. 75e Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0407/2011),

A. mając na uwadze, że projekt budżetu korygującego nr 6/2011 do budżetu ogólnego na 2011 r. obejmuje między innymi zwiększenie środków na zobowiązania w działach 1 i 4 o kwoty odpowiednio 3,25 mln EUR i 113,4 mln EUR, zwiększenie środków na płatności celem pokrycia potrzeb w dziale 1 w wysokości 550,3 mln EUR oraz uaktualnienie prognoz w zakresie dochodów;

[1] Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.
[2] Dz.U. L 68 z 15.3.2011.
[3] Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

B. mając na uwadze, że Rada zmodyfikowała projekt budżetu korygującego nr 6/2011, zmniejszając do kwoty 200 mln EUR ogólne dodatkowe środki netto w zakresie środków na płatności;

C. mając na uwadze, że podczas całej procedury budżetowej na 2011 r. Parlament bezustannie podkreślał, że ogólny poziom płatności proponowany przez Radę i przyjęty w stosunku do roku budżetowego 2011 jest niewystarczający i nie pozwoli na pokrycie wszystkich wyraźnie uzgodnionych potrzeb;

D. mając na uwadze, że podczas procedury pojednawczej w sprawie budżetu na rok budżetowy 2011 oba organy władzy budżetowej uzgodniły wspólne oświadczenie dotyczące środków na płatności, zobowiązujące Parlament i Radę do tego „aby uniknąć wszelkich braków w środkach na płatności";

E. mając na uwadze, że niektóre potrzeby w zakresie płatności zostały już częściowo pokryte poprzez przeniesienie zbiorcze w środkach na płatności (DEC 34/2011) na ogólną kwotę 719,2 mln EUR, a także mając na uwadze, że Komisja będzie musiała wkrótce przedstawić nowe przesunięcie zbiorcze celem pokrycia w miarę możliwości potrzeb nieobjętych porozumieniem dotyczącym projektu budżetu korygującego nr 6/2011, tj. kwoty 1 047 mln EUR na dzień 18 listopada 2011 r., tak aby wypełnić zobowiązania prawne Unii w odniesieniu do środków na płatności;

F. mając na uwadze, że proponowane zwiększenie środków na płatności o 200 mln EUR odzwierciedla jedynie ograniczoną część stwierdzonych dodatkowych potrzeb, jakie wystąpią do końca 2011 r. i które wynoszą 1 642 mln EUR na dzień 18 listopada 2011 r.;

G. mając na uwadze, że dodatkowe środki w dziale 4 na pomoc finansową dla Palestyny, proces pokojowy i UNRWA oraz na środki towarzyszące odnoszące się do bananów pochodzą z niewykorzystanych środków w ramach pomocy makrofinansowej oraz wynikają z porozumienia osiągniętego przez komitet pojednawczy dotyczącego budżetu na rok budżetowy 2012;

H. mając na uwadze, że część zwiększonych dochodów pochodzi z grzywien i odsetek od zaległych płatności opiewających na łączną kwotę 435 mln EUR, tj. z realizowania polityki konkurencji;

1. przyjmuje do wiadomości projekt budżetu korygującego nr 6/2011 i kolejne oceny prowadzące do aktualizacji potrzeb w zakresie środków na płatności i możliwych przegrupowań w zakresie środków na zobowiązania;

2. odnotowuje, że projekt budżetu korygującego nr 6/2011, w wersji zmienionej przez Radę, odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez komitet pojednawczy, obejmujące zarówno budżet na rok budżetowy 2012, jak i projekt budżetu korygującego nr 6/2011;

3. głęboko ubolewa nad klimatem braku zaufania dominującym podczas negocjacji między Komisją a państwami członkowskimi na temat poziomu dodatkowych środków na płatności potrzebnych w 2011 r., aby Komisja była w stanie wypełnić zobowiązania prawne Unii; wzywa Komisję do poinformowania obu organów władzy budżetowej i ogólnie opinii publicznej o konsekwencjach tego porozumienia dla realizowania aktualnych programów; jest szczególnie zaniepokojony skutkami tej decyzji dla zarządzania funduszami strukturalnymi i Funduszem Spójności w państwach członkowskich, jak również dla kluczowych programów w ramach działu „Trwały wzrost";

4. podkreśla, że podejście Rady jest sprzeczne z procesami europejskiego semestru i wzmacniania europejskiego zarządzania gospodarczego, w ramach których należy dążyć do zapewnienia synergii między budżetem unijnym a budżetami krajowymi oraz ich wzajemnego uzupełniania się; jest tym bardziej zaniepokojony stanowiskiem Rady, że jeśli Unia ma wyjść z obecnego kryzysu gospodarczego i społecznego, to należy wspierać inwestycje przyszłościowe;

5. wyraża gotowość przeprowadzenia – wraz z Radą i Komisją – przeglądu sytuacji w celu zaradzenia ewentualnym brakom i niedoborom we wdrażaniu obecnych wieloletnich programów, zwłaszcza tych ujętych w poddziałach 1a i 1b;

6. powtarza swoje głębokie przekonanie dotyczące tego, że część dochodów pochodzących z grzywien i odsetek od zaległych płatności, tj. z realizowania polityki konkurencji będącej wyłączną kompetencją Unii, powinna być bezpośrednio wpłacana z powrotem do budżetu unijnego i ponownie inwestowana, nie zaś zwracana państwom członkowskim w kontekście bilansu płatniczego;

7. zatwierdza stanowisko Rady w sprawie projektu budżetu korygującego nr 6/2011 bez poprawek i zobowiązuje swojego przewodniczącego do ogłoszenia, że budżet korygujący nr 6/2011 został ostatecznie przyjęty, oraz do zarządzenia jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom narodowym.

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Wniosek EGF/2011/005 PT/Norte-Centro Automotive z Portugalii

P7_TA(2011)0523

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/005 PT/Norte-Centro Automotive z Portugalii) (COM(2011)0664 – C7-0334/2011 – 2011/2262(BUD))

(2013/C 165 E/16)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi i Radzie (COM(2011)0664 – C7-0334/2011),

— uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami [1], w szczególności jego pkt 28,

— uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1927/2006 z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji [2] (rozporządzenie w sprawie EFG),

— uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych, przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,

— uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0395/2011),

A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty legislacyjne i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami istotnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,

B. mając na uwadze, że zakres zastosowania EFG został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych po dniu 1 maja 2009 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,

[1] Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1
[2] Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1

C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwalnianych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojednawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytym uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,

D. mając na uwadze, że Portugalia wystąpiła o pomoc w związku ze zwolnieniem 726 pracowników (wszyscy pracownicy mają zostać objęci pomocą) w trzech przedsiębiorstwach prowadzących działalność ujętą w dziale 29 według klasyfikacji NACE Rev. 2 („Produkcja pojazdów samochodowych, przyczep i naczep") w następujących regionach w Portugalii według klasyfikacji NUTS II: Norte (PT11) i Centro (PT16),

E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,

1. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych kroków zmierzających do poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania EFG; docenia w związku z tym wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji ulepszoną procedurę, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie EFG; ma nadzieję, że dalsze ulepszenia procedury zostaną zrealizowane w ramach nadchodzącego przeglądu EFG oraz że zostanie osiągnięta większa skuteczność i przejrzystość EFG;

2. przypomina o zobowiązaniu instytucji do zapewnienia sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia EFG, zapewniając jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające na celu pomoc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu finansowego i gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy, zwłaszcza pracowników w najtrudniejszej sytuacji i najmniej wykwalifikowanych;

3. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót zwolnionych pracowników na rynek pracy; ponadto podkreśla, że pomoc z EFG powinien współfinansować jedynie aktywne działania na rynku pracy, prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;

4. stwierdza, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat jego zgodności i komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych również w sprawozdaniach rocznych;

5. zwraca uwagę, że w następstwie ponawianych wniosków Parlamentu po raz pierwszy w budżecie na rok 2011 uwidocznione są środki na płatności w wysokości 47 608 950 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG został utworzony jako osobny specjalny instrument z własnymi celami oraz terminami i że w związku z tym ma prawo do własnych środków, co pozwoli uniknąć przesuwania środków z innych linii budżetowych, jak miało to miejsce w przeszłości, co mogłoby być szkodliwe dla realizacji poszczególnych celów politycznych;

6. z zadowoleniem przyjmuje przewidziane podniesienie środków na płatności w linii budżetowej poświęconej EFG, w związku z którym zostanie przedłożony wniosek w sprawie przesunięcia zbiorczego, i które zostaną przeznaczone na pokrycie kwoty w wysokości 1 518 465 EUR, która jest potrzebna w związku z niniejszym wnioskiem;

7. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;

8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zarządzenia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/005 PT/Norte-Centro Automotive z Portugalii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2012/4/UE.)

Pomoc zwrotna i inżynieria finansowa ***I

P7_TA(2011)0526

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do pomocy zwrotnej i inżynierii finansowej (COM(2011)0483 – C7-0215/2011 – 2011/0210(COD))

(2013/C 165 E/17)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0483),

— uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 177 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7–0215/2011),

— uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [1],

— uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

— uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 16 listopada 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 55 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0380/2011),

1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;

2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;

3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

---

[1] Opinia z dnia 27 października 2011 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

P7_TC1-COD(2011)0210

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 1 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr …/2011 w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do pomocy zwrotnej i inżynierii finansowej oraz niektórych przepisów dotyczących deklaracji wydatków

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1310/2011.)

Zarządzanie finansowe w odniesieniu do niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie stabilności finansowej lub nimi zagrożonych (EFRR, EFS) ***I

P7_TA(2011)0527

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych (COM(2011)0482 – C7-0221/2011 – 2011/0211(COD))

(2013/C 165 E/18)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0482),

— uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 177 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0221/2011),

— uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([1]),

— po konsultacji z Komitetem Regionów,

— uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 16 listopada 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 55 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0383/2011),

1. zatwierdza poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;

([1]) Opinia z dnia 27 października 2011 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;

3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0211

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 1 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr …/2011 w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1311/2011.)

Zmiana decyzji 2002/546/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania *

P7_TA(2011)0528

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zmieniającej decyzję 2002/546/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania (COM(2011)0443 – C7-0233/2011 – 2011/0192(CNS))

(2013/C 165 E/19)

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2011)0443),

— uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0233/2011),

— uwzględniając art. 55 oraz 46 ust. 1 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0381/2011),

1. zatwierdza wniosek Komisji;

2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;

3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu zatwierdzonego przez Parlament;

4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

Zmiana decyzji 2007/659/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania oraz kontyngentu rocznego, który może być objęty obniżoną stawką podatku akcyzowego *

P7_TA(2011)0529

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zmieniającej decyzję 2007/659/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania oraz kontyngentu rocznego, który może być objęty obniżoną stawką podatku akcyzowego (COM(2011)0577 – C7-0311/2011 – 2011/0248(CNS))

(2013/C 165 E/20)

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2011)0577),

— uwzględniając art. 349 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0311/2011),

— uwzględniając art. 55 oraz art. 46 ust. 1 regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0382/2011),

1. zatwierdza wniosek Komisji;

2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;

3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do tekstu zatwierdzonego przez Parlament;

4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

Instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju - środki towarzyszące odnoszące się do bananów ***III

P7_TA(2011)0532

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzonego przez komitet pojednawczy wspólnego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (PE-CONS 00059/2011 – C7-0379/2011 – 2010/0059(COD))

(2013/C 165 E/21)

(Zwykła procedura ustawodawcza – trzecie czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wspólny projekt zatwierdzony przez komitet pojednawczy oraz odnoszące się do niego oświadczenia Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (PE-CONS 00059/2011 – C7-0379/2011),

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

— uwzględniając swoje stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ([1]) i dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0102),

— uwzględniając swoje stanowisko zajęte w drugim czytaniu ([2]) i dotyczące stanowiska Rady w pierwszym czytaniu ([3]),

— uwzględniając opinię Komisji w sprawie poprawek Parlamentu do stanowiska Rady w pierwszym czytaniu (COM(2011)0179),

— uwzględniając stanowisko Rady w drugim czytaniu,

— uwzględniając art. 294 ust. 13 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 69 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie delegacji PE do komitetu pojednawczego (A7-0403/2011),

1. zatwierdza wspólny projekt;

2. oświadcza, że w duchu kompromisu jest gotowy zaakceptować pakiet kompromisowy, ponieważ pozostały okres trwania obecnych instrumentów jest dość krótki; żałuje, że z powodu sztywnego stanowiska Rady nie udało się osiągnąć dalszych postępów w pracach nad projektem dotyczącym instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz środków towarzyszących w sektorze bananów (DCI/BAM), zwłaszcza w odniesieniu do roli Parlamentu w procesie podejmowania strategicznych decyzji, w której to kwestii jednakowa pozycja współprawodawców ma zasadnicze znaczenie; podkreśla, że wynik ten nie tworzy precedensu dla przyszłych negocjacji w sprawie instrumentów finansowania w dziedzinie działań zewnętrznych na okres po 2013 r.; oświadcza, że zgodnie z kryteriami określonymi w art. 290 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej będzie nalegał na stosowanie aktów delegowanych w przypadku wszystkich strategicznych decyzji politycznych dotyczących finansowania i programowania w związku z tymi instrumentami;

3. potwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu i Rady załączone do niniejszej rezolucji;

4. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;

5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

6. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji tego aktu wraz z odnoszącymi się doń oświadczeniami Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji ustawodawczej Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

([1]) Teksty przyjęte dnia 21.10.2010 r., P7_TA(2010)0382
([2]) Teksty przyjęte dnia 3.02.2011 r., P7_TA(2011)0030
([3]) Dz.U. C 7 E z 12.1.2011, s. 17

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Komisji w sprawie programu środków towarzyszących w sektorze bananów w ramach instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju

W konkretnym przypadku środków towarzyszących w sektorze bananów oraz wobec założeń i celów programu określonych w art. 17a instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju, Komisja Europejska potwierdza, że podczas ustalania indykatywnego podziału środków finansowych będzie stosować metodologię w sposób obiektywny i jednolity z uwzględnieniem znaczenia sektora bananów, a także sytuacji gospodarczej i sytuacji w zakresie rozwoju każdego z kwalifikujących się krajów korzystających z pomocy.

Komisja oświadcza, że zamierza stosować metodologię, która nadaje zbliżoną wagę pierwszym dwóm kryteriom; kryterium trzecie będzie natomiast stosowane jako współczynnik rozwoju. Celem takiej metodologii jest jednakowe – w odniesieniu do wszystkich krajów korzystających z pomocy – potraktowanie ich poziomu handlu bananami z Unią Europejską oraz znaczenia, jakie eksport bananów do Unii ma dla gospodarki każdego z krajów korzystających z pomocy. Względny poziom rozwoju będzie modyfikował przydział środków na korzyść krajów o niższym poziomie rozwoju, zgodnie z unijnymi celami rozwoju określonymi w Traktach i instrumencie finansowania współpracy na rzecz rozwoju.

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania aktów delegowanych w przyszłych wieloletnich ramach finansowych (WRF) na lata 2014–2020

Parlament Europejski i Rada odnotowują komunikat Komisji „Budżet z perspektywy Europy 2020" (COM(2011)0500 ([1])), w szczególności w odniesieniu do postulowanego wykorzystywania aktów delegowanych w przyszłych zewnętrznych instrumentach finansowania; oczekuje także wniosków ustawodawczych, które zostaną należycie rozważone.

([1]) W komunikacie „Budżet z perspektywy Europy 2020" (COM(2011)0500) Komisja stwierdza, że:
„Ponadto, w przyszłych podstawach prawnych odnoszących się do poszczególnych instrumentów, Komisja zaproponuje korzystanie w szerszym zakresie z aktów delegowanych, aby umożliwić większą elastyczność w kierowaniu polityką w poszczególnych dziedzinach w okresie finansowania przy poszanowaniu prerogatyw obu organów władzy ustawodawczej".
oraz
„Uważa się, że należy poprawić demokratyczną kontrolę pomocy zewnętrznej. Można byłoby to osiągnąć przez wykorzystanie aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do niektórych aspektów programów, co nie tylko zapewniłoby organom legislacyjnym jednakową pozycję, ale także zapewniłoby większą elastyczność w ramach programowania. W odniesieniu do EFR proponuje się dostosowanie kontroli do Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju z uwzględnieniem jego szczególnych cech".

Ustanowienie instrumentu finansowania współpracy z państwami uprzemysłowionymi ***III

P7_TA(2011)0533

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzonego przez komitet pojednawczy wspólnego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie (PE-CONS 00056/2011 – C7-0376/2011– 2009/0059(COD))

(2013/C 165 E/22)

(Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wspólny projekt zatwierdzony przez komitet pojednawczy oraz odnoszące się do niego oświadczenia Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (PE-CONS 00056/2011 – C7-0376/2011),

— uwzględniając swoje stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ([1]) dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0197),

([1]) Teksty przyjęte dnia 21.10.2010 r., P7_TA(2010)0381.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

— uwzględniając swoje stanowisko zajęte w drugim czytaniu ([1]) dotyczące stanowiska Rady w pierwszym czytaniu ([2]),

— uwzględniając opinię Komisji w sprawie poprawek Parlamentu do stanowiska Rady w pierwszym czytaniu (COM(2011)0167),

— uwzględniając stanowisko Rady w drugim czytaniu,

— uwzględniając art. 294 ust. 13 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 69 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie delegacji PE do komitetu pojednawczego (A7-0401/2011),

1. zatwierdza wspólny projekt;

2. potwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu i Rady załączone do niniejszej rezolucji;

3. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;

4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

5. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji tego aktu wraz z odnoszącymi się do niego oświadczeniami Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;

6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji ustawodawczej Radzie, Komisji, a także parlamentom narodowym.

([1]) Teksty przyjęte dnia 3.2.2011 r., P7_TA(2011)0033.
([2]) Dz.U. C 7 E z 12.1.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania aktów delegowanych w przyszłych wieloletnich ramach finansowych (WRF) na lata 2014–2020

Parlament Europejski i Rada odnotowują komunikat Komisji „Budżet z perspektywy Europy 2020" (COM(2011)0500 ([1])), w szczególności w odniesieniu do postulowanego wykorzystywania aktów delegowanych w przyszłych zewnętrznych instrumentach finansowania; oczekuje także wniosków ustawodawczych, które zostaną należycie rozważone.

Oświadczenie Komisji dotyczące art. 16

Rozporządzenie dotyczy kwestii wsparcia pewnych określonych działań prowadzonych poza ramami oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) w krajach objętych instrumentem finansowania współpracy na rzecz rozwoju (rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 w sprawie instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju). Rozporządzenie to ma być jednorazowym rozwiązaniem przedmiotowej kwestii.

Komisja potwierdza, że eliminacja ubóstwa, w tym dążenie do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, jest podstawowym celem prowadzonej przez nią współpracy na rzecz rozwoju i nadal ma pierwszorzędne znaczenie.

([1]) W komunikacie „Budżet z perspektywy Europy 2020" (COM(2011)0500) Komisja stwierdza, że: „Ponadto, w przyszłych podstawach prawnych odnoszących się do poszczególnych instrumentów, Komisja zaproponuje korzystanie w szerszym zakresie z aktów delegowanych, aby umożliwić większą elastyczność w kierowaniu polityką w poszczególnych dziedzinach w okresie finansowania przy poszanowaniu prerogatyw obu organów władzy ustawodawczej". oraz „Uważa się, że należy poprawić demokratyczną kontrolę pomocy zewnętrznej. Można byłoby to osiągnąć przez wykorzystanie aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do niektórych aspektów programów, co nie tylko zapewniłoby organom legislacyjnym jednakową pozycję, ale także zapewniłoby większą elastyczność w ramach programowania. W odniesieniu do EFR proponuje się dostosowanie kontroli do Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju z uwzględnieniem jego szczególnych cech".

Przypomina, że finansowa kwota odniesienia określona w art. 16 dla krajów wymienionych w załączniku II zostanie uruchomiona za pośrednictwem specjalnych linii budżetowych przeznaczonych na finansowanie działań innych niż oficjalna pomoc rozwojowa.

Komisja potwierdza również, że ma zamiar stosować finansową kwotę referencyjną określoną w art. 38 (rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 w sprawie) instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju na lata 2007–2013 oraz przestrzegać przepisów tego rozporządzenia dotyczących spełnienia kryteriów oficjalnej pomocy rozwojowej. Przypomina, że zgodnie z obecnymi planami finansowymi ta kwota referencyjna zostanie zwiększona w 2013 roku.

W tym kontekście Komisja zamierza przygotować wnioski dotyczące projektów budżetów, które zapewnią zwiększenie pomocy na rzecz rozwoju dla Azji i Ameryki Łacińskiej na mocy rozporządzenia (WE) nr 1905/2006 w sprawie instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju w okresie do roku 2013, tak by obecnie przewidywane kwoty ODA na mocy instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju i budżet UE zasadniczo pozostały niezmienione.

Instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ***III

P7_TA(2011)0534

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzonego przez komitet pojednawczy wspólnego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (PE-CONS 00058/2011 – C7-0378/2011 – 2009/0060B(COD))

(2013/C 165 E/23)

(Zwykła procedura ustawodawcza – trzecie czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wspólny projekt zatwierdzony przez komitet pojednawczy oraz odnoszące się do niego oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady (PE-CONS 00058/2011 – C7-0378/2011),

— uwzględniając swoje stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ([1]) dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0194),

— uwzględniając swoje stanowisko zajęte w drugim czytaniu ([2]) dotyczące stanowiska Rady w pierwszym czytaniu ([3]),

— uwzględniając opinię Komisji w sprawie poprawek Parlamentu do stanowiska Rady w pierwszym czytaniu (COM(2011)0170),

— uwzględniając stanowisko Rady w drugim czytaniu,

— uwzględniając art. 294 ust. 13 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 69 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie delegacji PE do komitetu pojednawczego (A7-0404/2011),

1. zatwierdza wspólny projekt;

2. potwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu i Rady załączone do niniejszej rezolucji;

([1]) Teksty przyjęte dnia 21.10.2010 r., P7_TA(2010)0380.
([2]) Teksty przyjęte dnia 3.2.2011 r., P7_TA(2011)0031.
([3]) Dz.U. C 7 E z 12.1.2011, s. 14.

3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji tego aktu wraz z odnoszącym się do niego oświadczeniem Parlamentu Europejskiego i Rady w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;

5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji ustawodawczej Radzie, Komisji, a także parlamentom narodowym.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania aktów delegowanych w przyszłych wieloletnich ramach finansowych (WRF) na lata 2014–2020

Parlament Europejski i Rada odnotowują komunikat Komisji „Budżet z perspektywy Europy 2020" (COM(2011)0500 [1]), w szczególności w odniesieniu do postulowanego wykorzystywania aktów delegowanych w przyszłych zewnętrznych instrumentach finansowania; oczekuje także wniosków ustawodawczych, które zostaną należycie rozważone.

[1] W komunikacie Budżet z perspektywy „Europy 2020" (COM(2011)0500) Komisja stwierdza, że: „Ponadto, w przyszłych podstawach prawnych odnoszących się do poszczególnych instrumentów, Komisja zaproponuje korzystanie w szerszym zakresie z aktów delegowanych, aby umożliwić większą elastyczność w kierowaniu polityką w poszczególnych dziedzinach w okresie finansowania przy poszanowaniu prerogatyw obu organów władzy ustawodawczej". oraz „Uważa się, że należy poprawić demokratyczną kontrolę pomocy zewnętrznej. Można byłoby to osiągnąć przez wykorzystanie aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do niektórych aspektów programów, co nie tylko zapewniłoby organom legislacyjnym jednakową pozycję, ale także zapewniłoby większą elastyczność w ramach programowania. W odniesieniu do EFR proponuje się dostosowanie kontroli do Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju z uwzględnieniem jego szczególnych cech".

Instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ***III

P7_TA(2011)0535

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzonego przez komitet pojednawczy wspólnego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (PE-CONS 00057/2011 – C7-0377/2011 – 2009/0060A(COD))

(2013/C 165 E/24)

(Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wspólny projekt zatwierdzony przez komitet pojednawczy oraz odnoszące się do niego oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady (PE-CONS 00057/2011 – C7-0377/2011),

— uwzględniając swoje stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu [1] dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0194),

— uwzględniając swoje stanowisko zajęte w drugim czytaniu [2] dotyczące stanowiska Rady w pierwszym czytaniu [3],

[1] Teksty przyjęte dnia 21.10.2010 r., P7_TA(2010)0379
[2] Teksty przyjęte dnia 3.2.2011 r., P7_TA(2011)0032
[3] Dz.U. C 7 E z 12.1.2011, s. 11

— uwzględniając opinię Komisji w sprawie poprawek Parlamentu do stanowiska Rady w pierwszym czytaniu (COM(2011)0178),

— uwzględniając stanowisko Rady w drugim czytaniu,

— uwzględniając art. 294 ust. 13 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 69 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie delegacji PE do komitetu pojednawczego (A7-0402/2011),

1. zatwierdza wspólny projekt;

2. oświadcza, że w duchu kompromisu jest gotowy zaakceptować pakiet kompromisowy, ponieważ pozostały okres trwania obecnych instrumentów jest dość krótki; żałuje, że nie udało się osiągnąć dalszych postępów w pracach nad projektem dotyczącym instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju oraz środków towarzyszących w sektorze bananów (DCI/BAM), zwłaszcza w odniesieniu do roli Parlamentu w procesie podejmowania strategicznych decyzji, w której to kwestii jednakowa pozycja współprawodawców ma zasadnicze znaczenie; podkreśla, że wynik ten nie tworzy precedensu dla przyszłych negocjacji w sprawie instrumentów finansowania w dziedzinie działań zewnętrznych na okres po 2013 r.; oświadcza, że zgodnie z kryteriami określonymi w art. 290 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej będzie nalegał na stosowanie aktów delegowanych w przypadku wszystkich strategicznych decyzji politycznych dotyczących finansowania i programowania w związku z tymi instrumentami;

3. potwierdza wspólne oświadczenie Parlamentu i Rady załączone do niniejszej rezolucji;

4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania aktu wraz z przewodniczącym Rady, zgodnie z art. 297 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

5. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu prawnego po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do przygotowania, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, publikacji tego aktu wraz z odnoszącym się doń oświadczeniem Parlamentu Europejskiego i Rady w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;

6. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji ustawodawczej Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie stosowania aktów delegowanych w przyszłych wieloletnich ramach finansowych (WRF) na lata 2014–2020

Parlament Europejski i Rada odnotowują komunikat Komisji „Budżet z perspektywy Europy 2020" (COM(2011)0500 ([1])), w szczególności w odniesieniu do postulowanego wykorzystywania aktów delegowanych w przyszłych zewnętrznych instrumentach finansowania; oczekuje także wniosków ustawodawczych, które zostaną należycie rozważone.

([1]) W komunikacie „Budżet z perspektywy Europy 2020" (COM(2011)0500) Komisja stwierdza, że: „Ponadto, w przyszłych podstawach prawnych odnoszących się do poszczególnych instrumentów, Komisja zaproponuje korzystanie w szerszym zakresie z aktów delegowanych, aby umożliwić większą elastyczność w kierowaniu polityką w poszczególnych dziedzinach w okresie finansowania przy poszanowaniu prerogatyw obu organów władzy ustawodawczej". oraz „Uważa się, że należy poprawić demokratyczną kontrolę pomocy zewnętrznej. Można byłoby to osiągnąć przez wykorzystanie aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do niektórych aspektów programów, co nie tylko zapewniłoby organom legislacyjnym jednakową pozycję, ale także zapewniłoby większą elastyczność w ramach programowania. W odniesieniu do EFR proponuje się dostosowanie kontroli do Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju z uwzględnieniem jego szczególnych cech".

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

Sprawozdania statystyczne w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy ***I

P7_TA(2011)0536

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy (przekształcenie) (COM(2010)0505 – C7-0286/2010 – 2010/0258(COD))

(2013/C 165 E/25)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie – przekształcenie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0505),

— uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 338 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0286/2010),

— uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych [1],

— uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 15 kwietnia 2011 r. skierowane do Komisji Transportu i Turystyki zgodnie z art. 87 ust. 3 Regulaminu,

— uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 28 października 2011 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 87 i 55 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A7–0212/2011),

A. mając na uwadze, że zdaniem konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych istotnych poprawek poza poprawkami określonymi jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że jeżeli chodzi o ujednolicenie niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów oraz przedmiotowych poprawek, wniosek zawiera zwykłą kodyfikację istniejących aktów, bez jakichkolwiek zmian co do ich istoty,

1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu, biorąc pod uwagę zalecenia konsultacyjnej grupy roboczej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;

2. zwraca się do Komisji o ponowne przedłożenie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;

3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

---

[1] Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

P7_TC1-COD(2010)0258

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 1 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr …/2012 w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy (przekształcenie)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 70/2012)

Obwód kaliningradzki i niektóre powiaty polskie ***I

P7_TA(2011)0537

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 w odniesieniu do włączenia obwodu kaliningradzkiego i niektórych powiatów polskich do obszaru uznawanego za strefę przygraniczną (COM(2011)0461 – C7-0213/2011 – 2011/0199(COD))

(2013/C 165 E/26)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0461),

— uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 77 ust. 2 lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7–0213/2011),

— uwzględniając drugie sprawozdanie z wdrażania i funkcjonowania przepisów dotyczących małego ruchu granicznego wprowadzonych rozporządzeniem (WE) nr 1931/2006 (COM(2011)0047),

— uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

— uwzględniając art. 55 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7–0398/2011),

1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;

2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;

3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

P7_TC1-COD(2011)0199

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 1 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr …/2011 w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 w odniesieniu do włączenia obwodu kaliningradzkiego i niektórych powiatów polskich do obszaru uznawanego za strefę przygraniczną

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 1342/2011.)

Traktat o przystąpieniu: Traktat dotyczący przystąpienia Republiki Chorwacji ***

P7_TA(2011)0538

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (14409/2011 – C7-0252/2011 – 2011/0805(NLE))

(2013/C 165 E/27)

(Zgoda)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Republiki Chorwacji o członkostwo w Unii Europejskiej,

— uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 49 Traktatu o Unii Europejskiej (14409/2011 – C7-0252/2011),

— uwzględniając opinię Komisji (COM(2011)0667),

— uwzględniając projekt Traktatu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej, protokół i akt końcowy,

— uwzględniając art. 74c i art. 81 Regulaminu,

— uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0390/2011),

A. mając na uwadze, że warunki przyjęcia kraju kandydującego oraz zmiany wynikające z jego przystąpienia są określone w projekcie Traktatu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej oraz że w przypadku wszelkich istotnych zmian w projekcie tego traktatu należy zasięgać opinii Parlamentu,

B. mając na uwadze, że Komisja musi rygorystycznie i obiektywnie monitorować dalsze przygotowania do przystąpienia oraz pomagać władzom Chorwacji w wypełnianiu zobowiązań podjętych przez nie podczas negocjacji; mając na uwadze, że Komisja musi regularnie informować Parlament, w jakim zakresie władze chorwackie przestrzegają swoich zobowiązań z myślą o pełnym wzięciu na siebie obowiązków wynikających z członkostwa z chwilą przystąpienia do UE w dniu 1 lipca 2013 r.,

1. wyraża zgodę na przystąpienie Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej;

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządom i parlamentom państw członkowskich oraz Republiki Chorwacji.

III *Akty przygotowawcze*

Parlament Europejski

Czwartek, 1 grudnia 2011 r.

2013/C 165 E/13 Uruchomienie instrumentu elastyczności

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia instrumentu elastyczności na rzecz finansowania strategii „Europa 2020" i europejskiej polityki sąsiedztwa, zgodnie z pkt 27 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (COM(2011)0373 – C7-0164/2011 – 2011/2126(BUD)) 82

ZAŁĄCZNIK 83

2013/C 165 E/14 Procedura budżetowa na 2012 r.: wspólny projekt

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wspólnego projektu zatwierdzonego przez komitet pojednawczy w ramach procedury budżetowej na 2012 r. (17470/2011 ADD 1, 2, 3, 4, 5 – C7-0446/2011 – 2011/2020(BUD)) 83

ZAŁĄCZNIK I 85

ZAŁĄCZNIK II 97

2013/C 165 E/15 Projekt budżetu korygującego nr 6/2011: zasoby własne, zintegrowana polityka morska, Grecja, EFS, Palestyna

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie stanowiska Rady dotyczącego projektu budżetu korygującego Unii Europejskiej nr 6/2011 na rok budżetowy 2011, sekcja 3 – Komisja (17631/2011 – C7-0440/2011 – 2011/2267(BUD)) 98

2013/C 165 E/16 Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: Wniosek EGF/2011/005 PT/Norte-Centro Automotive z Portugalii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/005 PT/Norte-Centro Automotive z Portugalii) (COM(2011)0664 – C7-0334/2011 – 2011/2262(BUD)) 100

ZAŁĄCZNIK 102

2013/C 165 E/17 Pomoc zwrotna i inżynieria finansowa ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do pomocy zwrotnej i inżynierii finansowej (COM(2011)0483 – C7-0215/2011 – 2011/0210(COD)) 102

P7_TC1-COD(2011)0210

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 1 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do pomocy zwrotnej i inżynierii finansowej oraz niektórych przepisów dotyczących deklaracji wydatków 103

Powiadomienie nr | Spis treści (ciąg dalszy) | Strona

2013/C 165 E/18 Zarządzanie finansowe w odniesieniu do niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie stabilności finansowej lub nimi zagrożonych (EFRR, EFS) ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych (COM(2011)0482 – C7-0221/2011 – 2011/0211(COD)) 103

P7_TC1-COD(2011)0211

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 1 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych 104

2013/C 165 E/19 Zmiana decyzji 2002/546/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zmieniającej decyzję 2002/546/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania (COM(2011)0443 – C7-0233/2011 – 2011/0192(CNS)) 104

2013/C 165 E/20 Zmiana decyzji 2007/659/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania oraz kontyngentu rocznego, który może być objęty obniżoną stawką podatku akcyzowego *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zmieniającej decyzję 2007/659/WE w odniesieniu do okresu jej stosowania oraz kontyngentu rocznego, który może być objęty obniżoną stawką podatku akcyzowego (COM(2011)0577 – C7-0311/2011 – 2011/0248(CNS)) 105

2013/C 165 E/21 Instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju - środki towarzyszące odnoszące się do bananów ***III

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzonego przez komitet pojednawczy wspólnego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (PE-CONS 00059/2011 – C7-0379/2011 – 2010/0059(COD)) 105

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ 107

2013/C 165 E/22 Ustanowienie instrumentu finansowania współpracy z państwami uprzemysłowionymi ***III

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzonego przez komitet pojednawczy wspólnego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie (PE-CONS 00056/2011 – C7-0376/2011– 2009/0059(COD)) 107

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ 108

2013/C 165 E/23 Instrument finansowy na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie ***III

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzonego przez komitet pojednawczy wspólnego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1889/2006 w sprawie ustanowienia instrumentu finansowego na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (PE-CONS 00058/2011 – C7-0378/2011 – 2009/0060B(COD)) 109

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ 110

2013/C 165 E/24 Instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ***III

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie zatwierdzonego przez komitet pojednawczy wspólnego projektu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (PE-CONS 00057/2011 – C7-0377/2011 – 2009/0060A(COD)) 110

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ 111

2013/C 165 E/25 Sprawozdania statystyczne w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy (przekształcenie) (COM(2010)0505 – C7-0286/2010 – 2010/0258(COD)) 112

P7_TC1-COD(2010)0258

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 1 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2012 w sprawie sprawozdań statystycznych w odniesieniu do transportu drogowego rzeczy (przekształcenie) 113

2013/C 165 E/26 Obwód kaliningradzki i niektóre powiaty polskie ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 w odniesieniu do włączenia obwodu kaliningradzkiego i niektórych powiatów polskich do obszaru uznawanego za strefę przygraniczną (COM(2011)0461 – C7-0213/2011 – 2011/0199(COD)) 113

P7_TC1-COD(2011)0199

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 1 grudnia 2011 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2011 w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 w odniesieniu do włączenia obwodu kaliningradzkiego i niektórych powiatów polskich do obszaru uznawanego za strefę przygraniczną 114

2013/C 165 E/27 Traktat o przystąpieniu: Traktat dotyczący przystąpienia Republiki Chorwacji ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej (14409/2011 – C7-0252/2011 – 2011/0805(NLE)) 114

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ▌ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol ‖ sygnalizuje skreślenia.

PL

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Uni Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: http://europa.eu

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL